

การศึกษาต้นทุนและประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรม กับการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพไปใช้
ของผู้เข้าฝึกอบรมที่สำเร็จการศึกษาจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด

บทคัดย่อ

ของ

นางสาวสุภาพร บริสุทธิ์บัวทิพย์

I-1 ก.พ. 2549

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การศึกษา
ตุลาคม 2548

สุภาพร บริสุทธิ์บัวทิพย์. (2548). การศึกษาดัชนีทุนและประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมกับการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพไปใช้ของผู้เข้าฝึกอบรมที่สำเร็จการศึกษาจากศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด. สารนิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.อาจารย์ที่ปรึกษา:รองศาสตราจารย์ดร.พิศมัย จารุจิตติพันธ์.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาดัชนีทุนและประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมกับการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพไปใช้ของผู้เข้าฝึกอบรมที่สำเร็จการศึกษาจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ปีงบประมาณการศึกษา 2547 โดยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ส่วน ส่วนแรกเป็นการวิเคราะห์ต้นทุนรวม ค่าเสียโอกาส และค่าความสูญเปล่า ส่วนที่สองเป็นการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรม และเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมในรุ่นที่ 1 กับ รุ่นที่ 2 และส่วนที่สามเป็นการวิเคราะห์การนำความรู้ไปใช้ เพื่อส่วนตัว เพื่อประกอบอาชีพ และเพื่อชุมชน จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษาอาชีพรายได้ และสาขาวิชาที่ศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้เข้ารับการฝึกอบรม รุ่นที่ 1 จำนวน 222 คน และรุ่นที่ 2 จำนวน 182 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติและวิธีการที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า F-test และการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีการเชฟเฟ

ผลการวิจัยมีดังนี้

1. ต้นทุนรวม, ค่าเสียโอกาส และต้นทุนที่รวมค่าเสียโอกาส ในการจัดฝึกอบรมของรุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 มีค่าแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย เนื่องจากค่าเสียโอกาสในรูปอัตราดอกเบี้ยเงินฝากออมทรัพย์ในระยะสั้นมีค่าน้อยมาก ทั้งนี้โดยมีต้นทุนเฉลี่ยต่อจำนวนผู้เข้าอบรมของรุ่นที่ 1 ต่ำกว่า รุ่นที่ 2 และมีค่าความสูญเปล่าของรุ่นที่ 2 สูงกว่ารุ่นที่ 1

2. การจัดฝึกอบรม ในรุ่นที่ 1 มีประสิทธิภาพมากกว่ารุ่นที่ 2 ในสาขาวิชาคอมพิวเตอร์, บาดิกและมัด ย้อม, ดอกไม้จากดินไทย, การออกแบบเครื่องประดับสตรี, เบเกอร์, อาหารคาว-อาหารว่าง และนวดแผนไทย และมีประสิทธิภาพน้อยกว่ารุ่นที่ 2 ในสาขาวิชา ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร(โทรศัพท์มือถือ), เทียนแฟนซี, สมุนไพร และ การทำพวงมาลัยดอกไม้สดและบายศรี

3. การนำความรู้ไปใช้ ของทั้ง 2 รุ่นที่มี ความแตกต่างทางด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพรายได้ และสาขาวิชาที่ศึกษา ส่วนใหญ่นำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว เพื่อประกอบอาชีพ และเพื่อชุมชนตามลำดับ

ในรุ่นที่ 1 ที่มีเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้แตกต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความแตกต่างของสาขาวิชาที่ศึกษา มีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ในรุ่นที่ 2 ที่มีเพศ การศึกษา อาชีพ รายได้ และสาขาวิชาที่ศึกษาแตกต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความแตกต่างของอายุ มีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

A COST AND EFFICIENCY ANALYSIS OF TRAINING PROGRAM WITH KNOWLEDGE
APPLICATION OF LEARNER GRADUATE FROM
BANGKOK METROPOLIS VOCATIONAL CENTER BANGPRAD

AN ABSTRACT

BY

MISS SUPAPORN BORISUTHBUATIP

Presented in partial fulfillment of the requirements

For the Master of Economics degrees in Economics of Education

At Srinakharinwirot University

October 2005

Supaporn Borisuthbuatip. (2005). *A Cost and Efficiency Analysis of Training Program with Knowledge Application of Learner Graduate from Bangkok Metropolis Vocational Center Bangprad*. Master Project, M.Econ. (Economics of Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor : Assoc. Prof. Dr. Pisamai Jarujittipant.

The purposes of this study were to analyse about costs and efficiency of training program and knowledge application of trainees, graduated from Bangkok Metropolis Vocational Center Bangprad in the year 2004. Three aspects, the costs, explicit cost; the opportunity cost and the waste cost, the efficiency analysis and knowledge application analysis in three aspects, personal living; occupation and society, classified in sex; age; education; occupation; income per month and discipline.

The samples were 222 trainees in the first course and 182 trainees in the second course. The instrument used for collecting data was the questionnaire consisted of five point rating-scale question. The statistics and the methods used for data analysis were frequency, percentage, mean, standard deviation, F-test, and Scheffe's Test.

The finding were as follows:

1. The total cost, the opportunity and the cost included the opportunity cost were not seriously difference for the first and second course, because of the low saving interest rate in the short time. Average total cost for the trainee attended in the first course were lower than the second as well as the waste cost in the second course were higher than the first one.
2. The efficiency analysis of the first course training were more than the second in this discipline, computer; batic and bundle dye; clay flower; women accessory designing; bakery; cooking food-dessert and Thai massage. And less than in repair mobile phone; fancy candle; herbel and making lei of flowers.
3. The most knowledge application of trainees classified in sex; age; education; occupation; income per month and discipline were to personal living, occupation, and society respectively.

There was not statistical significant difference at 0.05 level on an application of knowledge gained from the first course between learners with difference sex, ages, education backgrounds, occupations, and incomes per month as well as there was statistical significant difference at 0.05 level on difference discipline.

There was statistical significant difference at 0.05 level on an application of knowledge gained from the first course between learners with difference sex, education backgrounds, occupations, incomes per month and discipline as well as there was not statistical significant difference at 0.05 level on difference age.

การศึกษาต้นทุนและประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรม กับการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพไปใช้
ของผู้เข้าฝึกอบรมที่สำเร็จการศึกษาจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด

สารนิพนธ์

ของ

นางสาวสุภาพร บริสุทธิ์บัวทิพย์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การศึกษา

ตุลาคม 2548

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์



(รองศาสตราจารย์ ดร.พิศมัย จารุจิตติพันธ์)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร



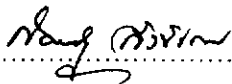
(รองศาสตราจารย์ ดร.พิศมัย จารุจิตติพันธ์)

คณะกรรมการสอบ



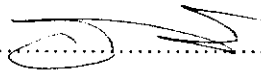
(รองศาสตราจารย์ ดร.พิศมัย จารุจิตติพันธ์)

ประธาน



(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กิตติมา สังข์เกษม)

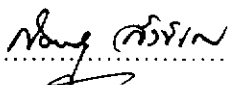
กรรมการสอบสารนิพนธ์



(อาจารย์วิพรรณ สาลีผล)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ



(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กิตติมา สังข์เกษม)

คณบดีคณะสังคมศาสตร์

วันที่ 14 เดือน ตุลาคม พ.ศ.2548

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดีเพราะความเมตตากรุณาจากท่าน รองศาสตราจารย์ ดร.พิสมัย จารุจิตติพันธ์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติมา สังข์เกษม และ อาจารย์วิพรรณ สาสีผล ที่กรุณาร่วมเป็นกรรมการสอบ พร้อมทั้งให้คำปรึกษาแนะนำ และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในภาควิชาเศรษฐศาสตร์ทุกท่าน ที่ได้ให้ความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ หัวหน้าศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด คุณรังสรรค์ เกิดโกคา เจ้าหน้าที่ คณาจารย์ และครู ผู้ฝึกสอนของศูนย์ฝึกอาชีพทุกท่านที่ให้ความร่วมมือสำหรับข้อมูลต่างๆ และขอขอบคุณนักศึกษาที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณ ครอบครัวของผู้วิจัย ญาติพี่น้อง ที่คอยให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดีเสมอมา เพื่อนร่วมรุ่นเศรษฐศาสตร์การศึกษาและเพื่อนๆปริญญาตรีศึกษาศาสตร์เอก คณิตศาสตร์ สำหรับความห่วงใยที่มีให้มา โดยเฉพาะอย่างยิ่งรองศาสตราจารย์ดร.พิสมัย จารุจิตติพันธ์ที่คอยให้คำปรึกษาแนะนำด้วยดีมาโดยตลอด

สำหรับคุณค่า และคุณประโยชน์ที่เกิดจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอบพระคุณเป็นเครื่องบูชาพระคุณแก่ บิดา มารดา และคุณย่า ที่ได้ให้ชีวิตและกำลังใจในการทำสารนิพนธ์เป็นอย่างดีเสมอมา ครูอาจารย์ทุกท่านผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ ผู้วิจัย สุดท้ายนี้ขอขอบคุณทุกท่านที่มีได้กล่าวนามซึ่งได้มีส่วนช่วยให้การวิจัยสำเร็จลุล่วงด้วยดีในที่สุด

สุภาพร บริสุทธีบัวทิพย์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ข้อมูลและแหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย.....	3
ข้อจำกัดในการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
สมมติฐานของการวิจัย.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
ข้อมูลเบื้องต้น	
ความรู้เกี่ยวกับศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด.....	9
แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับต้นทุน.....	12
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับประสิทธิภาพ.....	13
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการลงทุนทางการศึกษา.....	14
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการฝึกอบรม.....	15
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการนำความรู้ไปใช้.....	16
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์การศึกษา.....	17
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	19
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	22
ข้อมูลและแหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย.....	22
เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	22
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ.....	23

สารบัญ (ต่อ)

บทที่

หน้า

3 (ต่อ)

การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	23
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	24

4 ผลการวิเคราะห์.....	28
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย.....	28
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	29

5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	83
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	83
ขอบเขตของการวิจัย.....	83
เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	84
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	85
สรุปผลการวิจัย.....	85
อภิปรายผล.....	93
ข้อเสนอแนะ.....	99

บรรณานุกรม.....	101
-----------------	-----

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก แบบบันทึกประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรม.....	107
ภาคผนวก ข แบบสอบถาม.....	110
ภาคผนวก ค การคำนวณต้นทุนที่ใช้ในการฝึกอบรม.....	115

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	118
-------------------------------	-----

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงต้นทุนรวม(Tc) และค่าเสียโอกาส(Opp) ของการฝึกอบรมในรุ่นที่1	29
2	แสดงต้นทุนรวม(Tc) และค่าเสียโอกาส(Opp) ของการฝึกอบรมในรุ่นที่2	30
3	แสดงค่าความสูญเปล่าของการฝึกอบรมในรุ่นที่1.....	31
4	แสดงค่าความสูญเปล่าของการฝึกอบรมในรุ่นที่2.....	32
5	แสดงประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมของรุ่นที่ 1.....	33
6	แสดงประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมของรุ่นที่ 2.....	33
7	แสดงการเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมในรุ่นที่ 1 กับรุ่นที่ 2.....	34
8	ลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 1 แสดงโดยค่าความถี่ และค่าร้อยละ	35
9	ลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 2 แสดงโดยค่าความถี่ และค่าร้อยละ.....	38
10	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ ของผู้เข้าฝึกอบรมรุ่นที่1ที่จบการศึกษาของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัดโดยรวม... ..	41
11	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ ของผู้เข้าฝึกอบรม รุ่นที่ 1 เป็นรายด้าน และรายข้อ.....	42
12	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ ของผู้เข้าฝึกอบรมรุ่นที่ 2 โดยรวม.....	45
13	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ ของผู้เข้าฝึกอบรม รุ่นที่ 2	46
14	การเปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมและรายด้าน.....	50
15	เปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรมรุ่นที่1ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามเพศ.....	51
16	เปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรมรุ่นที่1ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามอายุ.....	52
17	เปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรมรุ่นที่1ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามระดับการศึกษา.....	53
18	เปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรมรุ่นที่1ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามอาชีพ.....	54

บัญชีตาราง (ต่อ)

[illegible]

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง

หน้า

32	เปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้บรมรุ่นที่2ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามรายได้ต่อเดือน.....	71
33	ทดสอบรายคู่การนำความรู้ไปใช้ของผู้บรมรุ่นที่2ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ด้านการนำความรู้ไปใช้โดยรวม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน.....	72
34	ทดสอบรายคู่การนำความรู้ไปใช้ของผู้บรมรุ่นที่2ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน จำแนกตามรายได้ต่อเดือน...	73
35	เปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้บรมรุ่นที่2ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา.....	74
36	ทดสอบรายคู่การนำความรู้ไปใช้ของผู้บรมรุ่นที่2ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวม จำแนกตาม สาขาวิชาที่ศึกษา.....	75
37	ทดสอบรายคู่การนำความรู้ไปใช้ของผู้บรมรุ่นที่2ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา...	77
38	ทดสอบรายคู่การนำความรู้ไปใช้ของผู้บรมรุ่นที่2ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ จำแนกตามสาขาวิชาที่ ศึกษา.....	79
39	ทดสอบรายคู่การนำความรู้ไปใช้ของผู้บรมรุ่นที่2ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา.....	81

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

- 1 กรอบแนวคิดต้นทุนและประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรม กับการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพไปใช้การ ของผู้เข้าฝึกอบรมที่สำเร็จการศึกษาจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด..... 7
- 2 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการลงทุนทางการศึกษาประสิทธิภาพ และรายได้..... 14

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ความเจริญก้าวหน้าของประเทศต้องอาศัยกำลังคนซึ่งถือเป็นทรัพยากรที่สำคัญในการพัฒนาประเทศชาติ ให้ทันต่อเทคโนโลยี และสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ดังนั้นทิศทางการพัฒนาของประเทศให้สอดคล้องกับแนวทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 และ 9 จึงต้องมุ่งเน้นที่จะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการพัฒนาให้มีความรู้ความสามารถในการที่จะประยุกต์ ปรับใช้ และเรียนรู้ให้ทันต่อความเจริญก้าวหน้า และสามารถที่จะแข่งขันกับนานาอารยประเทศได้

การลงทุนเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ จึงเป็นทางเลือกที่เหมาะสมและสอดคล้องต่อการพัฒนาประเทศมากที่สุด เนื่องจากการพัฒนาคุณภาพมนุษย์เป็นรากฐานของการพัฒนาประเทศในทุกๆ ด้าน ดังนั้นเครื่องมือที่น่าจะเข้ามามีบทบาทมากที่สุดก็คือ การพัฒนาทางด้านการศึกษา ดังจะเห็นได้จากการวางแผนการศึกษาของไทยที่มี แผนการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2535 และ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ซึ่งใช้อยู่ในปัจจุบันมาเป็นกรอบในการดำเนินงานทางการศึกษาทั้งในภาครัฐและเอกชนเพื่อให้มีแนวทางการพัฒนาการศึกษาของไทยให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยมีวัตถุประสงค์ที่มุ่งเน้นการจัดการศึกษาเพื่อเพิ่มทุนมนุษย์ให้มีทั้งความรู้ ความสามารถ เพื่อใช้เป็นฐานในการพัฒนาประเทศชาติต่อไปในอนาคต

เนื่องจากการให้ความสำคัญทางด้านการศึกษาของประชาชนเป็นแนวทางที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ ภาครัฐจึงเข้ามามีบทบาทสำคัญในการจัดการศึกษาที่สามารถสนองความต้องการของประชาชน และรองรับความต้องการนั้นๆ ให้ทั่วถึงแก่ประชาชนทั้งประเทศ ซึ่งรัฐได้เล็งเห็นถึงความสำคัญโดยการจัดให้มีการศึกษาขั้นพื้นฐานแก่ประชาชน ให้ประชาชนได้รับการศึกษาขั้นต้นเพื่อให้สามารถอ่านออก เขียนได้ และนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ ในขณะที่เดียวกันการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นไปรัฐก็จะดำเนินการจัดสรรให้มีการศึกษาที่ต่อเนื่องไปตลอดชีวิตตามกำลังและความสามารถของผู้ปกครองและนักเรียนเอง นอกจากนั้นก็ยังมีการจัดการศึกษาพิเศษ หรือการศึกษานอกระบบโรงเรียนที่เหมาะสมสำหรับผู้ที่ไม่สามารถเข้าเรียนในระบบโรงเรียนได้ หรือผู้ที่มีความต้องการศึกษาวิชาชีพเพื่อนำไปใช้ประกอบการดำรงชีพ หรือเป็นพื้นฐานในการดำเนินงานและประกอบธุรกิจได้เป็นอย่างดี รัฐจึงมีการจัดสรรงบประมาณทางด้านการศึกษานอกโรงเรียนต่างๆ ขึ้นเพื่อสนับสนุน และส่งเสริมการสร้างคุณค่าทางปัญญาของทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งจากการติดตามผลการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนในหน่วยงานต่างๆ ปีงบประมาณ 2527 ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ พบว่ามีโครงการจัดอบรมวิชาชีพระยะสั้นจำนวนถึง 164 โครงการ โดยภาครัฐมีหน่วยงานระดับกระทรวงจำนวน 8 กระทรวง และ

หน่วยงานราชการอิสระจำนวน 1 แห่ง หน่วยงานระดับ กรมและเทียบเท่ากรมจำนวนรวมทั้งสิ้น 20 หน่วยงาน (ไม่รวมหน่วยงานมหาวิทยาลัย และสถาบันการศึกษาที่จัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา) มีจำนวนผู้รับบริการทั้งสิ้น 1,083,134 คน ซึ่งหน่วยงานที่มีลักษณะการจัดการฝึกอบรมเป็นหลักได้แก่ กรมการศึกษานอกโรงเรียน กรมอาชีวศึกษา กรมแรงงาน(สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน) กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กรมการพัฒนาชุมชน สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท กรุงเทพมหานคร กรมส่งเสริมการเกษตร ส่วนหน่วยงานอื่นๆ นอกเหนือจากหน่วยงานดังกล่าวข้างต้นมีลักษณะการจัดการฝึกอบรมเป็นงานรองหรืองานเสริมกิจกรรมพื้นฐานเท่านั้น ในส่วนของสาขาวิชาที่จัดฝึกส่วนใหญ่ของโครงการฝึกอบรมจะไม่ระบุสาขาวิชา แต่จะจัดให้ตามความต้องการของประชาชน ส่วนโครงการที่จัดสม่ำเสมอเป็นปกติของหน่วยงาน สาขาที่จัดมากที่สุด คือ วิชาด้านเกษตรกรรม ตามด้วยวิชาด้านคหกรรม อุตสาหกรรม และศิลปหัตถกรรม ตามลำดับ (สุมาลี ปิตยานนท์. 2539 : 48 – 49)

ศูนย์ฝึกอบรมกรุงเทพมหานคร กองส่งเสริมอาชีพ สำนักพัฒนาชุมชน กรุงเทพมหานคร จึงเป็นอีกหน่วยงานหนึ่งของทางภาครัฐที่จัดให้มีการฝึกอบรมวิชาชีพแก่ประชากรในแห่งชุมชนต่างๆ ให้มีความรู้ ความสามารถ ฝึกประสบการณ์ด้านวิชาชีพ เพื่อนำไปใช้ในการสร้างรายได้ให้แก่ตนและครอบครัว ลดปัญหาการว่างงาน เพิ่มโอกาสในการสร้างงานและคุณค่าทางปัญญาแห่งตนให้สามารถพึ่งพาตนเองได้ และพร้อมที่จะนำไปสู่การพัฒนาสังคมในด้านต่างๆ ต่อไปได้อย่างมั่นคงและยั่งยืน ซึ่งทางศูนย์ฝึกอบรมมีหลักสูตรวิชาชีพที่เปิดให้บริการแยกเป็น 22 สาขาวิชา โดยไม่มีการคิดค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมใดๆทั้งสิ้น

เนื่องจากศูนย์ฝึกอบรมกรุงเทพมหานครบางพลัด ได้เปิดให้บริการทางด้านวิชาชีพมาเป็นระยะเวลานาน และเคยได้มีการติดตามประเมินผลการฝึกอบรมจากผู้สำเร็จการศึกษาไปแล้วช่วงหนึ่ง แต่ไม่ประสบความสำเร็จในการติดตามผลดังกล่าว ทำให้ไม่สามารถทราบถึงประสิทธิภาพของการดำเนินงานที่ผ่านมา ว่าสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งขึ้นได้หรือไม่ ดังนั้นเพื่อให้การดำเนินงานของศูนย์ฝึกอบรมที่เป็นหน่วยงานของทางภาครัฐเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ จึงจำเป็นต้องมีการศึกษาถึงต้นทุนและประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรม รวมทั้งประสิทธิภาพของหลักสูตรการจัดฝึกอบรมโดยพิจารณาจากการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพไปใช้ของผู้เข้าฝึกอบรมที่สำเร็จการศึกษาจากศูนย์ฝึกอบรมกรุงเทพมหานครบางพลัด โดยจำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้แยกประเด็นที่จะศึกษาออกเป็น 2 ส่วนคือ การศึกษาถึงต้นทุนและประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมจากประสิทธิผลของต้นทุนในการจัดฝึกอบรม กับการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพไปใช้ของผู้เข้ารับการฝึกอบรมจากแบบสอบถาม เพื่อเป็นแนวทางไปสู่การพัฒนารูปแบบการดำเนินงานของศูนย์ฝึกอบรมในครั้งต่อไป และเป็นข้อมูลสนับสนุนต่อผู้ที่ต้องการจะเข้ารับการฝึกอบรม ในการประกอบการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาที่เหมาะสมกับความต้องการ และสามารถนำวิชาชีพที่ได้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาดัชนีทุนของการจัดฝึกอบรม ของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด รุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรม ของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด รุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา
3. เพื่อศึกษาถึงการนำความรู้ที่ได้จากการฝึกอบรมไปใช้ โดยจำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และสาขาวิชาที่ศึกษา

ความสำคัญของการวิจัย

1. ผลการวิจัยในครั้งนี้ จะเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์ให้กับศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ในการที่จะพัฒนาประสิทธิภาพของหลักสูตรให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายของศูนย์ฝึกอบรม
2. ผลการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นข้อมูลในการประกอบการตัดสินใจของผู้ที่สนใจจะเข้ารับการฝึกอบรมวิชาชีพของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด
3. ผลการวิจัยในครั้งนี้ จะเป็นข้อมูลที่ใช้เป็นแนวทางในการประเมินและวิเคราะห์การดำเนินงานของศูนย์ฝึกอบรมอื่นๆ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้เข้ารับการฝึกอบรมวิชาชีพ หลักสูตร 1 เดือนของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่ลงทะเบียนและเรียนจบในรุ่นที่ 1 เดือน มีนาคม และรุ่นที่ 2 เดือน พฤษภาคม ของปีการศึกษา 2548

ข้อมูลและแหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

1. แหล่งข้อมูลประเภทเอกสาร ของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด
2. แหล่งข้อมูลประเภทบุคคล คือผู้เข้าอบรมของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นการประเมินเฉพาะประสิทธิภาพการจัดการฝึกอบรม และการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพไปใช้ของผู้ที่เข้ารับการฝึกอบรมจนสำเร็จการศึกษา
2. การศึกษาวิจัยในครั้งนี้จะวิเคราะห์เฉพาะค่าใช้จ่ายในการดำเนิน โครงการที่สามารถคิดเป็นต้นทุนได้

ตัวแปรที่ใช้ศึกษาในการวิจัย

ตัวแปร (ตามความมุ่งหมาย 2) ประกอบด้วย

1.1 ตัวแปรอิสระ

1.1.1 ต้นทุนการจัดการฝึกอบรม

1.1.2 จำนวนผู้เข้าอบรม (จำนวนผู้เข้าอบรมจนสำเร็จการศึกษา)

1.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรม

ตัวแปร (ตามความมุ่งหมาย 3) ประกอบด้วย

2.1 ตัวแปรอิสระ ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เข้าฝึกอบรม ในด้านต่างๆ ดังนี้

1. เพศ

ชาย / หญิง

2. อายุ แบ่งออกเป็น 4 ช่วงดังนี้

16 – 20 ปี

21 – 25 ปี

26 – 35 ปี

36 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา แบ่งออกเป็น 6 ระดับดังนี้

ระดับประถมศึกษา

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย / ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นต้น (ปวช.)

ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

ระดับปริญญาตรี

ระดับสูงกว่าปริญญาตรี

4. อาชีพ แบ่งออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

นิสิต / นักศึกษา

รับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ

ประกอบอาชีพส่วนตัว

ลูกจ้าง / พนักงานบริษัท

ยังไม่ประกอบอาชีพ /ว่างงาน

5. รายได้ต่อเดือน แบ่งออกเป็น 4 ช่วงดังนี้
 - ไม่มีรายได้
 - ต่ำกว่า 5,000 บาท
 - 5,000 - 8,000 บาท
 - 8,001 บาทขึ้นไป
6. สาขาวิชาที่ศึกษา แบ่งออกเป็น 11 สาขาวิชา ดังนี้
 - 1.) คอมพิวเตอร์
 - 2.) ช่อมเครื่องมือสื่อสาร (โทรศัพท์มือถือ)
 - 3.) เทียนแผ่นซี
 - 4.) บาดิกและมัดย้อม
 - 5.) ดอกไม้ดินไทย
 - 6.) สมุนไพร
 - 7.) การออกแบบเครื่องประดับสตรี
 - 8.) เบเกอร์รี่
 - 9.) อาหารคาว - อาหารว่าง
 - 10.) นวดแผนไทย
 - 11.) แกะสลักผักและผลไม้

2.2 ตัวแปรตาม การนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพไปใช้ของผู้เข้าฝึกอบรม ที่สำเร็จการศึกษาจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด รุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 ใน 3 ด้าน คือ การนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว การนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ และการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน

นิยามศัพท์เฉพาะ

การจัดฝึกอบรม หมายถึง การจัดฝึกอบรมวิชาชีพพระยะสั้น(หลักสูตร 1 เดือน) ของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ในรุ่นที่ 1 (เดือนมีนาคม) และรุ่นที่ 2 (เดือนพฤษภาคม) ปีการศึกษา 2548

ต้นทุนในการจัดฝึกอบรม หมายถึง ค่าใช้จ่ายที่เป็นตัวเงิน ,ค่าเสียโอกาส และค่าความสูญเปล่าที่เกิดขึ้นในการดำเนินการจัดฝึกอบรมของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด

- ค่าใช้จ่ายที่เป็นตัวเงินแยกออกเป็น ค่าใช้จ่ายที่เป็นต้นทุนคงที่ (Fix cost) ได้แก่ ค่าตอบแทนวิทยากรตลอดหลักสูตรและ ค่าใช้จ่ายที่เป็นต้นทุนผันแปร (Variable cost) ได้แก่ ค่า

สาธารณูปโภค และค่าครุภัณฑ์ ซึ่งค่าใช้จ่ายทั้งหมดเกิดขึ้นในระหว่างการจัดฝึกอบรมในแต่ละรุ่น แยกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

- ค่าเสียโอกาส หมายถึง ผลตอบแทนที่ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัดต้องสูญเสียไปในรูปของดอกเบี้ยเงินฝากออมทรัพย์ของธนาคารพาณิชย์ ในอัตราร้อยละ 0.75 ต่อ ปี ณ วันที่ 1 มีนาคม – 31 พฤษภาคม 2548 ซึ่งควรจะได้รับเมื่อนำเงินมาเป็นต้นทุนในการจัดฝึกอบรม

- ค่าความสูญเปล่า หมายถึง ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการจัดฝึกอบรม ที่ต้องสูญเสียไป อันเนื่องมาจากผู้ที่ไม่สามารถเข้าอบรมจนจบหลักสูตรได้ นับจากวันที่เข้าอบรมจนกระทั่งถึงวันที่สิ้นสุดการอบรมในแต่ละรุ่น

ประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรม หมายถึง ระดับของความสำเร็จในการจัดฝึกอบรม ของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด เมื่อเปรียบเทียบกับค่าใช้จ่าย ซึ่งวัดได้จากจำนวนของผู้สำเร็จการศึกษาเปรียบเทียบกับต้นทุนในการจัดฝึกอบรมรวมกับค่าเสียโอกาส และค่าความสูญเปล่าที่เกิดขึ้น (มีหน่วยเป็น จำนวนคนต่อต้นทุนที่ใช้ดำเนินการจัดฝึกอบรม 1 บาท)

จำนวนของผู้เข้ารับการฝึกอบรม หมายถึง จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตร ในแต่ละรุ่น จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

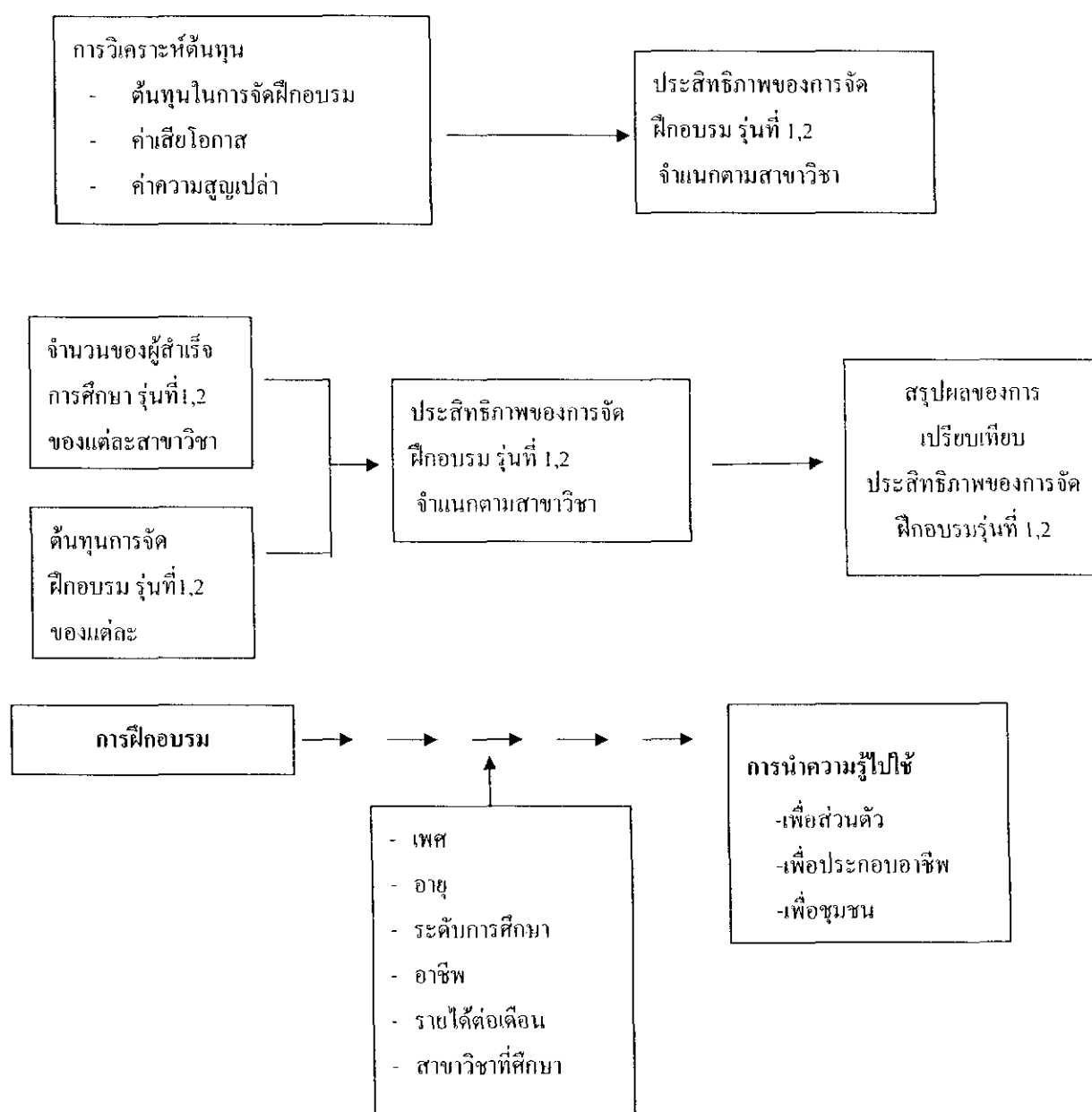
การนำความรู้ไปใช้ หมายถึง การนำความรู้และประสบการณ์จากการฝึกอบรมไปใช้ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ใน 3 ด้าน คือ

1. การนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว ได้แก่ การนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับตนเอง และครอบครัว เพื่อยกระดับทักษะความรู้ความสามารถและนำไปเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ
2. การนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ ได้แก่ การนำความรู้ไปใช้เป็นอาชีพหลัก อาชีพเสริม ปรับปรุงอาชีพเดิม หรือ ใช้ทำงานในสถานประกอบการที่ทำอยู่
3. การนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน ได้แก่ การนำความรู้ไปใช้ถ่ายทอดให้กับบุคคลในชุมชน หรือนำไปเผยแพร่ให้กับผู้ที่ว่างงาน

ผู้สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรวิชาชีพ หมายถึง ผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากการฝึกอบรมวิชาชีพ หลักสูตร 1 เดือนของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่เรียนจบหลักสูตรใน ปีการศึกษา 2548 รุ่นที่ 1 (เดือน มีนาคม) และรุ่นที่ 2 (เดือน พฤษภาคม) จำแนกตามสาขาวิชา

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ดำเนินภายใต้กรอบแนวความคิดทางเศรษฐศาสตร์ที่ว่า ต้นทุนเป็นข้อมูลที่มีความสำคัญต่อประสิทธิภาพในการบริหารจัดการฝึกอบรมในแต่ละรุ่น ในขณะที่เดียวกันการนำความรู้ไปใช้ได้มากน้อยแค่ไหนนั้นก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยทางด้านส่วนบุคคลอื่น ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รวมไปถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อประสิทธิภาพในการบริหารจัดการฝึกอบรม



ภาพประกอบ 1 : กรอบแนวคิดต้นทุนและประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรม กับ การนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพไปใช้การ ของผู้เข้าฝึกอบรมที่สำเร็จการศึกษาจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด

สมมติฐานของการวิจัย

ผู้สำเร็จการศึกษาที่มีคุณลักษณะทางสังคม และเศรษฐกิจแตกต่างกันทั้งในด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และสาขาวิชาที่ศึกษา จะมีการนำความรู้ไปใช้ที่แตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ต้นทุนและประสิทธิภาพในการจัดฝึกอบรม กับ การนำความรู้ไปใช้ของผู้เข้าฝึกอบรม ที่มีต่อการเปิดฝึกอบรม ของ ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบาง พลัด ผู้วิจัยได้ศึกษาและนำเสนอแยกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้น

ความรู้เกี่ยวกับ ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด

แผนงานและงบประมาณของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด

ตอนที่ 2 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับต้นทุน

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับประสิทธิภาพ

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการลงทุนทางการศึกษา

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการฝึกอบรม

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการนำไปใช้

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์การศึกษา

ตอนที่ 3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้น

ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด

ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร เป็น หน่วยงานที่อยู่ภายใต้การควบคุมของ กองส่งเสริม อาชีพ สำนักพัฒนาชุมชน กรุงเทพมหานคร จัดตั้งขึ้นเพื่อฝึกอบรมวิชาชีพให้กับประชาชนในท้องถิ่น โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น ซึ่งมีศูนย์ฝึกอาชีพทั้งหมด 8 ศูนย์ที่เปิดให้บริการทางด้านความรู้แก่ ประชาชน ดังนี้

ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร จตุจักร 1

ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร จตุจักร 2 (มีนบุรี)

ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร สวนลุมพินี

ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร วัดวรจรยาวาส

ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร วัดธรรมมงคล

ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร ตลาดธนบุรี(สนามหลวง2)

ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร บางพลัด

เวลาการเข้ารับการฝึกอบรม

วันจันทร์ – วันศุกร์ เวลา 09.30 – 14.30 น.

วันเสาร์ และอาทิตย์ เวลา 09.00 – 15.00 น.

หลักสูตรที่ทำการเปิดสอน เป็น หลักสูตร 1 เดือน

วิชาที่เปิดฝึกอบรม ได้แก่สาขาวิชาดังต่อไปนี้

- 1.) คอมพิวเตอร์
- 2.) ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร (โทรศัพท์มือถือ)
- 3.) เทียนแฟนซี
- 4.) บาดิกและมัดย้อม
- 5.) ดอกไม้ดินไทย
- 6.) สมุนไพร
- 7.) การออกแบบเครื่องประดับสตรี
- 8.) เบเกอรี่
- 9.) อาหารคาว - อาหารว่าง
- 10.) นวดแผนไทย
- 11.) แกะสลักผักและผลไม้

หลักฐานการสมัครเรียน

1. บัตรประจำตัวประชาชน หรือบัตรที่ทางราชการออกให้
2. รูปถ่าย ขนาด 1 นิ้ว หรือ 2 นิ้ว จำนวน 2 รูป
3. ต้องยื่นใบสมัครด้วยตนเอง

คุณสมบัติของผู้เข้ารับการฝึกอาชีพ

1. มีความรู้โดยอ่านออกเขียนได้
2. มีความประพฤติเรียบร้อย
3. มีอายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป สัญชาติไทย
4. ไม่เป็นโรคติดต่อร้ายแรง หรือโรคน่ารังเกียจ

คุณวุฒิที่ได้รับ

1. จบหลักสูตรตั้งแต่ 120 ชั่วโมงขึ้นไป ได้รับคุณวุฒิ
2. จบหลักสูตรไม่ถึง 120 ชั่วโมง ได้รับเกียรติบัตร

แผนงานส่งเสริมอาชีพ (8 ศูนย์)

189,174,500 บาท

งานส่งเสริมอาชีพ

ปี 2547 91,370,500 บาท

ปี 2548 77,356,300 บาท

รายละเอียดรายจ่าย

1. เงินเดือน และค่าจ้างประจำ	5,265,300 บาท
2. ค่าจ้างชั่วคราว	881,700 บาท
3. ค่าตอบแทน ค่าใช้สอย และวัสดุ	43,308,000 บาท
4. ค่าสาธารณูปโภค	1,240,500 บาท
5. ค่าครุภัณฑ์ ที่ดิน และก่อสร้าง	4,860,800 บาท
6. เงินอุดหนุน	38,000 บาท
7. รายจ่ายอื่นๆ (อบรมสัมมนา)	21,762,000 บาท

วัตถุประสงค์

เพื่อส่งเสริมความรู้และทักษะในสาขาวิชาชีพต่างๆ แก่ประชาชนทั่วไป ในเขตกรุงเทพมหานคร ตามความต้องการของท้องถิ่น เพื่อนำไปประกอบอาชีพ เพิ่มพูนรายได้ให้แก่ครอบครัว

งานที่จะทำ

-จัดฝึกอบรมส่งเสริมอาชีพให้แก่ประชาชนทั่วไปภายในวิชาที่เปิดอบรมประมาณ 7 หมวด 34 วิชา ตลอดปีตามวันและเวลาที่กำหนดให้ตามความเหมาะสม โดยใช้สถานที่ฝึกอบรมตามเป้าหมาย ดังนี้

ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร สวนลุมพินี

ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร วัดวรจรยาวาส

ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร วัดธรรมมงคล

ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร บางพลัด

ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร จตุจักร

ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร จตุจักร 2 (มีนบุรี)

ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครวัดสุทธาวาส(บางกอกน้อย)

ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครตลาดนัดธนบุรี(สนามหลวง2)

ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบ้านพิชิตใจ

ชุมชนเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร, ชุมชนแออัดและชุมชนเขตชั้นนอก, หน่วยงานอื่นๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย

-ฝึกอาชีพสัญจรตามสถานที่ต่างๆ

-จัดให้มีการประชาสัมพันธ์วิชาชีพที่เปิดสอนและสถานที่ฝึกอบรมส่งเสริมอาชีพ

- จัดฝึกอบรมวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น เพื่อให้ประชาชนซึ่งตกงานได้สามารถช่วยตนเอง และนำความรู้ใหม่ซึ่งเป็นทางเลือกอิสระออกไปประกอบอาชีพได้
- จัดหาตลาดและพัฒนาผลิตภัณฑ์สินค้าของชุมชนให้ดีขึ้น

ตอนที่ 2 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับต้นทุน

ต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ (Economics Costs) หมายถึงต้นทุนทุกชนิดที่จำเป็นต่อการผลิต ไม่ว่าจะเป็นการจ่ายออกไปจริงหรือไม่ก็ตาม จะเป็นต้นทุนชัดเจน หรือต้นทุนแอบแฝงก็ตาม ต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ เกิดจากการขาดแคลน หรือการที่มีอยู่อย่างจำกัดของทรัพยากรการผลิต ซึ่งทรัพยากรเหล่านี้สามารถใช้เพื่อการผลิตสินค้าได้หลายๆ อย่าง การใช้ทรัพยากรจำนวนหนึ่งไปผลิตสินค้าและบริการบางอย่าง หมายความว่าสินค้าและบริการอย่างอื่นที่สามารถใช้ทรัพยากรจำนวนเดียวกันนี้ก็หมดโอกาสผลิต ต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ จะหมายถึงสิ่งที่ต้องเสียสละไป เพื่อได้บางสิ่งบางอย่างมาทดแทน ซึ่งก็คือต้นทุนค่าเสียโอกาส และจากแนวความคิดที่ว่า การคำนวณต้นทุนรวมโดยการหาผลรวมรายจ่ายต่างๆ นั้น เราไม่สามารถทราบได้ว่าการรวมรายจ่ายต้นทุนทั้งหมดครบถ้วนหรือไม่ ซึ่งเป็นการยากที่จะรวบรวมได้สมบูรณ์ ฉะนั้นในทางเศรษฐศาสตร์จึงคิดวิธีลดในการหาต้นทุน โดยการใช้สินค้าและบริการอื่นที่ต้องสละไปเป็นตัววัดต้นทุน

ต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ที่สำคัญสามารถแบ่งได้ 3 ประเภท (วันรักษ์ มิ่งมณีนาคิน 2539:100-102) คือ

1. ต้นทุนค่าเสียโอกาส (Opportunity Cost) หมายถึง สิ่งที่มีมูลค่าสูงสุดที่จะต้องเสียสละ (The best alternative foregone)
2. ต้นทุนเอกชน และต้นทุนทางสังคม (Private Cost and Social Cost) ต้นทุนเอกชนเป็นต้นทุนที่เจ้าของหน่วยผลิตนั้นต้องจ่ายโดยตรง ส่วนต้นทุนสังคมเป็นต้นทุนเอกชนรวม กับผลสุทธิของผลกระทบภายนอกทั้งที่เป็นผลกระทบที่ดี และผลกระทบที่เสีย
3. ต้นทุนชัดเจนและต้นทุนแอบแฝง (Explicit Cost and Implicit Cost) ต้นทุนชัดเจนเป็นต้นทุนที่เกิดขึ้นจริงและมีการจ่ายจริงเป็นตัวแทนหรือสิ่งของส่วนมากเกิดจาก ผู้ผลิตเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิต และนำมาใช้ในกิจกรรมการผลิตของตน

การวิเคราะห์ต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ (สุรักษ์ บุญนาค และวันรักษ์ มิ่งมณีนาคิน. 2524 : 83) ประกอบด้วย

ต้นทุนคงที่ (Fix cost :FC) ต้นทุนประเภทนี้จะไม่เปลี่ยนแปลงตามจำนวนผลผลิต คือไม่ว่าจะผลิตเป็นจำนวนเท่าใด ต้นทุนคงที่จะไม่เปลี่ยนแปลงตามจำนวนผลผลิต ต้นทุนประเภทนี้ได้แก่ ค่าเช่าที่ดิน ค่าประกันอัคคีภัย ค่าเช่าโทรศัพท์ เป็นต้น

ต้นทุนผันแปร (Variable Cost : VC) ต้นทุนประเภทนี้จะเปลี่ยนแปลงไปตามจำนวนสินค้าที่ผลิต กล่าวคือ ถ้าผลิตมากก็ต้องเสียต้นทุนชนิดนี้มาก ต้นทุนประเภทนี้ได้แก่ ค่าจ้างแรงงาน ค่าวัตถุดิบ ค่า น้ำประปา ค่าไฟฟ้าที่ใช้ในการผลิต เป็นต้น

ต้นทุนรวม (Total Cost : TC) คือผลรวมของต้นทุนคงที่และต้นทุนผันแปร หรือ $TC = FC + VC$

ต้นทุนเฉลี่ย (Average Cost : AC) คือ ต้นทุนรวมคิดเฉลี่ยต่อปริมาณผลผลิต 1 หน่วย ซึ่งคำนวณได้โดยต้นทุนรวมหารด้วยปริมาณผลผลิต หรือ $AC = TC / Q$

ต้นทุนเพิ่ม (Marginal Cost : MC) หรือต้นทุนหน่วยสุดท้าย คือการเปลี่ยนแปลงของต้นทุนรวม เมื่อปริมาณผลผลิตเปลี่ยนแปลง ดังนั้นการที่ต้นทุนรวมเพิ่มขึ้น หรือลดลง เนื่องจากปริมาณผลผลิตที่เพิ่มขึ้น หรือลดลง 1 หน่วย ซึ่งคำนวณได้โดยผลต่างของต้นทุนรวมที่เพิ่มขึ้นหารด้วยผลต่างของปริมาณผลผลิตที่เพิ่มขึ้น หรือ $\Delta TC / \Delta Q$

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับประสิทธิภาพ

ความหมายของประสิทธิภาพ

ประสิทธิภาพ หมายถึง ความสามารถที่ทำให้เกิดผลในภาระงาน (ความหมายตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 หน้า 667)

ประสิทธิภาพ (Efficiency) มี 2 ความหมายดังนี้ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ. 2538:92)

1. ความสามารถในการผลิตผลลัพธ์ที่ต้องการ ด้วยการใช้พลังงาน เวลา เงิน วัสดุ หรือ ใช้อุปกรณ์อื่นๆ ต่ำสุด
2. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่นำเข้า (Input) และผลลัพธ์ที่ออกมา (Output) เพื่อสร้างให้เกิดต้นทุนสำหรับทรัพยากรต่ำสุด

ชาญชัย อาจิมสมาจร (2540 : 65) ได้ให้ความหมายของ ประสิทธิภาพ ว่าหมายถึงการทำให้บรรลุผลโดยการลงทุนที่เหมาะสมของเวลา พลังงาน และค่าใช้จ่าย ประสิทธิภาพจะบรรลุผลเมื่อนำวิธีการใดวิธีการหนึ่งมาเปรียบเทียบกับวิธีอื่นๆ ผลลัพธ์ที่ออกมาคือ เป้าหมายที่มีคุณภาพบรรลุผล

Carter V. Good (1987 : 207) ได้ให้ความหมายของ ประสิทธิภาพ ว่าหมายถึง ความสามารถที่จะบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ด้วยการประหยัดใช้เวลาและความพยายาม ซึ่งสัมพันธ์กับปริมาณของงานที่ได้กระทำ

การประเมินประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมสามารถประเมินได้ด้วยการหาค่าทางคณิตศาสตร์ โดยใช้สูตรดังนี้

$$E = \frac{O}{I}$$

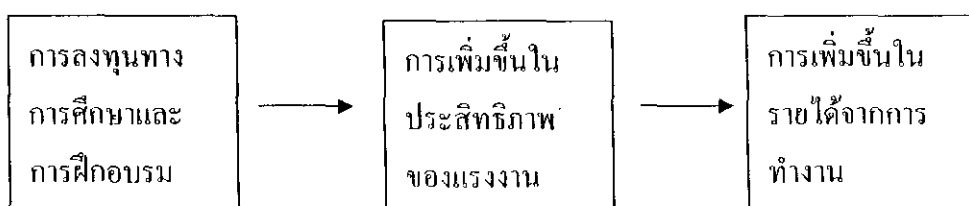
E = Efficiency คือประสิทธิภาพของงาน
O = Output คือผลงานที่ได้รับออกมา
I = Input คือบรรดาทรัพยากรในทางการบริหาร

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการลงทุนทางการศึกษา

การลงทุนทางการศึกษาหรือการลงทุนในมนุษย์ เป็นการเพิ่มพูนความรู้ ความชำนาญ และประสบการณ์ ที่จะเป็นตัวช่วยเพิ่มทุนมนุษย์ (อยู่ในตัวมนุษย์) มาใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตสินค้าและบริการ ในด้านการลงทุนทางการศึกษาผู้ที่รับภาระในการลงทุนได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน ผู้ปกครอง และผู้เรียนเอง ซึ่งจะต้องมีค่าใช้จ่ายทางการศึกษาเข้ามาเกี่ยวข้อง

รายจ่ายในการศึกษาจึงถือเป็นทุน เพราะสามารถออกดอกออกผลได้ในอนาคต จึงเห็นได้ว่าการศึกษานั้นมีความสำคัญ เพราะเป็นตัวที่มีผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการผลิตและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจได้หลายทาง

ประโยชน์ของการศึกษาในแง่ของการลงทุน จึงให้เห็นว่า การศึกษาเป็นการลงทุนในทุนมนุษย์ ซึ่งสามารถเปรียบได้กับการลงทุนในเครื่องจักร เพราะ การลงทุนทางการศึกษาและการฝึกอบรม ทำให้เกิดการเพิ่มขึ้นในประสิทธิภาพของแรงงาน และนำไปสู่การเพิ่มขึ้นในรายได้จากการทำงานของบุคคลในที่สุด



ภาพประกอบ 2 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการลงทุนทางการศึกษาประสิทธิภาพ และรายได้

ที่มา : อาจารย์ ดร.พิษณุต เจษฎาจันทร์: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2537:7) ประมวลสาระชุดวิชาการบริหารทรัพยากรการศึกษา (Educational Resource Administration)

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการฝึกอบรม

ความหมายของการฝึกอบรม

น้อย ศิริโชค (2523 : 6) กล่าวว่า การฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการอย่างหนึ่งที่จัดขึ้นเพื่อเพิ่มพูนความรู้ และทักษะแก่ผู้เข้ารับการฝึกอบรม โดยทำเป็นช่วงๆ หรือระยะเวลาอันเหมาะสมของแต่ละเรื่อง

สุมาลี ปิตยานนท์ (2539 : 95) กล่าวว่า การฝึกอบรม เป็นการเพิ่มพูนมนุษย์ให้แก่ทรัพยากรบุคคลของประเทศ ทั้งระดับบุคคล และประเทศ โดยสะท้อนออกมาในรูปของค่าจ้างและรายได้ที่เพิ่มขึ้น โอกาสในการแสวงหางานตลอดจนคุณภาพของงาน และคุณภาพของชีวิตที่ดีขึ้น ส่วนในระดับสังคม การลงทุนเพื่อเพิ่มพูนมนุษย์ทางการฝึกอบรมจะมีผลต่อเนื่องทำให้เศรษฐกิจขยายตัวเพิ่มมากขึ้น รายได้ประชาชาติเพิ่มสูงขึ้น การกระจายรายได้ในสังคมดีขึ้น รวมทั้งอาจมีผลสะท้อนกลับ ทำให้อุปสงค์สำหรับการฝึกอบรมเพิ่มมากขึ้นด้วย

ภิญโญ สาธร (2517 : 442) กล่าวว่า การฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการที่มีระเบียบแบบแผน ซึ่งมุ่งหมายที่จะพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ (Knowledge) และความชำนาญ (Skill) เพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะขององค์การหรือหน่วยงานต่าง ๆ

วิจิตร อาวะกุล (2537 : 23) กล่าวว่า การฝึกอบรม หมายถึง การพัฒนาหรือฝึกฝนอบรมบุคคลให้เหมาะหรือเข้ากับงาน หรือการทำงาน

Michael J.Jucius กล่าวว่า การฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการที่จะช่วยเพิ่มพูนความถนัดทางธรรมชาติ (Aptitude) ทักษะ (Skill) หรือความชำนาญ ความสามารถ (Ability) ของบุคคล เพื่อให้ปฏิบัติงานดียิ่งขึ้น

ตามความหมายข้างต้นจึงพอสรุปได้ว่า การฝึกอบรม คือ กระบวนการอย่างหนึ่งที่ช่วยเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถ และความชำนาญ เพื่อบุคคลพร้อมที่จะพัฒนาศักยภาพในจะพัฒนาศักยภาพในอันนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อหน่วยงานหรือการปฏิบัติงานต่างๆ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม

เว็กเลย์ และ ลาตาม (ชูชัย สมิทธิไกร. 2542 : 5-6 ; อ้างอิงจาก Wexley & Latham. 1991) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมไว้ 3 ประการดังนี้ คือ

1. เพื่อปรับปรุงระดับความตระหนักรู้ในตนเอง (Self-Awareness) ของแต่ละบุคคลตระหนักรู้ในตนเอง คือ การเรียนรู้เกี่ยวกับตนเอง อันได้แก่ การทำความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทและความรับผิดชอบของตนเองในองค์การ การตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ตนเองปฏิบัติจริงและปรัชญาที่ยึดถือ การเข้าใจถึงทัศนคติที่ผู้อื่นมีต่อตนเอง และการเรียนรู้ว่าการกระทำของตนมีผลกระทบต่อผู้อื่นเป็นอย่างไร เป็นต้น
2. เพื่อเพิ่มพูนทักษะการทำงาน (Job Skills) ของแต่ละบุคคลโดยอาจเป็นทักษะด้านใดด้านหนึ่งหรือหลายด้านก็ได้

3. เพื่อเพิ่มพูนแรงจูงใจ (Motivation) ของแต่ละบุคคล อันจะทำให้การปฏิบัติงานเกิดผลดี แม้ว่าบุคคลหนึ่งๆ จะมีความรู้และความสามารถในการปฏิบัติงาน แต่หากขาดแรงจูงใจในการทำงานแล้ว บุคคลนั้นก็อาจจะมีได้ใช้ความรู้ และความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ และผลงานก็ย่อมจะไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ดังนั้นการสร้างแรงจูงใจในการทำงานจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความสำเร็จขององค์การ

การประเมินผลการฝึกอบรม (Evaluation in training)

การประเมินผลในการฝึกอบรม เป็น กระบวนการติดตาม สังเกตเพื่อปรับปรุง ชุ่มเสริม แก้ไข การจัดการฝึกอบรมให้การเรียนการสอนในการฝึกอบรมบรรลุวัตถุประสงค์มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการฝึกอบรมยิ่งขึ้น

การประเมินผลการฝึกอบรมอาจดำเนินการประเมินเป็น 3 ระยะ คือ

1. ก่อนการฝึกอบรม
2. ระหว่างการฝึกอบรม
3. ภายหลังการฝึกอบรม

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการนำไปใช้

ไพศาล หวังพานิช(2526 : 108) กล่าวว่า การนำไปใช้ หมายถึงความสามารถในการนำ ความรู้ ความเข้าใจที่มีในเรื่องราวข้อเท็จจริง วิธีการต่างๆ ไปใช้ในสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน หรือ ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน การนำไปใช้จัดเป็นความสามารถขั้นสูงกว่าความจำ ความเข้าใจ โดยต้อง สามารถที่จะนำความจำและความเข้าใจในสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่ไม่ว่าจะเป็นสูตร ทฤษฎี กฎ หรือรายละเอียด ทั่วไป ไปใช้แก้ปัญหาที่มีลักษณะผิดแผกแตกต่างจากที่เคยพบเห็นมา

ภิญโญ สาร (2517 : 442 – 443) กล่าวว่า วัตถุประสงค์สำคัญของการฝึกอบรม คือ การที่จะ เปลี่ยนพฤติกรรมในการทำงานของบุคลากรที่ได้รับการฝึกอบรม การเปลี่ยนพฤติกรรมดังกล่าวหมายถึง ความชำนาญในการทำงานด้วยมือ (Manipulative skills) การรู้จักใช้ความรู้ทางเทคนิคต่างๆ (technical knowledge) ความสามารถในการแก้ปัญหา (problem-solving ability) และทัศนคติที่ดีต่อการทำงาน (attitude) นอกจากนี้การฝึกอบรมยังมุ่งหวังที่จะให้บุคลากรที่ได้รับการฝึกอบรมแล้วนำความรู้ความชำนาญ ที่ได้รับใหม่ไปใช้ปฏิบัติงานจริงๆ เพื่อทำงานให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ขององค์การหรือ หน่วยงานนั้นๆ

บัวผืน ศัสตราพฤกษ์(2530 : 23) กล่าวว่า การศึกษาทำให้มนุษย์มีความรู้ เกิดทักษะและ สามารถนำเอาความรู้ และทักษะที่ได้รับมาจากการศึกษาเล่าเรียน และฝึกอบรมนั้น ไปเป็นหลักในการ พิจารณาและตัดสินใจในการเลือกประกอบอาชีพได้ถูกต้องและเหมาะสมกับตน

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์การศึกษา

ธารรงค์ อุดมไพจิตรกุล (2543 : 3) ได้ให้ความหมายของเศรษฐศาสตร์การศึกษาว่าเป็น การศึกษาวิธีการ การจัดสรรทรัพยากรพัฒนาคน ทำโดยการศึกษา การฝึกอบรม และการพัฒนา โดยการ ประยุกต์ทฤษฎี และวิธีวิเคราะห์ทางเศรษฐศาสตร์เพื่อตัดสินใจกำหนดนโยบายการลงทุนทางการศึกษา รวมทั้งการตัดสินใจแก้ปัญหาการลงทุนทางการศึกษาเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการเพิ่มมูลค่า ภายใน (Extrinsic Value) กับประชากรของประเทศ

ตามแนวความคิดของนักเศรษฐศาสตร์สมัยก่อน เห็นว่าการศึกษาเป็นการลงทุน ดังเช่น Alfred Marshall ได้กล่าวว่า “การศึกษาเป็นการลงทุน การลงทุนนี้มีคุณค่าสูงกว่าการลงทุนชนิดอื่น” Adam Smith นักเศรษฐศาสตร์กลุ่มคลาสสิก เห็นว่าการศึกษาเป็นการลงทุนเพราะทรัพย์สินของชาติ เพิ่มขึ้นได้จากคนงานใช้ฝีมือที่ตนได้ร่ำเรียนลงทุนแสวงหามา ในสมัยใหม่ Theodore W. Schultz ก็เห็นด้วยในเรื่อง การศึกษาเป็นการลงทุนว่า “ทรัพยากรคนเป็นรูปหนึ่งของทุน” ซึ่งเขาเป็นผู้คิดทฤษฎีต่างๆ ที่นำมาใช้ คำนวณหาผลตอบแทนในการลงทุนด้วยการศึกษา (Rate of return on educational investment)

การลงทุนได้แก่การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือรัฐบาลนำเงินไปใช้จ่าย เพื่อก่อให้เกิดหรือช่วยให้ เกิดผลผลิตและบริการ ผู้ลงทุนได้รับผลตอบแทน

การศึกษาเป็นการลงทุนเพราะเข้าหลักเกณฑ์ตามความหมายข้างบน คือ

1. ผู้ลงทุนมีทั้งรัฐบาลและเอกชน นำเงินมาซื้อที่ดินสร้างโรงเรียน จ้างครูอาจารย์ ซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนและอื่นๆ
2. ก่อให้เกิดผลผลิต ในรูปของผู้สำเร็จการศึกษาได้รับวิชาความรู้ นำไปประกอบอาชีพผลิตเป็น สินค้าและบริการต่าง ๆ อาจมีผู้แย้งว่า สินค้าและบริการนี้เกิดจากแรงงาน ไม่ได้เกิดจากการศึกษา จริงอยู่แรงงานก่อให้เกิดสินค้าและบริการ แต่พอแรงงานได้รับการศึกษาทำให้ สินค้านี้เพิ่มมากขึ้น ส่วนที่เพิ่มขึ้นนี้ต้องนับว่าเป็นผลจากการศึกษา เป็นการเพิ่มสมรรถภาพทางเศรษฐกิจ (economic efficiency)
3. มีผลตอบแทนแก่ผู้ลงทุน ถ้าผู้ลงทุนเป็นรัฐบาล ได้ผลตอบแทนใน รูปคุณภาพของประชากร ลดอาชญากร เกือบภาษีอากรได้เพิ่ม ลดปัญหาเด็กเกเร เป็นผลตอบแทนทางอ้อมที่อาจมองเห็น ได้ไม่ชัดเจน ถ้าผู้ลงทุนเป็นเอกชนตั้งโรงเรียนหรือวิทยาลัยเอกชน ผลตอบแทนอาจเป็นกำไร หากไม่มุ่งเพื่อกำไรจะมีผลตอบแทนด้านจิตใจ เหมือนการสร้างกุศลอย่างอื่น เป็นผู้มีเกียรติ และชื่อเสียงสังคมให้ยกย่อง มีลูกศิษย์จำนวนมาก เป็นที่รู้จักทั่วไป
4. ผลตอบแทนแก่ตัวผู้รับการศึกษา คือ ทำรายได้ให้ผู้สำเร็จการศึกษาเพิ่ม สรุปได้ว่าผู้ที่เรียน สูงขึ้นเท่าใด ก็ทำให้ผู้ได้รับการศึกษานั้นมีรายได้สูงขึ้น เช่น ไทยกำหนดเงินเดือนข้าราชการ ตามวุฒิทางการศึกษา รายได้จึงเป็นสิ่งจูงใจให้บุคคลเรียนหนังสือสูงขึ้นประกอบกับเป็นการ เพิ่มเกียรติภูมิและชื่อเสียง ยิ่งทำให้คนขวนขวายเรียนสูงขึ้น เป็นความรู้สึกรักของคนทั่วไปว่า ผู้ที่ ได้รับการศึกษาดำหรือไม่ได้เรียนหนังสือเลย ออกทำงานมีรายได้อยู่แต่เป็นงานที่ไม่ค่อยมี

เกียรติ เป็นงานใช้แรงกาย รายได้ที่ได้รับนี้จะไม่เพิ่มขึ้นเท่าไรเมื่อทำงานนานไปอาจจะคงตัวหรือลดลงในระยะนาน ส่วนผู้ที่เรียนหนังสือสูง ได้รับการพัฒนาฝีมือและความรู้บุคคลนั้นอาจหารายได้ที่ต้องใช้เวลาเรียนหนังสือแทนที่จะออกทำงาน รายได้หรือค่าจ้างจะเริ่มต้นสูงกว่าผู้ไม่ได้เรียนหนังสือ ยิ่งทำงานไปนานๆ รายได้นี้จะเพิ่มสูงขึ้นมากกว่า

การลงทุนด้านมนุษย์ หรือการลงทุนด้วยการศึกษา ซึ่งอาจแยกผู้ที่ลงทุน ได้เป็น ประเภทใหญ่ 3 ประเภท คือ

1. การลงทุนของเอกชน (private investment) เป็นการลงทุนโดยที่เอกชนเป็นเจ้าของโรงเรียนอาจเป็นบุคคลเดียวหรือเป็นนิติบุคคลก็ได้ เจ้าของโรงเรียนหรือผู้รับใบอนุญาต จะต้องตั้งงบประมาณค่าใช้จ่ายประกอบด้วยงบลงทุนและงบดำเนินการ ได้แก่ งบประมาณซื้อที่ดิน ปลูกสร้าง อาคารเรียน เงินเดือน อุปกรณ์ต่างๆ
2. การลงทุนของรัฐบาล (public investment) เป็นการลงทุนโดยที่รัฐบาลนำเงินจากภาษีอากรของประชาชนเป็นส่วนใหญ่ มาจัดตั้งเป็นงบประมาณค่าใช้จ่าย เพื่อลงทุนทางการศึกษา ทั้งงบลงทุน ประกอบด้วย ค่าที่ดิน ค่าอาคารก่อสร้างและงบดำเนินการ ประกอบด้วยเงินเดือนครู วัสดุอุปกรณ์ต่างๆ และค่าใช้จ่ายอื่นๆ เพื่อการจัดการเรียนการสอนให้ดำเนินไปอย่างราบรื่นในการผลิตผู้สำเร็จการศึกษาให้มีงานทำ เพื่อพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้า การที่รัฐบาลจัดการศึกษาแต่เพียงฝ่ายเดียวในบางประเทศโดยไม่ให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการลงทุนทางการศึกษา ทั้งนี้โดยเหตุผลว่าการศึกษาคือสาธารณกุศลไม่มุ่งกำไร รัฐยอมขาดทุนโดยเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดการศึกษาเพราะเก็บภาษีอากรจากประชาชนมาดำเนินงาน และมุ่งจัดการศึกษาให้เป็นไปอย่างกว้างขวาง ทั่วหมู่บ้านทั่วประเทศให้กับคนยากจน โดยไม่ได้มุ่งหวังกำไรเพื่อสร้างประชาชนให้เป็นคนของชาตินั้น เนื่องจากการศึกษาสามารถพัฒนาและปลูกฝังคุณลักษณะที่สำคัญให้แก่เยาวชนของชาติได้ เช่น ลักษณะเป็นคนไทยที่มีความรักชาติ มีความสามัคคีเป็นปึกแผ่น มีภาษาและวัฒนธรรมอย่างเดียวกันนับถือศาสนาและพระมหากษัตริย์องค์เดียวกัน ไม่มีความแตกแยกเป็นชนกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งจะทำให้การปกครองและการดำเนินงานของรัฐเป็นไปด้วยความยากลำบากการประกอบธุรกิจต่างๆ จะง่ายขึ้นหากคนในชาติใช้ภาษาและหนังสืออย่างเดียวกันตามหลักสูตรที่กำหนดให้รัฐจัดการศึกษา ใช้อำนาจบังคับให้เข้าเรียนได้ ถ้าหากประชาชนส่วนใหญ่ไม่ยอมไปเข้าโรงเรียน จะก่อให้เกิดความแตกแยก ประชากรด้อยคุณภาพ ดังนั้นรัฐจึงจำเป็นต้องจัดการศึกษาเพื่อเป็นการให้เปล่า และสามารถใช้อำนาจบังคับให้เข้าโรงเรียน เพื่อเกิดผลดีต่อคุณภาพของประชากร

3. การลงทุนโดยรัฐบาลแต่แบ่งแรงให้เอกชนช่วย โดยหลักการแล้วถือเป็นหน้าที่ที่รัฐบาลจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบลงทุนทางการศึกษา โดยไม่มุ่งหวังผลตอบแทน เพราะการศึกษาเป็นสินค้าทางสังคม (Social goods) เป็นงานสาธารณกุศล หรือ บริการสาธารณะ รัฐจึงดำเนินการขาดทุนโดยเรียกเก็บค่าบำรุงการศึกษาในอัตราที่ ถูกมากหรือไม่เก็บเลย รัฐบาลจึงต้องแบกรับภาระค่าใช้จ่ายให้แก่นักเรียนเป็น งบประมาณที่มากมาย ประกอบกับมีโครงการพัฒนาประเทศด้านอื่นที่จำเป็นและ เร่งด่วนอีกเป็นจำนวนมาก รัฐจึงยอมให้เอกชนเข้ามาช่วยแบ่งภาระในการลงทุนทาง การศึกษา

แต่เนื่องจากการลงทุนทางการศึกษาของเอกชนนั้น ไม่สามารถยอมให้ขาดทุนได้ เหมือนรัฐบาลเพราะการลงทุนโดยเอกชนนั้นต้องมุ่งหวังกำไรเช่นเดียวกับธุรกิจอื่น ๆ รัฐบาลจึงควบคุมโดยกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำให้และกำหนดค่าเล่าเรียนสูงสุด ตลอดจนให้เงินอุดหนุน แม้กระนั้นก็ตามโรงเรียนเอกชนเป็นจำนวนมากก็ยัง ประสบปัญหารายได้ไม่พอกับค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นทุกปี โดยเฉพาะเงินเดือนครูที่ต้อง ปรับให้เป็นไปตามเงินเดือนของข้าราชการครู

ตอนที่ 3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กิตติพร รอดรุ่งเรือง (2545) ได้ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ต้นทุนและประสิทธิผลของต้นทุนในการ จัดฝึกอบรม “โครงการเผยแพร่ความรู้งานประกันสังคม” โดยแยกการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ประเด็นคือ การวิเคราะห์ต้นทุนในการจัดฝึกอบรมประกอบด้วย ต้นทุนรวม ต้นทุนเฉลี่ย และต้นทุนเพิ่ม การ วิเคราะห์ประสิทธิผล ประกอบด้วย การวิเคราะห์ประสิทธิผลของต้นทุน และประสิทธิผลในการจัด ฝึกอบรมตามทัศนะของผู้ที่เกี่ยวข้อง และประเด็นสุดท้ายเป็นการวิเคราะห์ค่าความสูญเสียในการจัด ฝึกอบรม พบว่าเนื่องจากจำนวนของผู้เข้ารับการฝึกอบรมในปี 2544 ที่มีมากกว่าปี 2543 จึงส่งผลให้มี ต้นทุนที่สูงกว่า และจากวิธีการดำเนินงานที่เปลี่ยนไปทำให้ประสิทธิผลของปี 2544 มีมากกว่าปี 2543 ด้วย

อัจฉรา แสงขำ (2534) ได้ศึกษาเรื่องการประเมินผลโครงการฝึกอบรมวิชาชีพเกษตรกรรม หลักสูตรระยะสั้น โดยการวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายกับประสิทธิผล พบว่าเมื่อวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรม และประสิทธิผลของการฝึกอบรม ซึ่งก็คือค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อผู้เข้ารับการฝึกอบรม และคะแนนที่เพิ่มขึ้น หลังจากการฝึกอบรม นำค่าที่ได้ทั้งสองมาหาความสัมพันธ์ ผลการศึกษาพบว่าค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการ ฝึกอบรมที่สูงที่สุด คือ ค่าวัสดุฝึกอบรม และการวิเคราะห์ประสิทธิผลของผู้เข้ารับการอบรมคะแนนที่ ได้รับหลังการฝึกอบรมสูงกว่าคะแนนที่ได้รับก่อนการฝึกอบรม

พรทิพย์ มีสัดย์ (2536) ได้ศึกษาเรื่องการประเมินประสิทธิผลและประสิทธิภาพการฝึกอบรม อาชีพระยะสั้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการวิเคราะห์และประเมินประสิทธิผลและประสิทธิภาพการจัด อาชีพระยะสั้นของหน่วยงานจัดฝึกอบรมของรัฐ ในแง่การบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของการจัดฝึก

อาชีพ และพิจารณาค่าใช้จ่าย ซึ่งดัชนีหรือเกณฑ์วัดประสิทธิผลคือ อัตราการว่างงานของผู้สำเร็จการฝึกอาชีพ ลักษณะการทำงาน และการนำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์ ส่วนการวัดประสิทธิภาพวัดค่าใช้จ่ายดำเนินการ และค่าใช้จ่ายทุนทรัพย์สินในสาขาวิชา อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม คหกรรม และศิลปะหัตถกรรม โดยพิจารณาจากค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อผู้เข้ารับการฝึกอบรม และค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อผู้สำเร็จการฝึกอาชีพ ซึ่งจากการประมวลผลดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่าผลการประเมินวิทยาลัยสารพัดช่างส่วนใหญ่จัดการฝึกอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรวิระเพ็ญ วงศ์ไตรรัตน์ (2540) ได้ศึกษาเรื่อง ประสิทธิภาพของโครงการฝึกอบรมพนักงานธนาคารนครหลวงไทย จำกัดของศูนย์ฝึกอบรมธนาคารนครหลวงไทย จำกัด ผลการศึกษาพบว่า ด้านหลักสูตร ด้านวิทยากร ด้านประโยชน์ ที่ได้รับจากการฝึกอบรมและด้านงบประมาณ มีประสิทธิภาพที่สูง ด้านผู้เข้ารับการฝึกอบรม และด้านการเพิ่มพูนความรู้ มีประสิทธิภาพค่อนข้างสูง ด้านอุปกรณ์ในการฝึกอบรม มีประสิทธิภาพค่อนข้างต่ำ

พิเชษฐ์ เกษตรเวทิน (2535) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำความรู้ที่ได้รับจากการฝึกอบรมวิชาชีพช่างตัดผม-เสริมสวย โดยศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดสระบุรี ไปใช้ประกอบอาชีพ ซึ่งทำการวิเคราะห์ปัจจัย 4 ด้านคือ ปัจจัยด้านบุคคล(ปัจจัยหลัก) ปัจจัยเรื่องครอบครัวและปัจจัยด้านการเรียนวิชาชีพ(ปัจจัยเสริม) ปัจจัยที่เอื้อต่อการทำธุรกิจ (ปัจจัยรอง) ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการนำความรู้ไปใช้ และทุกปัจจัยมีความสัมพันธ์สอดคล้องกันซึ่งมีข้อคิดเห็นว่า หลักสูตรที่จัดสอนนั้น ยังนำไปประกอบอาชีพไม่ได้ทันทีหลังจากที่จบการศึกษา เนื่องจากระยะเวลาสั้นเกินไปและขาดแนวทางประกอบธุรกิจ

ณัฐ จุลสุวรรณ (2537) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพในเรือนจำคลองเปรมเกี่ยวกับการเรียนการสอนตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ใน 4 ด้านคือ ด้านเนื้อหา และหลักสูตร ด้านวิธีการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านการนำไปใช้ จากวิชาช่างยนต์ ช่างไม้ ช่างตัดผม และวิชาเกษตรกรรม โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 132 คน จำแนกตามอายุ ความรู้เดิม ภูมิฐานะ ระยะเวลาที่ต้องโทษ และสาขาวิชาที่ศึกษา จากการศึกษาก่อนนำไปใช้ พบว่า นักศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพมีความเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย และแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ คือมีทัศนคติที่ดีต่อการประกอบอาชีพเพื่อเพิ่มทักษะ และประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน สามารถนำไปประกอบอาชีพหลัก อาชีพเสริม และแนะนำผู้อื่นได้ แต่จำเป็นที่จะต้องศึกษาทักษะ และประสบการณ์ภายนอกเพิ่มเติม ก่อนนำไปประกอบอาชีพจริง

ขวัญสุดา เข้มทอง (2546) ได้ศึกษาเรื่องการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้กรณีศึกษา ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนอำเภอพระนครศรีอยุธยา ใน 3 ด้าน คือ การนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ การนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัวและครอบครัวและการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน จำแนกตามอายุ ระดับการศึกษาเดิม อาชีพ รายได้ต่อเดือนและหลักสูตร โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาสายอาชีพที่ศึกษาในระหว่างเดือนพฤษภาคมถึงมิถุนายน ปีงบประมาณ 2545 จำนวน 80 คน

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาที่มีอายุ อาชีพ และหลักสูตรที่แตกต่างกันมีการนำความรู้ไปใช้โดยรวมแตกต่างกัน ส่วนนักศึกษาที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพและการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัวและครอบครัวมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สิริโสสม นิมิตรภักย์ (2547) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาค่าใช้จ่ายส่วนตัวและการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน โรงเรียนฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร (ดินแดง 2) ใน 3 ด้าน คือ การนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ เพื่อส่วนตัว และเพื่อชุมชน จำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ และสาขาวิชาที่ศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ค่าใช้จ่ายของนักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาช่างตัดผมชายมีค่าใช้จ่ายที่สูงสุด ในขณะที่ค่าพาหนะหรือค่าเดินทางเป็นค่าใช้จ่ายที่สูงสุด และผลของการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีอายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ และสาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกัน ก็จะมีการนำความรู้ไปใช้ที่แตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การทำวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ต้นทุนและประสิทธิภาพในการจัดฝึกอบรมกับการนำความรู้ที่ได้จากหลักสูตรไปใช้ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด โดยมีวิธีดำเนินการศึกษาดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลและแหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย
2. เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูล แหล่งข้อมูล และตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

มีรายละเอียดดังนี้

1. ต้นทุนที่เป็นค่าใช้จ่ายในการจัดฝึกอบรมวิชาชีพของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด
2. จำนวนผู้สำเร็จการฝึกอบรม รุ่นที่ 1 และ รุ่นที่ 2
3. คุณลักษณะของผู้สำเร็จการฝึกอบรม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และสาขาวิชาที่ศึกษา

เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้เป็นแบบบันทึกและแบบสอบถาม ซึ่งมีดังนี้

1. แบบบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับต้นทุนและจำนวนของผู้สำเร็จการฝึกอบรมวิชาชีพของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด
2. แบบสอบถามเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษา และการนำไปใช้ของผู้เข้ารับการฝึกอบรมจนจบหลักสูตรของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม คำถามมีลักษณะเป็นให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ ระดับรายได้ สาขาวิชาที่ศึกษา

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพไปใช้ของผู้เข้าฝึกอบรม ที่สำเร็จการศึกษาจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด (รุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2) ใน 3 ด้าน คือ การนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว การนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ และการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน ข้อคำถามมีลักษณะเป็น ให้ผู้ตอบเลือกระดับการนำไปใช้ตรงกับตนมาก

ที่สุด ซึ่งแบ่งคำตอบออกเป็น 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเกิร์ต (Likert Scale) โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังต่อไปนี้ (รวิวรรณ ชินะตระกูล.2540:123-124)

ระดับ 5	หมายถึง	การนำไปใช้ในระดับมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	การนำไปใช้ในระดับมาก
ระดับ 3	หมายถึง	การนำไปใช้ในระดับปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	การนำไปใช้ในระดับน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	การนำไปใช้ในระดับน้อยที่สุด

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือตามลำดับ ดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำไปใช้ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
2. สร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุม และนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และให้ข้อเสนอแนะ
3. ปรับปรุงแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ
4. นำแบบสอบถาม หลังจากทำการปรับปรุงแล้วนำไปทดลองใช้กับผู้เข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตร 1 เดือน ของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร จตุจักร 1 จำนวน 30 ชุด
5. วิเคราะห์ความเชื่อมั่น ของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของ Cronbach ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.9233
6. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ขออนุญาตรับรองจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อขอความร่วมมือจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ช่วยอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับต้นทุน และจำนวนผู้ที่ผ่านการอบรมจนจบหลักสูตรการฝึกอบรมของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด
3. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามที่วัดระดับการนำไปใช้ของผู้ที่ผ่านการฝึกอบรมตั้งแต่ต้นจนจบหลักสูตรวิชาชีพของ ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สูตร ดังต่อไปนี้

1. สูตรการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรม

$$O = \frac{Q}{TcOpp}$$

O = ประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรม

Q = จำนวนผู้สำเร็จการศึกษา

TcOpp = ต้นทุนรวมประกอบด้วย ค่าใช้จ่ายที่เป็นตัวเงินที่ใช้ในการจัดฝึกอบรมซึ่งรวมค่าเสียโอกาส

ต้นทุนค่าเสียโอกาส คำนวณจาก $Tc \times r$

(r หมายถึง อัตราดอกเบี้ยเงินฝากออมทรัพย์ ร้อยละ 0.75 ต่อ 1 ปี)

2. สูตรการวิเคราะห์ค่าความสูญเสียเปล่าในการจัดฝึกอบรม

$$W = D \times \frac{TcOpp}{Q}$$

$$\text{หรือ } W = Ac \times D$$

W = ความสูญเสียเปล่าในการจัดฝึกอบรม

D = จำนวนผู้ไม่สามารถเข้าอบรมจนจบหลักสูตร

TcOpp = ต้นทุนรวมกรณีรวมต้นทุนค่าเสียโอกาส

Q = จำนวนผู้เข้าอบรมจนจบหลักสูตร

Ac = ต้นทุนเฉลี่ยต่อผู้เข้าอบรมจนจบหลักสูตร

3. ค่าสถิติพื้นฐาน

การใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis)

3.1 การหาร้อยละ (Percentage) และค่าความถี่ (Frequencies)

3.2 การหาค่าเฉลี่ย (Mean)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ $\bar{x}$ แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

3.3 การหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $(\sum x^2)$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 N แทน จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม
 (ชูศรี วงศ์รัตนะ . 2541)

เกณฑ์ในการวิเคราะห์ระดับการนำไปใช้มีดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตนะ . 2541:75)

- 1.00 – 1.50 เป็นระดับที่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเห็นด้วยน้อยที่สุด
แสดงว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีการนำไปใช้น้อยที่สุด
- 1.51 – 2.50 เป็นระดับที่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเห็นด้วยน้อย
แสดงว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีการนำไปใช้น้อย
- 2.51 – 3.50 เป็นระดับที่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเห็นด้วยปานกลาง
แสดงว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีการนำไปใช้ปานกลาง
- 3.51 – 4.50 เป็นระดับที่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเห็นด้วยมาก
แสดงว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีการนำไปใช้มาก
- 4.51 – 5.00 เป็นระดับที่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเห็นด้วยมากที่สุด
แสดงว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีการนำไปใช้มากที่สุด

4. การทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของ Cronbach โดยใช้สูตรดังนี้

$$\alpha = \left[\frac{n}{n-1} \right] \left[\frac{1 - \sum s_i^2}{s_0^2} \right]$$

เมื่อ α แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

n แทน จำนวนข้อคำถามในแบบสอบถาม

$\sum s_i^2$ แทน ผลรวมของความแปรปรวนของคะแนนราย ข้อที่ i

s_0^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนของ แบบสอบถาม

(ชูศรี วงศ์รัตนะ . 2541)

สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้

5. เปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้เข้าอบรม โดยใช้ T-test ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติแสดงความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยสองกลุ่ม

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน ค่าเฉลี่ยกลุ่มตัวอย่าง 1 และกลุ่มตัวอย่าง 2

s_1^2, s_2^2 แทน ความแปรปรวนกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และกลุ่มตัวอย่างที่ 2

n_1, n_2 แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และกลุ่มตัวอย่างที่ 2

(ชูศรี วงศ์รัตนะ . 2541)

6. การทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม คือ ค่าสถิติ F ซึ่งมีสูตรดังนี้

6.1 สูตร F – Test ในการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One way Analysis of Variance)

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

เมื่อ F แทน ค่าแจกแจงความถี่

MS_b แทน ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม

MS_w แทน ความแปรปรวนภายในกลุ่ม

(ชูศรี วงศ์รัตนะ . 2541)

6.2 วิธีการทดสอบของเชฟเฟ้ (Scheffe) สูตรที่ใช้ในการคำนวณ คือ

$$CV_d = \sqrt{(k-1)(F^*)(MS_{within})(2/n)}$$

เมื่อ CV_d แทน ตัววัดค่าความแตกต่างของความสัมพันธ์ของตัวแปรตาม

k แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

F^* แทน ค่า F ที่เปิดจากตาราง (Critical value)

MS_{within} แทน ค่า Mean square within group ที่คำนวณไว้แล้ว ในการวิเคราะห์ความแปรปรวน

N แทน จำนวนหน่วยตัวอย่างในแต่ละกลุ่ม

(ชูศรี วงศ์รัตนะ . 2541)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงต้นทุนและประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมรวมทั้งประสิทธิภาพของหลักสูตรการจัดฝึกอบรมโดยพิจารณาจากการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นไปใช้ของผู้เข้าฝึกอบรม รุ่นที่ 1 กับรุ่นที่ 2 ที่จบการศึกษาของ ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด โดยผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูล ดังนี้

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การแปลความหมายมีความเข้าใจตรงกัน ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อ ดังต่อไปนี้

- O แทน ประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรม
- Q แทน จำนวนผู้สำเร็จการศึกษา
- TcOpp แทน ต้นทุนรวมประกอบด้วย ค่าใช้จ่ายที่เป็นตัวเงินที่ใช้ในการจัดฝึกอบรมซึ่งรวมค่าเสียโอกาส
- W แทน ความสูญเสียในการจัดฝึกอบรม
- D แทน จำนวนผู้ไม่สามารถเข้าอบรมจนจบหลักสูตร
- Ac แทน ต้นทุนเฉลี่ยต่อผู้เข้าอบรมจนจบหลักสูตร
- N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
- $\bar{X}$ แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย
- SD. แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- t แทน ค่าการแจกแจงที (t - test)
- F แทน ค่าการแจกแจงเอฟ (f - test)
- Df แทน ค่าชั้นของความเป็นอิสระ
- SS แทน ผลบวกของค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานยกกำลังสอง
- MS แทน ค่าเฉลี่ยของค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานยกกำลังสอง
- * แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเด็นดังนี้

1. การวิเคราะห์ต้นทุน ประกอบด้วย ต้นทุนรวม ค่าเสียโอกาส และค่าความสูญเสีย

2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมของรุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2
3. การวิเคราะห์การนำความรู้ไปใช้ของผู้ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันจากศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการวิเคราะห์ต้นทุน ซึ่งประกอบด้วย ต้นทุนรวม ค่าเสียโอกาส และค่าความสูญเปล่า

ผลการวิเคราะห์แยกออกเป็น 2 ส่วน คือ

1.1 ผลการวิเคราะห์ต้นทุนรวม (Tc) และค่าเสียโอกาส (Opp)

1.2 ผลการวิเคราะห์ค่าความสูญเปล่า (W)

1.1 ผลการวิเคราะห์ต้นทุนรวม(Tc) และค่าเสียโอกาส(Opp)

การวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายที่เป็นตัวเงินซึ่งเกิดขึ้นในระหว่างการฝึกอบรมหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัดในแต่ละรุ่นแยกตามสาขาวิชาที่ศึกษา คำนวณจากค่าตอบแทนวิทยากรตลอดหลักสูตร ค่าสาธารณูปโภค และค่าครุภัณฑ์ ซึ่งนำเสนอด้วยตาราง 1 และ 2 ตาราง 1 แสดงต้นทุนรวม(Tc) และค่าเสียโอกาส(Opp) ของการฝึกอบรมในรุ่นที่ 1 (หน่วย:บาท)

รุ่นที่ 1	ต้นทุนในการจัดฝึกอบรม				ต้นทุนรวม (Tc _i)	ค่าเสีย โอกาส (Opp _i)	ต้นทุนรวม+ ค่าเสียโอกาส (Tcopp _i)
	ค่าวิทยากร	ค่าสาธารณูป โภค	ค่าครุภัณฑ์				
คอมพิวเตอร์	16,000.00	2,554.50	28,000.00	46,554.50	29.10	46,583.60	
ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร(โทรศัพท์มือถือ)	16,000.00	2,554.50	5,000.00	23,554.50	14.72	23,569.22	
เทียนแฟนซี	16,000.00	2,554.50	2,500.00	21,054.50	13.16	21,067.66	
บาคิกและมัดย้อม	16,000.00	2,554.50	5,000.00	23,554.50	14.72	23,569.22	
ดอกไม้จากดินไทย	16,000.00	2,554.50	800.00	19,354.50	12.10	19,366.60	
สมุนไพร	16,000.00	2,554.50	8,000.00	26,554.50	16.60	26,571.10	
การออกแบบเครื่องประดับสตรี	16,000.00	2,554.50	900.00	19,454.50	12.16	19,466.66	
เบเกอรี่	16,000.00	2,554.50	20,000.00	38,554.50	24.10	38,578.60	
อาหารคาว-อาหารว่าง	16,000.00	2,554.50	10,000.00	28,554.50	17.85	28,572.35	
นวดแผนไทย	16,000.00	2,554.50	7,000.00	25,554.50	15.97	25,570.47	
การทำพวงมาลัยดอกไม้สดและบายศรี	16,000.00	2,554.50	700.00	19,254.50	12.03	19,266.53	
	176,000.00	28,099.50	87,900.00	291,999.50	182.50	292,182.01	

* อัตราดอกเบี้ยเงินฝากออมทรัพย์ เดือน มีนาคม ปี 2548 = 0.75 %

จากตาราง 1 แสดงต้นทุนในการจัดฝึกอบรมจำแนกตามสาขาวิชาของการฝึกอบรมในรุ่นที่ 1 ซึ่งประกอบด้วย ต้นทุนรวมจากค่าวิทยากร ค่าสาธารณูปโภค และค่าครุภัณฑ์ รวมไปถึงค่าเสียโอกาสที่เกิดขึ้น โดยที่ต้นทุนรวม(Tc_1) ทั้งหมด คือ 291,999.50 บาท และค่าเสียโอกาส(Opp_1)รวมคือ 182.50 บาท สาขาคอมพิวเตอร์มีต้นทุนรวมมากที่สุด คือ 46,554.50 บาท ส่วนสาขาวิชาการทำพวงมาลัยดอกไม้สดและบายศรี มีต้นทุนรวมน้อยที่สุด คือ 19,254.50 บาท ค่าเสียโอกาสที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ 29.10 บาท และน้อยที่สุดวิชา คือวิชาการทำพวงมาลัยดอกไม้สดบายศรี 12.03 บาท ดังนั้น ต้นทุนรวม รวมกับค่าเสียโอกาสของสาขาวิชาคอมพิวเตอร์มีมากที่สุดคือ 46,583.60 บาท และน้อยที่สุด คือวิชาการทำพวงมาลัยดอกไม้สดบายศรี 19,266.53 บาท

ตาราง 2 แสดงต้นทุนรวม(Tc) และค่าเสียโอกาส(Opp) ของการฝึกอบรมในรุ่นที่2 (หน่วย:บาท)

รุ่นที่ 2	ต้นทุนในการจัดฝึกอบรม				ค่าเสียโอกาส (Opp_2)	ต้นทุนรวม+ ค่าเสียโอกาส ($Tcopp_2$)
	ค่าวิทยากร	ค่าสาธารณูปโภค	ค่าครุภัณฑ์	ต้นทุนรวม (Tc_2)		
คอมพิวเตอร์	16,000.00	1,500.00	27,883.33	45,383.33	28.36	45,411.70
ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร (โทรศัพท์มือถือ)	16,000.00	1,500.00	4,979.17	22,479.17	14.05	22,493.22
เทียนแฟนซี	16,000.00	1,500.00	2,489.58	19,989.58	12.49	20,002.08
บาติกและมัดย้อม	16,000.00	1,500.00	4,979.17	22,479.17	14.05	22,493.22
ดอกไม้จากดินไทย	16,000.00	1,500.00	796.67	18,296.67	11.44	18,308.10
สมุนไพร	16,000.00	1,500.00	7,966.67	25,466.67	15.92	25,482.58
การออกแบบเครื่องประดับสตรี	16,000.00	1,500.00	896.25	18,396.25	11.50	18,407.75
เบเกอรี่	16,000.00	1,500.00	19,916.67	37,416.67	23.39	37,440.05
อาหารคาว-อาหารว่าง	16,000.00	1,500.00	9,958.33	27,458.33	17.16	27,475.49
นวดแผนไทย	16,000.00	1,500.00	6,970.83	24,470.83	15.29	24,486.13
การทำพวงมาลัยดอกไม้สดและบายศรี	16,000.00	1,500.00	697.08	18,197.08	11.37	18,208.46
	176,000.00	16,500.00	87,533.75	280,033.75	175.02	280,208.78

* อัตราดอกเบี้ยเงินฝากออมทรัพย์ เดือน พฤษภาคม ปี 2548 = 0.75 %

จากตาราง 2 แสดงต้นทุนในการจัดฝึกอบรมจำแนกตามสาขาวิชาของการฝึกอบรมในรุ่นที่ 2 ซึ่งประกอบด้วย ต้นทุนรวมจากค่าวิทยากร ค่าสาธารณูปโภค และค่าครุภัณฑ์ รวมไปถึงค่าเสียโอกาสที่เกิดขึ้น โดยที่ต้นทุนรวม(Tc_2)ทั้งหมด คือ 280,033.75 บาทและค่าเสียโอกาส(Opp_2)รวมคือ 175.02 บาท สาขาคอมพิวเตอร์มีต้นทุนรวมมากที่สุด คือ 45,383.33 บาท ส่วนสาขาวิชาการทำพวงมาลัยดอกไม้สด

และบายศรี มีต้นทุนรวมน้อยที่สุด คือ 18,197.08 บาท ค่าเสียโอกาสที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือสาขาวิชา คอมพิวเตอร์ 28.36 บาท และน้อยที่สุดวิชา คือวิชาการทำพวงมาลัยดอกไม้สดบายศรี 11.37 บาท ดังนั้น ต้นทุนรวม รวมกับค่าเสียโอกาสของสาขาวิชาคอมพิวเตอร์มีมากที่สุดคือ 45,411.70 บาท และน้อยที่สุด คือวิชาการทำพวงมาลัยดอกไม้สดบายศรี 18,208.46 บาท

1.2 ผลการวิเคราะห์ค่าความสูญเปล่า (Waste) ในการฝึกอบรม

การวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายในระหว่างการฝึกอบรมหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นจากศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัดที่ต้องสูญเสียไปอันเนื่องมาจากผู้เข้ารับการอบรมไม่สามารถเข้าอบรมจนจบ หลักสูตร คำนวณจาก ต้นทุนเฉลี่ยต่อผู้เข้าอบรมจนจบหลักสูตร (Ac) คูณด้วย จำนวนผู้ไม่สามารถเข้า อบรมจนจบหลักสูตร (D) ซึ่งนำเสนอด้วยตาราง 3 และ 4

ตาราง 3 แสดงค่าความสูญเปล่าของการฝึกอบรมในรุ่นที่ 1

(บาท:คน)

รุ่นที่ 1	จำนวน ผู้เข้าอบรม ทั้งหมด (คน)	จำนวนผู้ ไม่จบ หลักสูตร	ต้นทุนเฉลี่ยต่อผู้เข้า อบรมจนจบหลักสูตร (Ac)	ค่าความสูญเปล่า (W _p)
คอมพิวเตอร์	65	28	1,259.02	35,252.45
ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร(โทรศัพท์มือถือ)	20	12	2,946.15	35,353.83
เทียนแฟนซี	23	9	1,504.83	13,543.50
บาติกและมัดย้อม	24	0	982.05	-
ดอกไม้จากดินไทย	24	8	1,210.41	9,683.30
สมุนไพร	25	7	1,476.17	10,333.21
การออกแบบเครื่องประดับสตรี	18	0	1,081.48	-
เบเกอรี่	23	10	2,967.58	29,675.85
อาหารคาว-อาหารว่าง	24	9	1,904.82	17,143.41
นวดแผนไทย	70	17	482.46	8,201.85
การทำพวงมาลัยดอกไม้สดและบายศรี	15	9	3,211.09	28,899.80
	331	109	19,061.73	188,087.19

จากตาราง 3 แสดงค่าความสูญเปล่าของการฝึกอบรมในรุ่นที่ 1 มีค่าทั้งหมด 188,087.19 บาท ซึ่งจากตารางทำให้ทราบว่าต้นทุนเฉลี่ยของสาขาวิชาการทำพวงมาลัยดอกไม้สดและบายศรีมีมากที่สุดที่ 3,211.09 บาท และน้อยที่สุดคือ วิชา นวดแผนไทย 482.46 บาท ดังนั้นค่าความสูญเปล่าของสาขาวิชาที่มากที่สุดคือ ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร(โทรศัพท์มือถือ) 35,353.83 บาท และน้อยที่สุด คือ วิชานวดแผนไทย

8,201.85 บาท ส่วนวิชาบาติกและมัดย้อม กับ การออกแบบเครื่องประดับสตรีไม่มีค่าความสูญเปล่าเกิดขึ้นเลย

ตาราง 4 แสดงค่าความสูญเปล่าของการฝึกอบรมในรุ่นที่ 2

(บาท:คน)

รุ่นที่ 2	จำนวน ผู้เข้าอบรม ทั้งหมด (คน)	จำนวนผู้ ไม่จบ หลักสูตร	ต้นทุนเฉลี่ยต่อผู้เข้า อบรมจนจบหลักสูตร (Ac ₂)	ค่าความสูญเปล่า (W ₂)
คอมพิวเตอร์	72	49	1,974.42	96,746.67
ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร(โทรศัพท์มือถือ)	45	25	1,124.66	28,116.53
เทียนแฟนซี	15	0	1,333.47	-
บาติกและมัดย้อม	15	5	2,249.32	11,246.61
ดอกไม้จากดินไทย	22	11	1,664.37	18,308.10
สมุนไพร	19	0	1,341.19	-
การออกแบบเครื่องประดับสตรี	15	0	1,227.18	-
เบเกอรี่	19	7	3,120.00	21,840.03
อาหารคาว-อาหารว่าง	15	4	2,497.77	9,991.09
นวดแผนไทย	73	33	612.15	20,201.06
การทำพวงมาลัยดอกไม้สดและบายศรี	18	12	3,034.74	36,416.92
	328	146	20,217.11	242,866.99

จากตาราง 4 แสดงค่าความสูญเปล่าของการฝึกอบรมในรุ่นที่ 2 มีทั้งหมด 242,866.99 บาทซึ่งจากตารางทำให้ทราบว่าต้นทุนเฉลี่ยของสาขาวิชาเบเกอรี่มีมากที่สุด 3,120.00 บาท และน้อยที่สุดคือ วิชา นวดแผนไทย 612.15 บาท ดังนั้นค่าความสูญเปล่าของสาขาวิชาที่มากที่สุดคือ คอมพิวเตอร์ 96,746.67 บาท และน้อยที่สุด คือ วิชาอาหารคาว-อาหารว่าง 9,991.09 บาท ส่วนวิชาเทียนแฟนซี สมุนไพร และการออกแบบเครื่องประดับสตรี ไม่มีค่าความสูญเปล่าเกิดขึ้นเลย

2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมของรุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2

การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรม คำนวณจาก จำนวนผู้เข้าอบรมจนจบหลักสูตรหารด้วยต้นทุนรวมกรณีรวมค่าเสียโอกาส ซึ่งนำเสนอด้วยตาราง 5

ตาราง 5 แสดงประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมของรุ่นที่ 1

(คน:บาท)

รุ่นที่ 1	จำนวน ผู้เข้าอบรม ทั้งหมด (คน)	จำนวนผู้จบ หลักสูตร (Q_1) (คน)	ต้นทุนรวม+ค่าเสียโอกาส (T_{copp_1}) (บาท)	ประสิทธิภาพ ของต้นทุน O_1
คอมพิวเตอร์	65	37	46,583.60	0.0007943
ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร(โทรศัพท์มือถือ)	20	8	23,569.22	0.0003394
เทียนแฟนซี	23	14	21,067.66	0.0006645
বাদิกและมัดย้อม	24	24	23,569.22	0.0010183
ดอกไม้จากดินไทย	24	16	19,366.60	0.0008262
สมุนไพร	25	18	26,571.10	0.0006774
การออกแบบเครื่องประดับสตรี	18	18	19,466.66	0.0009247
เบเกอรี่	23	13	38,578.60	0.0003370
อาหารคาว-อาหารว่าง	24	15	28,572.35	0.0005250
นวดแผนไทย	70	53	25,570.47	0.0020727
การทำพวงมาลัยดอกไม้สดและบายศรี	15	6	19,266.53	0.0003114
	331	222	292,182.01	0.0084908

จากตาราง 5 แสดงประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมในรุ่นที่ 1 ซึ่งจากตารางทำให้ทราบว่า ต้นทุนที่ใช้ในการจัดฝึกอบรม จำนวน 1 บาท สามารถจัดอบรมให้มีผู้เข้ารับการอบรมจนจบหลักสูตรได้ สูงสุดคือ สาขาวิชานวดแผนไทย 0.0020727 คนและน้อยที่สุดคือ สาขาวิชาการทำพวงมาลัยดอกไม้สด และบายศรี 0.0003114 คน

ตาราง 6 แสดงประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมของรุ่นที่ 2

(คน:บาท)

รุ่นที่ 2	จำนวน ผู้เข้าอบรม ทั้งหมด (คน)	จำนวนผู้จบ หลักสูตร (Q_2) (คน)	ต้นทุนรวม+ค่าเสียโอกาส (T_{copp_2}) (บาท)	ประสิทธิภาพ ของต้นทุน O_2
คอมพิวเตอร์	72	23	45,411.70	0.0005065
ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร(โทรศัพท์มือถือ)	45	20	22,493.22	0.0008892
เทียนแฟนซี	15	15	20,002.08	0.0007499
বাদิกและมัดย้อม	15	10	22,493.22	0.0004446
ดอกไม้จากดินไทย	22	11	18,308.10	0.0006008
สมุนไพร	19	19	25,482.58	0.0007456

ตาราง 6 (ต่อ)

รุ่นที่ 2	จำนวน ผู้เข้าอบรม ทั้งหมด (คน)	จำนวนผู้จบ หลักสูตร (Q ₂) (คน)	ต้นทุนรวม+ค่าเสียโอกาส (Tcopp ₁) (บาท)	ประสิทธิภาพ ของต้นทุน O ₂
การออกแบบเครื่องประดับสตรี	15	15	18,407.75	0.0008149
เบเกอรี่	19	12	37,440.05	0.0003205
อาหารคาว-อาหารว่าง	15	11	27,475.49	0.0004004
นวดแผนไทย	73	40	24,486.13	0.0016336
การทำพวงมาลัยดอกไม้สดและบายศรี	18	6	18,208.46	0.0003295
	328	182	280,208.78	0.0074354

จากตาราง 6 แสดงประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมในรุ่นที่ 6 ซึ่งจากตารางทำให้ทราบว่า ต้นทุนที่ใช้ในการจัดฝึกอบรม จำนวน 1 บาท สามารถจัดอบรมให้ผู้เข้ารับการอบรมจนจบหลักสูตรได้ สูงสุดคือ วิชา นวดแผนไทย 0.0016336 คนและน้อยที่สุดคือ วิชาเบเกอรี่ 0.0003205 คน

ตาราง 7 แสดงการเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมในรุ่นที่ 1 กับรุ่นที่ 2

สาขาวิชา	ประสิทธิภาพ ของต้นทุน รุ่นที่ 1	ประสิทธิภาพ ของต้นทุน รุ่นที่ 2
นวดแผนไทย	0.0020727	0.0016336
เบเกอรี่และมัคคุ้ย้ม	0.0010183	0.0004446
การออกแบบเครื่องประดับสตรี	0.0009247	0.0008149
ดอกไม้จากดินไทย	0.0008262	0.0006008
คอมพิวเตอร์	0.0007943	0.0005065
สมุนไพร	0.0006774	0.0007456
เทียนแผ่นซี	0.0006645	0.0007499
อาหารคาว-อาหารว่าง	0.0005250	0.0004004
ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร(โทรศัพท์มือถือ)	0.0003394	0.0008892
เบเกอรี่	0.0003370	0.0003205
การทำพวงมาลัยดอกไม้สดและบายศรี	0.0003114	0.0003295
	0.0084909	0.0074355

จากตาราง 7 แสดงการเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมในรุ่นที่ 1 กับรุ่นที่ 2 ซึ่งจากตารางทำให้ทราบว่าต้นทุนที่ใช้ในการจัดฝึกอบรม จำนวน 1 บาท สามารถจัดอบรมให้ผู้เข้ารับการอบรมจนจบหลักสูตรได้มากที่สุดคือ รุ่นที่ 1 โดยที่ประสิทธิภาพรวมทั้งหมดของรุ่นที่ 1 คือ 0.0084908 คน ต่อต้นทุน 1 บาท มากกว่ารุ่นที่ 2 อยู่ 0.0010554 คน เมื่อจำแนกตามสาขาวิชา พบว่า สาขาของที่มีประสิทธิภาพของรุ่นที่ 1 มากกว่า รุ่นที่ 2 ได้แก่ วิชา คอมพิวเตอร์ บาดิกและมัดย้อม ดอกไม้จากดินไทย การออกแบบเครื่องประดับสตรี เบเกอรี่ อาหารคาว-อาหารว่าง และนวดแผนไทย ส่วนวิชาที่มีประสิทธิภาพของรุ่นที่ 2 มากกว่า คือ ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร(โทรศัพท์มือถือ) เทียนแฟนซี สมนุนไพร และการทำพวงมาลัยดอกไม้สดและบายศรี

3. ผลการวิเคราะห์การนำความรู้ไปใช้ของผู้ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันจากศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้เข้าฝึกอบรมที่จบการศึกษาของ ศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด

จากการศึกษาวิเคราะห์คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้เข้าฝึกอบรมที่จบการศึกษาของ ศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด เกี่ยวกับการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ ทั้งรุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 โดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ซึ่งนำเสนอด้วยตาราง 8-9

ตาราง 8 ลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 1 แสดงโดยค่าความถี่ และค่าร้อยละ

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
	222	100.0
เพศ		
ชาย	62	27.9
หญิง	160	72.1
อายุ		
16 – 20 ปี	23	10.4
21 – 25 ปี	32	14.4
26 – 35 ปี	53	23.9
ตั้งแต่ 36 ปีขึ้นไป	114	51.4
ระดับการศึกษา		
ระดับประถมศึกษา	36	16.2
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	46	20.7

ตาราง 8 (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
	222	100.0
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย / ประกาศนียบัตรวิชาชีพ		
ชั้นต้น (ปวช.)	62	27.9
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)	19	8.6
ระดับปริญญาตรี	53	23.9
ระดับสูงกว่าปริญญาตรี	6	2.7
อาชีพ		
นิสิต / นักศึกษา	20	9.0
รับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ	16	7.2
ประกอบอาชีพส่วนตัว	62	27.9
ลูกจ้าง / พนักงานบริษัท	33	14.9
ยังไม่ประกอบอาชีพ /ว่างงาน	91	41.0
รายได้ต่อเดือน		
ไม่มีรายได้	99	44.6
ต่ำกว่า 5,000 บาท	35	15.8
5,000 - 8,000 บาท	40	18.0
8,001 บาทขึ้นไป	48	21.6
สาขาวิชาที่ศึกษา		
คอมพิวเตอร์	37	16.7
ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร (โทรศัพท์มือถือ)	8	3.6
เขียนแผ่นซี	15	6.8
บัดกรีและบัดข้อม	24	10.8
ดอกไม้ดินไทย	15	6.8
สมุนไพร	18	8.1
การออกแบบเครื่องประดับสตรี	18	8.1
เบเกอรี่	13	5.9
อาหารคาว – อาหารว่าง	15	6.8
นวดแผนไทย	53	23.9
การทำพวงมาลัยดอกไม้สด และบายศรี	6	2.7

จากตาราง 8 สามารถอธิบายลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มผู้เข้าอบรมรุ่นที่ 1 ได้ ดังนี้

เพศ พบว่า กลุ่มผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 1 ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีจำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 72.1 รองลงมา เป็นเพศชาย มีจำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 27.9

อายุ พบว่า กลุ่มผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 1 ส่วนใหญ่เป็นอายุตั้งแต่ 36 ปีขึ้นไป มีจำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 51.4 รองลงมา มีอายุอยู่ระหว่าง 26 – 35 ปี มีจำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 23.9 และกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 21 – 25 ปี มีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 14.4

ระดับการศึกษา พบว่า กลุ่มผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 1 ส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย / ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นต้น (ปวช.) มีจำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 27.9 รองลงมา มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มีจำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 23.9 และกลุ่มที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ กลุ่มที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7

อาชีพ พบว่า กลุ่มผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 1 ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ยังไม่ประกอบอาชีพ มีจำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 41.0 รองลงมา เป็นกลุ่มที่ประกอบอาชีพส่วนตัว มีจำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 27.9 และเป็นกลุ่มที่ประกอบอาชีพลูกจ้าง หรือพนักงานบริษัท มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 14.9

รายได้ต่อเดือน พบว่า กลุ่มผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 1 ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ยังไม่มีรายได้ มีจำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 44.6 รองลงมา เป็นกลุ่มที่มีรายได้ 8,001 บาทขึ้นไป มีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 21.6 และเป็นกลุ่มที่มีรายได้ระหว่าง 5,001 – 8,000 บาท มีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 18.0

สาขาวิชาที่ศึกษา พบว่า กลุ่มผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 1 ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่ศึกษาเกี่ยวกับการวาดแผนไทย มีจำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 23.9 รองลงมา เป็นกลุ่มที่ศึกษาเรื่องของคอมพิวเตอร์ มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 และกลุ่มที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือกลุ่มที่เรียนเกี่ยวกับการทำพวงมาลัยดอกไม้อัด และบายศรี มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7

ตาราง 9 ลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 2 แสดงโดยค่าความถี่ และค่าร้อยละ

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
	182	100.0
เพศ		
ชาย	59	32.4
หญิง	123	67.6
อายุ		
16 – 20 ปี	9	4.9
21 – 25 ปี	21	11.5
26 – 35 ปี	34	18.7
ตั้งแต่ 36 ปีขึ้นไป	118	64.8
ระดับการศึกษา		
ระดับประถมศึกษา	27	14.8
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	20	11.0
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย / ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นต้น (ปวช.)	51	28.0
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)	20	11.0
ระดับปริญญาตรี	57	31.3
ระดับสูงกว่าปริญญาตรี	7	3.8
อาชีพ		
นิสิต / นักศึกษา	7	3.8
รับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ	8	4.4
ประกอบอาชีพส่วนตัว	60	33.0
ลูกจ้าง / พนักงานบริษัท	28	15.4
ยังไม่ประกอบอาชีพ /ว่างงาน	79	43.4

ตาราง 9 (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
	182	100.0
รายได้ต่อเดือน		
ไม่มีรายได้	66	36.3
ต่ำกว่า 5,000 บาท	22	12.1
5,000 - 8,000 บาท	33	18.1
8,001 บาทขึ้นไป	61	33.5
สาขาวิชาที่ศึกษา		
คอมพิวเตอร์	23	12.6
ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร (โทรศัพท์มือถือ)	20	11.0
เขียนแผนชี	15	8.2
วาดภาพและมัลติมีเดีย	10	5.5
ดอกไม้ดินไทย	11	6.0
สมุนไพร	19	10.4
การออกแบบเครื่องประดับสตรี	15	8.2
เบเกอรี่	12	6.6
อาหารคาว - อาหารว่าง	11	6.0
นวดแผนไทย	40	22.0
การทำพวงมาลัยดอกไม้สด และบายศรี	6	3.3

จากตาราง 9 สามารถอธิบายลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 2 ได้ ดังนี้

เพศ พบว่า กลุ่มผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 2 ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีจำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 67.6 รองลงมา เป็นเพศชาย มีจำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 32.4

อายุ พบว่า กลุ่มผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 2 ส่วนใหญ่เป็นอายุตั้งแต่ 36 ปีขึ้นไป มีจำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 64.8 รองลงมา มีอายุอยู่ระหว่าง 26 – 35 ปี มีจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 18.7 และกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 21 – 25 ปี มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5

ระดับการศึกษา พบว่า กลุ่มผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 2 ส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มีจำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 31.3 รองลงมา มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย / ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นต้น (ปวช.) มีจำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 28.0 และกลุ่มที่มีจำนวนน้อยที่สุดคือกลุ่มที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8

อาชีพ พบว่า กลุ่มผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 2 ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ยังไม่ประกอบอาชีพ มีจำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 43.4 รองลงมา เป็นกลุ่มที่ประกอบอาชีพส่วนตัว มีจำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 33.0 และเป็นกลุ่มที่ประกอบอาชีพลูกจ้าง หรือพนักงานบริษัท มีจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 15.4

รายได้ต่อเดือน พบว่า กลุ่มผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 2 ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ยังไม่มีรายได้ มีจำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 36.3 รองลงมา เป็นกลุ่มที่มีรายได้ 8,001 บาทขึ้นไป มีจำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 33.5 และเป็นกลุ่มที่มีรายได้ระหว่าง 5,001 – 8,000 บาท มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 18.1

สาขาวิชาที่ศึกษา พบว่า กลุ่มผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 2 ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่ศึกษาเกี่ยวกับการนวดแผนไทย มีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 22.0 รองลงมา เป็นกลุ่มที่ศึกษาเรื่องของคอมพิวเตอร์ มีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 12.6 และกลุ่มที่มีจำนวนผู้เข้าอบรมน้อยที่สุด คือกลุ่มที่เรียนเกี่ยวกับการทำพวงมาลัยดอกไม้น้สด และบายศรี มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.3

ตอนที่ 2 การศึกษาระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ของผู้เข้าฝึกอบรม รุ่นที่ 1 กับรุ่นที่ 2 ที่จบการศึกษาของ ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด

จากการศึกษาวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ของผู้เข้าฝึกอบรมที่จบการศึกษาของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ทั้งรุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทั้งโดยรวมและรายด้าน ซึ่งนำเสนอด้วยตาราง 10

ตาราง 10 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ของผู้เข้าฝึกอบรมรุ่นที่ 1 ที่จบการศึกษาของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัดโดยรวม

การนำความรู้ไปใช้	$\bar{X}$	SD.	ระดับการนำความรู้ไปใช้
1. การนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว	3.96	.68	มาก
2. การนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ	3.69	.84	มาก
3. การนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน	3.56	1.00	มาก
รวม	3.77	.72	มาก

ข้อมูลจากตาราง 10 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ การนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ของผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 1 ที่จบการศึกษาของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.77$) และการนำความรู้ไปใช้ไม่แตกต่างกันมากนัก ($SD. = .72$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า การนำความรู้ไปใช้ของผู้เข้าอบรมหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ทั้ง 3 ด้าน มีระดับการนำไปใช้อู่ระดับมาก โดยด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัวมีระดับการนำความรู้ไปใช้มากที่สุด ($\bar{X} = 3.96$) รองลงมาเป็นด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ ($\bar{X} = 3.69$) และเป็นด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน ($\bar{X} = 3.56$) เพื่อให้เห็นรายละเอียดของการนำความรู้ไปใช้ในแต่ละด้าน จึงได้นำเสนอการนำความรู้ไปใช้ในแต่ละด้าน ดังตาราง 10

ตาราง 11 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะ
สั้นไปใช้ของผู้เข้าฝึกอบรม รุ่นที่ 1 เป็นรายด้าน และรายข้อ

การนำความรู้ไปใช้	$\bar{X}$	SD.	ระดับการนำ ความรู้ไปใช้
การนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว			
1. นำไปใช้เพื่อส่งเสริมความรู้ และทักษะในด้านต่างๆ ให้เกิดประโยชน์กับตนเอง เช่น สามารถผลิตสินค้าใช้ เอง ทำอาหารให้กับตนเอง และพิมพ์งานเองได้	4.09	.92	มาก
2. นำไปใช้ช่วยยกระดับความรู้ตนเอง และเป็นพื้นฐานใน การศึกษาต่อด้านอาชีพให้สูงขึ้น	3.91	.93	มาก
3. นำไปใช้พัฒนาตนเอง ทำให้รู้จักคิดสามารถตัดสินใจ ได้อย่างมีเหตุผลยิ่งขึ้น	3.82	.90	มาก
4. นำไปใช้ในการฝึกฝนตนเองให้มีมนุษยสัมพันธ์และ สามารถทำงานเป็นทีมได้	3.88	.91	มาก
5. นำไปใช้เพิ่มความสามารถในการเลี้ยงตนเอง	3.90	.94	มาก
6. นำไปใช้ในการผลิตสินค้าและบริการเพื่อให้เกิดรายได้ โดยไม่ต้องเป็นภาระของผู้ปกครอง	3.77	1.07	มาก
7. นำไปใช้ในการช่วยให้ตนเองและครอบครัวรู้จักใช้ เวลาว่างให้เกิดประโยชน์	4.10	.91	มาก
8. ความรู้ที่ได้รับสามารถนำไปใช้ให้เกิดความภาคภูมิใจกับ ตนเอง	4.20	.85	มาก
การนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ			
9. นำไปใช้ในการประกอบอาชีพหลัก / ใช้ในการทำงาน ในสถานประกอบการ เช่น ร้านเสริมสวย เจ้าหน้าที่ธุรการ หรือเสมียน	3.64	1.17	มาก
10. นำไปใช้ในการประกอบอาชีพส่วนตัว / อาชีพอิสระ / เป็นเจ้าของกิจการเช่นนำไปเปิดร้านขนม-เบเกอรี่ ร้านอาหาร	3.76	1.14	มาก
11. นำไปใช้ทำอาชีพเสริม เช่น รับทำดอกไม้ประดิษฐ์ รับวาดตามบ้าน	3.60	1.10	มาก

ตาราง 11 (ต่อ)

การนำความรู้ไปใช้	$\bar{X}$	SD.	ระดับการนำ ความรู้ไปใช้
12. นำไปใช้ในการเปลี่ยนอาชีพ	3.55	1.08	มาก
13. นำไปใช้เพื่อช่วยเพิ่มรายได้จากการทำงานเพิ่มขึ้น เช่น ทำให้มีรายได้พิเศษ	3.80	1.05	มาก
14. นำไปใช้เพื่อให้ตรงกับอาชีพที่กำลังเป็นที่ต้องการของตลาด หรือสามารถหางานได้ง่ายขึ้น	3.67	1.02	มาก
15. นำไปใช้เพื่อเพิ่มศักยภาพในการทำงานให้ดีขึ้น เช่น ช่วยให้งานได้รวดเร็วขึ้นกว่าเดิม มีเทคนิคในการทำงานเพิ่มขึ้น	3.82	0.98	มาก
การนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน			
16. นำไปใช้ประโยชน์เพื่อถ่ายทอดความรู้ให้กับชุมชน เช่น เป็นวิทยากรสอนวิชาชีพให้แก่กลุ่มเยาวชนในชุมชน	3.56	1.12	มาก
17. การนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ช่วยให้ชุมชนมีสภาพเศรษฐกิจที่ดีขึ้น เช่น ชาวบ้านมีรายได้เพิ่มขึ้นจากการผลิตสินค้าด้วยความรู้ที่ถ่ายทอดไปให้	3.53	1.12	มาก
18. นำไปใช้ทำให้ประชาชนในท้องถิ่นใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์มากขึ้น	3.61	1.11	มาก
19. นำความรู้ที่ได้ไปช่วยให้คนในชุมชนได้ใช้สินค้าและบริการที่มีคุณภาพดี เช่น บริการตัดเสื้อผ้าให้คนในชุมชนด้วยราคาและคุณภาพยุติธรรม	3.54	1.10	มาก
20. นำความรู้ที่ได้รับไปใช้ช่วยให้คนในชุมชนประหยัดค่าใช้จ่ายและเวลาที่จะต้องเสียไปในการซื้อสินค้า/บริการจากที่อื่น	3.55	1.11	มาก

ข้อมูลจากตาราง 11 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ การนำความรู้ไปใช้ของผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 1 หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นที่จบการศึกษาของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด โดยนำเสนอเป็นราย

ด้าน และรายชื่อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยของการนำความรู้ไปใช้ในระดับมากเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้

ด้านนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว

พบว่า เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ

- 1) ความรู้ที่ได้รับสามารถนำไปใช้ให้เกิดความภาคภูมิใจกับตนเอง ($\bar{x} = 4.20$) (ข้อ 8)
- 2) นำไปใช้ในการช่วยให้ตนเองและครอบครัวรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ($\bar{x} = 4.10$)

ข้อ (7)

3) นำไปใช้เพื่อส่งเสริมความรู้ และทักษะในด้านต่างๆ ให้เกิดประโยชน์กับตนเอง เช่น สามารถผลิตสินค้าใช้เอง ทำอาหารให้กับตนเอง และพื้พงานเองได้ ($\bar{x} = 4.09$) (ข้อ 1)

4) นำไปใช้ช่วยยกระดับความรู้ตนเอง และเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อด้านอาชีพให้สูงขึ้น ($\bar{x} = 3.91$) (ข้อ 2)

5) นำไปใช้เพิ่มความสามารถในการเลี้ยงตนเอง ($\bar{x} = 3.90$) (ข้อ 5)

6) นำไปใช้ในการฝึกฝนตนเองให้มีมนุษยสัมพันธ์และสามารถทำงานเป็นทีมได้ ($\bar{x} = 3.88$) (ข้อ 4)

7) นำไปใช้พัฒนาตนเอง ทำให้รู้จักคิดสามารถตัดสินใจได้อย่างมีเหตุผลยิ่งขึ้น ($\bar{x} = 3.82$) (ข้อ 3)

8) นำไปใช้ในการผลิตสินค้าและบริการเพื่อให้เกิดรายได้โดยไม่ต้องเป็นภาระของผู้ปกครอง ($\bar{x} = 3.77$) (ข้อ 6)

การนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ

พบว่า เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ

1) นำไปใช้เพื่อเพิ่มศักยภาพในการทำงานให้ดีขึ้น เช่น ช่วยให้งานได้รวดเร็วขึ้นกว่าเดิม มีเทคนิคในการทำงานเพิ่มขึ้น ($\bar{x} = 3.82$) (ข้อ 15)

2) นำไปใช้เพื่อช่วยเพิ่มรายได้จากการทำงานเพิ่มขึ้น เช่น ทำให้มีรายได้พิเศษ ($\bar{x} = 3.82$) (ข้อ 13)

3) นำไปใช้ในการประกอบอาชีพส่วนตัว / อาชีพอิสระ / เป็นเจ้าของกิจการเช่นนำไปเปิดร้านขนม-เบเกอรี่ ร้านอาหาร ($\bar{x} = 3.76$) (ข้อ 10)

4) นำไปใช้เพื่อให้ตรงกับอาชีพที่กำลังเป็นที่ต้องการของตลาด หรือสามารถหางานได้ง่ายขึ้น ($\bar{x} = 3.67$) (ข้อ 14)

5) นำไปใช้ในการประกอบอาชีพหลัก / ใช้ในการทำงานในสถานประกอบการ เช่น ร้านเสริมสวย เจ้าหน้าที่ธุรการหรือเสมียน ($\bar{x} = 3.64$) (ข้อ 14)

6) นำไปใช้เป็นอาชีพเสริม เช่น รับทำดอกไม้ประดิษฐ์ รับวาดตามบ้าน ($\bar{x} = 3.60$) (ข้อ 11)

7) นำไปใช้ในการเปลี่ยนอาชีพ ($\bar{x} = 3.55$) (ข้อ 12)

การนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน

พบว่า เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ

- 1) นำไปใช้ทำให้ประชาชนในท้องถิ่นใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์มากขึ้น ($\bar{x} = 3.61$) (ข้อ 18)
- 2) นำไปใช้ประโยชน์เพื่อถ่ายทอดความรู้ให้กับชุมชน เช่น เป็นวิทยากรสอนวิชาชีพให้แก่กลุ่มเยาวชนในชุมชน ($\bar{x} = 3.56$) (ข้อ 16)
- 3) นำความรู้ที่ได้รับไปใช้ช่วยให้คนในชุมชนประหยัดค่าใช้จ่ายและเวลาที่จะต้องเสียไปในการซื้อสินค้า/บริการจากที่อื่น ($\bar{x} = 3.55$) (ข้อ 20)
- 4) นำความรู้ที่ได้ไปช่วยให้คนในชุมชนได้ใช้สินค้าและบริการที่มีคุณภาพดี เช่น บริการตัดเสื้อผ้าให้คนในชุมชนด้วยราคาและคุณภาพยุติธรรม ($\bar{x} = 3.54$) (ข้อ 19)
- 5) การนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ช่วยให้ชุมชนมีสภาพเศรษฐกิจที่ดีขึ้น เช่น ชาวบ้านมีรายได้เพิ่มขึ้นจากการผลิตสินค้าด้วยความรู้ที่ถ่ายทอดไปให้ ($\bar{x} = 3.53$) (ข้อ 17)

ตาราง 12 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยาสันไปใช้ของผู้เข้าฝึกอบรม รุ่นที่ 2 โดยรวม

การนำความรู้ไปใช้	$\bar{x}$	SD.	ระดับการนำความรู้ไปใช้
1. การนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว	4.09	.68	มาก
2. การนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ	3.78	.92	มาก
3. การนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน	3.60	1.02	มาก
รวม	3.86	.768	มาก

ข้อมูลจากตาราง 12 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ การนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยาสันไปใช้ของผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 2 ที่จบการศึกษาของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก

($\bar{x} = 3.86$) และการนำความรู้ไปใช้ไม่แตกต่างกันมากนัก (SD. = .768) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า การนำความรู้ไปใช้ของผู้เข้าอบรมหลักสูตรวิชาชีพพระยาสันของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ทั้ง 3 ด้าน มีระดับการนำไปใช้ในระดับมาก โดยด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัวมีระดับการนำความรู้ไปใช้มากที่สุด ($\bar{x} = 4.09$) รองลงมาเป็นด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ ($\bar{x} = 3.78$) และเป็นด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน ($\bar{x} = 3.60$) เพื่อให้เห็นรายละเอียดของการนำความรู้ไปใช้ในแต่ละด้าน จึงได้นำเสนอการนำความรู้ไปใช้ในแต่ละด้าน ดังตาราง 13

ตาราง 13 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะ
สั้นไปใช้ของผู้เข้าฝึกอบรม รุ่นที่ 2

การนำไปใช้	$\bar{X}$	SD.	ระดับการนำ ความรู้ไปใช้
การนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว			
1. นำไปใช้เพื่อส่งเสริมความรู้ และทักษะในด้านต่างๆ ให้ เกิดประโยชน์กับตนเอง เช่น สามารถผลิตสินค้าใช้เอง ทำอาหารให้กับตนเอง และพิมพ์งานเองได้	4.21	.87	มาก
2. นำไปใช้ช่วยยกระดับความรู้ตนเอง และเป็นพื้นฐานใน การศึกษาต่อด้านอาชีพให้สูงขึ้น	4.02	.95	มาก
3. นำไปใช้พัฒนาตนเอง ทำให้รู้จักคิดสามารถตัดสินใจได้ อย่างมีเหตุผลยิ่งขึ้น	4.02	.79	มาก
4. นำไปใช้ในการฝึกฝนตนเองให้มีนิสัยสัมพันธและ สามารถทำงานเป็นทีมได้	4.05	.81	มาก
5. นำไปใช้เพิ่มความสามารถในการเลี้ยงตนเอง	4.05	1.02	มาก
6. นำไปใช้ในการผลิตสินค้าและบริการเพื่อให้เกิดรายได้ โดยไม่ต้องเป็นภาระของผู้ปกครอง	3.96	1.06	มาก
7. นำไปใช้ในการช่วยให้ตนเองและครอบครัวรู้จักใช้เวลา ว่างให้เกิดประโยชน์	4.22	.81	มาก
8. ความรู้ที่ได้รับสามารถนำไปใช้ให้เกิดความภาคภูมิใจ กับตนเอง	4.21	.82	มาก
การนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ			
9. นำไปใช้ในการประกอบอาชีพหลัก / ใช้ในการทำงาน ในสถานประกอบการ เช่น ร้านเสริมสวย เจ้าหน้าที่ธุรการ หรือเสมียน	3.65	1.20	มาก
10. นำไปใช้ในการประกอบอาชีพส่วนตัว / อาชีพอิสระ / เป็นเจ้าของกิจการเช่นนำไปเปิดร้านขนม-เบเกอรี่ ร้านอาหาร	3.88	1.16	มาก
11. นำไปใช้เป็นอาชีพเสริม เช่น รับทำดอกไม้ประดิษฐ์ รับวาดตามบ้าน	3.69	1.15	มาก

ตาราง 13 (ต่อ)

การนำไปใช้	$\bar{X}$	SD.	ระดับการนำ ความรู้ไปใช้
12. นำไปใช้ในการเปลี่ยนอาชีพ	3.76	1.09	มาก
13. นำไปใช้เพื่อช่วยเพิ่มรายได้จากการทำงานเพิ่มขึ้น เช่น ทำให้มีรายได้พิเศษ	3.85	1.12	มาก
14. นำไปใช้เพื่อให้ตรงกับอาชีพที่กำลังเป็นที่ต้องการของ ตลาด หรือสามารถหางานได้ง่ายขึ้น	3.81	1.05	มาก
15. นำไปใช้เพื่อเพิ่มศักยภาพในการทำงานให้ดีขึ้น เช่น ช่วยให้ทำงานได้รวดเร็วขึ้นกว่าเดิม มีเทคนิคในการทำงาน เพิ่มขึ้น	3.86	.97	มาก
การนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน			
16. นำไปใช้ประโยชน์เพื่อถ่ายทอดความรู้ให้กับชุมชน เช่น เป็นวิทยากรสอนวิชาชีพให้แก่กลุ่มเยาวชนในชุมชน	3.71	1.08	มาก
17. การนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ช่วยให้ชุมชนมีสภาพ เศรษฐกิจที่ดีขึ้น เช่น ชาวบ้านมีรายได้เพิ่มขึ้นจากการผลิต สินค้าด้วยความรู้ที่ถ่ายทอดไปให้	3.60	1.14	มาก
18. นำไปใช้ทำให้ประชาชนในท้องถิ่นใช้เวลาว่างให้เกิด ประโยชน์มากขึ้น	3.65	1.15	มาก
19. นำความรู้ที่ได้ไปช่วยให้คนในชุมชนได้ใช้สินค้าและ บริการที่มีคุณภาพดี เช่น บริการตัดเสื้อผ้าให้คนในชุมชน ด้วยราคาและคุณภาพยุติธรรม	3.49	1.12	ปานกลาง
20. นำความรู้ที่ได้รับไปใช้ช่วยให้คนในชุมชนประหยัด ค่าใช้จ่ายและเวลาที่จะต้องเสียไปในการซื้อสินค้า/บริการจาก ที่อื่น	3.58	1.06	มาก

ข้อมูลจากตาราง 13 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ การนำความรู้ไปใช้ของผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 1 หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นที่จบการศึกษาของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด โดยนำเสนอเป็นรายด้าน และรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้

การนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว

พบว่า เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ

- 1) นำไปใช้ในการช่วยให้ตนเองและครอบครัวรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ($\bar{x} = 4.22$) (ข้อ 7)
- 2) นำไปใช้เพื่อส่งเสริมความรู้ และทักษะในด้านต่างๆ ให้เกิดประโยชน์กับตนเอง เช่น สามารถผลิตสินค้าใช้เอง ทำอาหารให้กับตนเอง และพิมพ์งานเองได้ ($\bar{x} = 4.21$) (ข้อ 1)
- 3) ความรู้ที่ได้รับสามารถนำไปใช้ให้เกิดความภาคภูมิใจกับตนเอง ($\bar{x} = 4.21$) (ข้อ 8)
- 4) นำไปใช้ในการฝึกฝนตนเองให้มีมนุษยสัมพันธ์และสามารถทำงานเป็นทีมได้ ($\bar{x} = 4.05$) (ข้อ 4)
- 5) นำไปใช้เพิ่มความสามารถในการเลี้ยงตนเอง ($\bar{x} = 4.05$) (ข้อ 5)
- 6) นำไปใช้ช่วยยกระดับความรู้ตนเอง และเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อด้านอาชีพให้สูงขึ้น ($\bar{x} = 4.02$) (ข้อ 2)
- 7) นำไปใช้พัฒนาตนเอง ทำให้รู้จักคิดสามารถตัดสินใจได้อย่างมีเหตุผลยิ่งขึ้น ($\bar{x} = 4.02$) (ข้อ 4.02) (ข้อ 3)
- 8) นำไปใช้ในการผลิตสินค้าและบริการเพื่อให้เกิดรายได้โดยไม่ต้องเป็นภาระของผู้ปกครอง ($\bar{x} = 3.53$) (ข้อ 6)

การนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ

พบว่า เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ

- 1) นำไปใช้ในการประกอบอาชีพส่วนตัว / อาชีพอิสระ / เป็นเจ้าของกิจการเช่นนำไปเปิดร้านขนม-เบเกอรี่ ร้านอาหาร ($\bar{x} = 3.88$) (ข้อ 10)
- 2) นำไปใช้เพื่อเพิ่มศักยภาพในการทำงานให้ดีขึ้น เช่น ช่วยให้งานได้รวดเร็วขึ้นกว่าเดิม มีเทคนิคในการทำงานเพิ่มขึ้น ($\bar{x} = 3.86$) (ข้อ 15)
- 3) นำไปใช้เพื่อช่วยเพิ่มรายได้จากการทำงานเพิ่มขึ้น เช่น ทำให้มีรายได้พิเศษ ($\bar{x} = 3.85$) (ข้อ 13)
- 4) นำไปใช้เพื่อให้ตรงกับอาชีพที่กำลังเป็นที่ต้องการของตลาด หรือสามารถหางานได้ง่ายขึ้น ($\bar{x} = 3.81$) (ข้อ 14)

- 5) นำไปใช้ในการเปลี่ยนอาชีพ ($\bar{x} = 3.76$) (ข้อ 12)
- 6) นำไปใช้เป็นอาชีพเสริม เช่น รับทำดอกไม้ประดิษฐ์ รับนวดตามบ้าน ($\bar{x} = 3.69$) (ข้อ 11)
- 7) นำไปใช้ในการประกอบอาชีพหลัก / ใช้ในการทำงานในสถานประกอบการ เช่น ร้านเสริมสวย เจ้าหน้าที่ธุรการหรือเสมียน ($\bar{x} = 3.65$) (ข้อ 9)

การนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน

- 1) นำไปใช้ประโยชน์เพื่อถ่ายทอดความรู้ให้กับชุมชน เช่น เป็นวิทยากรสอนวิชาชีพให้แก่กลุ่มเยาวชนในชุมชน ($\bar{x} = 3.71$) (ข้อ 16)
- 2) นำไปใช้ทำให้ประชาชนในท้องถิ่นใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์มากขึ้น ($\bar{x} = 3.65$) (ข้อ 18)
- 3) การนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ช่วยให้ชุมชนมีสภาพเศรษฐกิจที่ดีขึ้น เช่น ชาวบ้านมีรายได้เพิ่มขึ้นจากการผลิตสินค้าด้วยความรู้ที่ถ่ายทอดไปให้ ($\bar{x} = 3.60$) (ข้อ 17)
- 4) นำความรู้ที่ได้รับไปใช้ช่วยให้คนในชุมชนประหยัดค่าใช้จ่ายและเวลาที่จะต้องเสียไปในการซื้อสินค้า/บริการจากที่อื่น ($\bar{x} = 3.58$) (ข้อ 20)
- 5) นำความรู้ที่ได้ไปช่วยให้คนในชุมชนได้ใช้สินค้าและบริการที่มีคุณภาพดี เช่น บริการตัดเสื้อผ้าให้คนในชุมชนด้วยราคาและคุณภาพยุติธรรม ($\bar{x} = 3.49$) (ข้อ 19)

ตอนที่ 3 การทดสอบสมมติฐาน

เป็นการเปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้เข้าอบรมหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ที่จบการศึกษาของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด รุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 และเปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้เข้าอบรมหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ที่จบการศึกษาของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด จำแนกตามตัวแปรด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และสาขาวิชาที่ศึกษา

โดยสถิติที่ใช้ทดสอบค่าเฉลี่ยของ 2 กลุ่ม คือ การแจกแจงที (t – test for independent) และสถิติที่ใช้ในการทดสอบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตั้งแต่ 3 กลุ่มขึ้นไป ใช้การแจกแจงเอฟ (F- test) ซึ่งปรากฏผลการทดสอบ ดังต่อไปนี้

ตาราง 14 การเปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมและรายด้าน

การนำความรู้ไปใช้	รุ่นที่	$\bar{X}$	SD.	t	p
เพื่อส่วนตัว	1	3.96	.68	1.97*	.049
	2	4.09	.68		
เพื่อประกอบอาชีพ	1	3.69	.85	1.06	.290
	2	3.78	.92		
เพื่อชุมชน	1	3.56	1.00	.48	.629
	2	3.61	1.02		
รวม	1	3.77	.71	1.33	.183
	2	3.86	.77		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลจากตาราง 14 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้ว ผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้เข้าอบรม รุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด

มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้เพื่อส่วนตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านที่เหลือแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐาน ผู้สำเร็จการศึกษาที่มีคุณลักษณะทางสังคม และเศรษฐกิจแตกต่างกันทั้งในด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และสาขาวิชาที่ศึกษา จะมีการนำความรู้ไปใช้ที่แตกต่างกัน

พิจารณาในส่วนของผู้เข้าอบรมรุ่นที่ 1 ที่มีคุณลักษณะทางสังคม และเศรษฐกิจแตกต่างกันทั้งในด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน และสาขาวิชาที่ศึกษา ว่ามีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันหรือไม่ โดยพิจารณาจากตาราง 15 - 20 ดังนี้

ตาราง 15 เปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรมรุ่นที่ 1 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นของ ศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามเพศ

การนำความรู้ไปใช้	เพศ	$\bar{X}$	SD.	t	p
เพื่อส่วนตัว	หญิง	4.00	.41	1.51	.133
	ชาย	3.85	.60		
เพื่อประกอบอาชีพ	หญิง	3.72	.88	.87	.388
	ชาย	3.61	.76		
เพื่อชุมชน	หญิง	3.58	1.04	.56	.576
	ชาย	3.50	.91		
รวม	หญิง	3.80	.75	1.13	.261
	ชาย	3.68	.62		

ข้อมูลจากตาราง 15 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้เข้าอบรมรุ่นที่ 1 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีเพศต่างกัน มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นไปใช้แตกต่างกันอย่างไรมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งในกรณีศึกษาโดยรวมและรายด้าน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 16 เปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรม รุ่นที่ 1 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์
ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามอายุ

การนำความรู้ไปใช้	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
เพื่อส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	3	2.05	.68	1.48	.222
	ภายในกลุ่ม	218	101.15	.46		
	รวม	221	103.20			
เพื่อประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	3	5.00	1.67	2.38	.071
	ภายในกลุ่ม	218	152.95	.70		
	รวม	221	157.95			
เพื่อชุมชน	ระหว่างกลุ่ม	3	7.56	2.52	2.54	.058
	ภายในกลุ่ม	218	216.48	.99		
	รวม	221	224.04			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	3	3.76	1.25	2.49	.061
	ภายในกลุ่ม	218	109.77	.50		
	รวม	221	113.53			

ข้อมูลจากตาราง 16 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้เข้าอบรมรุ่นที่ 1 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีอายุต่างกัน มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งในกรณีที่ศึกษาโดยรวมและรายด้าน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 17 เปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรม รุ่นที่ 1 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์
ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามระดับการศึกษา

การนำความรู้ไปใช้	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
เพื่อส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	5	1.31	.26	.56	.734
	ภายในกลุ่ม	216	101.89	.47		
	รวม	221	103.20			
เพื่อประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	5	3.57	.72	1.00	.419
	ภายในกลุ่ม	216	154.38	.72		
	รวม	221	157.95			
เพื่อชุมชน	ระหว่างกลุ่ม	5	3.23	.65	.63	.675
	ภายในกลุ่ม	216	220.81	1.02		
	รวม	221	224.04			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	5	1.45	.29	.56	.730
	ภายในกลุ่ม	216	112.07	.52		
	รวม	221	113.53			

ข้อมูลจากตาราง 17 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้เข้าอบรมรุ่นที่ 1 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพ
พระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการนำความรู้จาก
หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งในกรณีที่ศึกษาโดยรวมและ
รายด้าน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 18 เปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรม รุ่นที่ 1 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์
ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามอาชีพ

การนำความรู้ไปใช้	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
เพื่อส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	4	3.22	.81	1.75	.141
	ภายในกลุ่ม	217	99.98	.46		
	รวม	221	103.20			
เพื่อประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	4	5.01	1.25	1.78	.134
	ภายในกลุ่ม	217	152.94	.71		
	รวม	221	157.95			
เพื่อชุมชน	ระหว่างกลุ่ม	4	2.38	.60	.58	.675
	ภายในกลุ่ม	217	221.66	1.02		
	รวม	221	224.04			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	4	3.13	.78	1.54	.192
	ภายในกลุ่ม	217	110.40	.51		
	รวม	221	113.53			

ข้อมูลจากตาราง 18 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้เข้าอบรมรุ่นที่ 1 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพ
พระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีอาชีพต่างกัน มีการนำความรู้จากหลักสูตร
วิชาชีพพระยะสันไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งในกรณีศึกษาโดยรวมและรายด้าน
ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 19 เปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรม รุ่นที่ 1 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์
ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

การนำความรู้ไปใช้	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
เพื่อส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	3	2.59	.86	1.87	.136
	ภายในกลุ่ม	218	100.61	.46		
	รวม	221	103.20			
เพื่อประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	3	.92	.31	.43	.735
	ภายในกลุ่ม	218	157.03	.72		
	รวม	221	157.95			
เพื่อชุมชน	ระหว่างกลุ่ม	3	3.56	1.19	1.17	.321
	ภายในกลุ่ม	218	220.49	1.01		
	รวม	221	224.04			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	3	1.43	.48	.93	.428
	ภายในกลุ่ม	218	112.10	.51		
	รวม	221	113.53			

ข้อมูลจากตาราง 19 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้เข้าอบรมรุ่นที่ 1 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพ
พระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีการนำความรู้จาก
หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งในกรณีที่ศึกษาโดยรวมและ
รายด้าน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 20 เปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรม รุ่นที่ 1 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์
ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

การนำความรู้ไปใช้	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
เพื่อส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	10	16.66	1.67	4.06 *	.000
	ภายในกลุ่ม	211	86.54	.41		
	รวม	221	103.20			
เพื่อประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	10	31.24	3.12	5.20 *	.000
	ภายในกลุ่ม	211	126.71	.60		
	รวม	221	157.95			
เพื่อชุมชน	ระหว่างกลุ่ม	10	41.83	4.18	4.84 *	.000
	ภายในกลุ่ม	211	182.21	.86		
	รวม	221	224.04			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	10	25.06	2.51	5.98 *	.000
	ภายในกลุ่ม	211	88.47	.42		
	รวม	221	113.53			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลจากตาราง 20 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้ว ผู้เข้าอบรมรุ่นที่ 1 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีสาขาวิชาที่ศึกษาต่างกัน มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ การนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว การนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ และการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน ผู้เข้าอบรมรุ่นที่ 1 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีสาขาวิชาที่ศึกษาต่างกัน มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจึงทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ตามวิธีของเชฟเฟ่ ดังตาราง 21 – 24

ตาราง 21 ทศสอปรายต่อการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรม รุ่นที่ 1 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวม จำแนกตาม สาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาวิชา	คอมพิวเตอร์		ซ่อม เครื่องมือ สื่อสาร	เขียน แผ่นซีดี	บดขี้เถ้า มัลลียัม	ดอกไม้ ดินไทย	สมุนไพร	การออกแบบ เครื่องประดับ สตรี		เบเกอรี่	อาหารว่าง อาหารคาว	นวด แผนไทย	การทำ ดอกไม้สด และบายศรี
	3.35	3.85											
	$\bar{X}$	3.35	3.85	4.12	3.43	3.26	4.09	3.59	3.90	3.76	4.15	3.68	
คอมพิวเตอร์	3.35	-	.50	.77	.08	-.06	.74	.25	.55	.41	.80*	.33	
ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร	3.85	-	-	.27	-.42	-.56	.24	-.26	.05	-.09	.30	-.17	
เขียนแผ่นซีดี	4.12	-	-	-	-.70	-.84	-.04	-.53	-.22	-.36	.03	-.44	
บดขี้เถ้าและมัลลียัม	3.43	-	-	-	-	-.15	.65	.16	.47	.33	.72*	.25	
ดอกไม้ดินไทย	3.26	-	-	-	-	-	.80	.31	.61	.48	.87*	.40	
สมุนไพร	4.09	-	-	-	-	-	-	-.50	-.20	-.32	.07	-.40	
การออกแบบเครื่องประดับสตรี	3.59	-	-	-	-	-	-	-	.31	.17	.56	.09	
เบเกอรี่	3.90	-	-	-	-	-	-	-	-	-.14	.25	-.22	
อาหารว่าง - อาหารคาว	3.76	-	-	-	-	-	-	-	-	-	.39	.08	
นวดแผนไทย	4.15	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-.47	
การทำพวงมาลัย	3.68	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
ดอกไม้สด และบายศรี		-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลจากตาราง 21 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้อบรมรุ่นที่ 1 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด กลุ่มที่จบจากสาขาคอมพิวเตอร์กับנדแผนไทย บาดิก และมัดย้อม กับนวดแผนไทย และ ดอกไม้ดินไทยกับนวดแผนไทย มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นไปใช้โดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสาขาวิชานวดแผนไทยมีการนำความรู้ไปใช้มากกว่าสาขาอื่น ส่วนกลุ่มที่เหลือไม่แตกต่างกัน

ตาราง 22 ทดสอบรายการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรม รุ่นที่ 1 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานคร ด้านการนำความรู้ไปใช้
 เพื่อส่วนตัว จําแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาวิชา	คอมพิวเตอร์	ซ่อม เครื่องมือ สื่อสาร	เขียน แผนผัง	บดกและ มัตย้อม	ดอกไม้ ดินไทย	สมุนไพร	การออกแบบ เครื่องประดับ สตรี	เบเกอรี่	อาหารคาว อาหารว่าง	นวด แผนไทย	การทำ พวงมาลัย ดอกไม้งัด และบายศรี
$\bar{X}$	3.64	3.75	4.31	3.71	3.68	4.03	3.85	4.18	3.82	4.32	3.85
คอมพิวเตอร์	3.64	-	.11	.07	.04	.39	.21	.54	.18	.68 *	.21
ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร	3.75	-	.56	-.04	-.08	.28	.10	.43	.07	.57	.10
เขียนแผนผัง	4.31	-	-	-.60	-.63	-.27	-.46	-.13	-.49	.01	.45
บดกและมัตย้อม	3.71	-	-	-	-.04	.32	.13	.47	.10	.60	.14
ดอกไม้ดินไทย	3.68	-	-	-	-	.36	.17	.51	.14	.64	.18
สมุนไพร	4.03	-	-	-	-	-	-.19	.15	-.22	.28	-.18
การออกแบบ	3.85	-	-	-	-	-	-	.34	-.03	.47	.01
เครื่องประดับสตรี	4.18	-	-	-	-	-	-	-	-.37	.13	-.33
เบเกอรี่	3.82	-	-	-	-	-	-	-	-	.50	.04
อาหารคาว - อาหารว่าง	4.32	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-.46
นวดแผนไทย	3.85	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
การทำพวงมาลัย											
ดอกไม้สด และบายศรี											

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลจากตาราง 22 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้อบรมรุ่นที่ 1 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะ
สั่นของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด คู่ที่จบจากสาขาคอมพิวเตอร์กับנדแผนไทย มีการนำ
ความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั่นไปใช้ในด้านส่วนตัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.05 โดยสาขาวิชานวดแผนไทยมีการนำความรู้ไปใช้มากกว่าสาขาอื่น ส่วนคู่ที่เหลือไม่แตกต่างกัน

ตาราง 23 ทดสอบรายการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรม รุ่นที่ 1 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาวิชา	คอมพิวเตอร์	ซ่อม เครื่องมือ สื่อสาร	เขียน แผ่นซีดี	บัดกรีและ บัดเชื่อม	ดอกไม้ ดินไทย	สมุนไพร	การออกแบบ เครื่องประดับ สตรี	เบเกอรี่	อาหารว่าง	นวด แผนไทย	การทำ พวงมาลัย ดอกไม้สด และบายศรี
$\bar{X}$	3.28	3.80	4.05	3.28	3.16	4.10	3.41	3.77	3.83	4.12	3.48
คอมพิวเตอร์	3.28	.52	.77	.00	-.12	.82	.13	.49	.55	.84 *	.20
ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร	3.80	-	.25	-.52	-.64	.30	-.40	-.03	.03	.32	.33
เขียนแผ่นซีดี	4.05	-	-	-.77	-.89	.06	-.63	-.28	-.22	.07	-.57
บัดกรีและบัดเชื่อม	3.28	-	-	-	-.12	.82	.13	.49	.55	.84 *	.20
ดอกไม้ดินไทย	3.16	-	-	-	-	.94	.25	.61	.67	.96	.32
สมุนไพร	4.10	-	-	-	-	-	-.70	-.33	-.28	.02	-.63
การออกแบบเครื่องประดับสตรี	3.41	-	-	-	-	-	-	.36	.42	.71	.06
เบเกอรี่	3.77	-	-	-	-	-	-	-	.06	.35	-.29
อาหารว่าง – อาหารว่าง	3.83	-	-	-	-	-	-	-	-	.30	.35
นวดแผนไทย	4.12	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-.64
การทำพวงมาลัยดอกไม้สด และบายศรี	3.48	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลจากตาราง 23 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้อบรมรุ่นที่ 1 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะ
สันของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด คู่ที่จบจากสาขาคอมพิวเตอร์กับนวดแผนไทย และ
บาคิมัคย้อม กับนวดแผนไทย มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ในการประกอบ
อาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสาขาวิชานวดแผนไทยมีการนำความรู้ไปใช้
มากกว่าสาขาอื่น ส่วนคู่ที่เหลือไม่แตกต่างกัน

ตาราง 24 ทดสอบรายต่อการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรม รุ่นที่ 1 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยาศรีของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานคร บางพลัด ด้านการนำความรู้ไปใช้ เพื่อชุมชน จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาวิชา	คอมพิวเตอร์	ซ่อม เครื่องมือสื่อสาร	เขียน แผนชี้นัดเยี่ยม	บาติกและ มัดย้อม	ดอกไม้ ดินไทย	สมุนไพร เครื่องประดับสตรี	เบเกอรี่	อาหารว่าง	นวด แผนไทย	การทำพวงมาลัย ดอกไม้สดและบายศรี	
$\bar{X}$	2.98	4.08	3.93	3.20	2.84	4.14	3.44	3.63	3.59	3.94	3.70
คอมพิวเตอร์	-	1.10	.96	.22	-.14	1.17*	.47	.65	.61	.96*	.72
ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร	4.08	-	-.14	-.88	-1.24	.07	-.63	-.44	-.49	-.14	-.38
เขียนแผนชี้นัดเยี่ยม	3.93	-	-	-.73	-1.09	.21	-.49	-.30	-.35	.01	-.23
บาติกและมัดย้อม	3.20	-	-	-	-.36	.94	.24	.43	.39	.74	.50
ดอกไม้ดินไทย	2.84	-	-	-	-	1.30	.61	.80	.75	1.10	.86
สมุนไพร	4.14	-	-	-	-	-	-.70	-.51	-.56	-.21	-.44
การออกแบบเครื่องประดับสตรี	3.44	-	-	-	-	-	-	.19	.14	.50	.26
เบเกอรี่	3.63	-	-	-	-	-	-	-	-.04	.31	.07
อาหารว่าง - อาหารว่าง	3.59	-	-	-	-	-	-	-	-	.35	.11
นวดแผนไทย	3.94	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-.24
การทำพวงมาลัยดอกไม้สดและบายศรี	3.70	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลจากตาราง 24 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้อบรมรุ่นที่ 1 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้นของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ผู้ที่จบจากสาขาคอมพิวเตอร์กับสมุนไพรร และคอมพิวเตอร์กับนวดแผนไทย มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นไปใช้ในด้านเพื่อชุมชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสาขาวิชาสมุนไพรมีการนำความรู้ไปใช้มากกว่าสาขาอื่น ส่วนผู้ที่เหลือไม่แตกต่างกัน

พิจารณาในส่วนของผู้เข้าอบรมรุ่นที่ 2 ที่มีคุณลักษณะทางสังคม และเศรษฐกิจแตกต่างกันทั้งในด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน และสาขาวิชาที่ศึกษา ว่ามีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันหรือไม่ โดยพิจารณาจากตาราง 25 - ดังนี้

ตาราง 25 เปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรม รุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นของ ศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามเพศ

การนำความรู้ไปใช้	เพศ	$\bar{X}$	SD.	t	p
เพื่อส่วนตัว	หญิง	4.07	.66	.66	.513
	ชาย	4.14	.72		
เพื่อประกอบอาชีพ	หญิง	3.69	.64	2.00*	.047
	ชาย	3.98	.86		
เพื่อชุมชน	หญิง	3.56	1.07	.84	.403
	ชาย	3.70	.91		
รวม	หญิง	3.81	.77	1.35	.179
	ชาย	3.97	.76		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลจากตาราง 25 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้เข้าอบรมรุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้นของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีเพศต่างกัน มีการนำความรู้จากหลักสูตร วิชาชีพระยะสั้นไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้เข้าอบรมรุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มี เพศต่างกันมีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นไปใช้ในด้านประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านที่เหลือแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 26 เปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรม รุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์
ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามอายุ

การนำความรู้ไปใช้	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
เพื่อส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	3	1.63	.54	1.17	.323
	ภายในกลุ่ม	178	82.44	.46		
	รวม	181	84.06			
เพื่อประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	3	4.53	1.51	1.81	.148
	ภายในกลุ่ม	178	148.61	.84		
	รวม	181	153.13			
เพื่อชุมชน	ระหว่างกลุ่ม	3	2.04	.68	.65	.584
	ภายในกลุ่ม	178	186.51	1.05		
	รวม	181	188.55			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	3	2.29	.77	1.30	.275
	ภายในกลุ่ม	178	104.51	.59		
	รวม	181	106.81			

ข้อมูลจากตาราง 26 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้เข้าอบรมรุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีอายุต่างกัน มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งในกรณีศึกษาโดยรวมและรายด้าน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 27 เปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรม รุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์
ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามระดับการศึกษา

การนำความรู้ไปใช้	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
เพื่อส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	5	4.27	.85	1.88	.099
	ภายในกลุ่ม	176	79.79	.45		
	รวม	181	84.06			
เพื่อประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	5	12.27	2.46	3.07*	.011
	ภายในกลุ่ม	176	140.86	.80		
	รวม	181	153.13			
เพื่อชุมชน	ระหว่างกลุ่ม	5	7.90	1.58	1.54	.180
	ภายในกลุ่ม	176	180.65	1.03		
	รวม	181	188.55			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	5	7.35	1.47	2.60*	.027
	ภายในกลุ่ม	176	99.46	.57		
	รวม	181	106.81			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลจากตาราง 27 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้เข้าอบรมรุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ผู้เข้าอบรมรุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ด้านเพื่อประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านที่เหลือแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจึงทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ตามวิธีของเซฟเฟ่ ดังตาราง 28 และ 29

ตาราง 28 ทดสอบรายการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรม รุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์
ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวม จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	$\bar{X}$	ระดับ					
		ระดับ ประถม ศึกษา	ระดับ มัธยมศึกษา ตอนต้น	มัธยมศึกษา ตอนปลาย / ประกาศนียบัตร วิชาชีพ ชั้นต้น (ปวช.)	ระดับ ประกาศนียบัตร วิชาชีพ ชั้นสูง (ปวส.)	ระดับ ปริญญาตรี	ระดับสูง กว่า ปริญญาตรี
	$\bar{X}$	3.94	3.99	3.95	4.11	3.72	3.10
ระดับประถมศึกษา	3.94	-	.05	.01	.17	-.22	-.84
ระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น	3.99		-	-.04	.13	-.27	-.89
ระดับมัธยมศึกษาตอน ปลาย / ประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นต้น (ปวช.)	3.95			-	.17	-.23	-.85
ระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)	4.11				-	-.40	-1.01*
ระดับปริญญาตรี	3.72					-	.40
ระดับสูงกว่าปริญญาตรี	3.10						-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลจากตาราง 28 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้อบรมรุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ผู้ที่มีระดับการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนผู้ที่เหลือ มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 29 ทดสอบรายคู่การนำความรู้ไปใช้ของผู้บรม รุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์
ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัดด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพจำแนกตามระดับ
การศึกษา

ระดับการศึกษา	$\bar{X}$	ระดับ					
		ระดับ ประถม ศึกษา	ระดับ มัธยมศึกษา ตอนต้น	มัธยมศึกษา ตอนปลาย / ประกาศนียบ ัตรวิชาชีพ ชั้นต้น (ปวช.)	ระดับ ประกาศนียบ ัตรวิชาชีพ ชั้นสูง (ปวส.)	ระดับ ปริญญาตรี	ระดับสูง กว่า ปริญญาตรี
		3.83	3.99	3.92	4.11	3.57	2.88
ระดับประถมศึกษา	3.83	-	.16	.09	.28	-.26	-.95
ระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น	3.99		-	-.07	.13	-.41	-1.11
ระดับมัธยมศึกษาตอน ปลาย / ประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นต้น (ปวช.)	3.92			-	.20	-.35	-1.04
ระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)	4.11				-	-.54	-1.24*
ระดับปริญญาตรี	3.57					-	-.70
ระดับสูงกว่าปริญญาตรี	2.88						-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลจากตาราง 29 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้บรมรุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด คู่ที่มีระดับการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ด้านเพื่อประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่ที่เหลือ มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 30 เปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรม รุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์
ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามอาชีพ

การนำความรู้ไปใช้	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
เพื่อส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	4	5.64	1.41	3.19*	.015
	ภายในกลุ่ม	177	78.42	.44		
	รวม	181	84.06			
เพื่อประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	4	5.12	1.28	1.53	.195
	ภายในกลุ่ม	177	148.01	.84		
	รวม	181	153.13			
เพื่อชุมชน	ระหว่างกลุ่ม	4	9.02	2.26	2.22	.068
	ภายในกลุ่ม	177	179.53	1.01		
	รวม	181	188.55			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	4	5.38	1.35	2.35	.056
	ภายในกลุ่ม	177	101.43	.57		
	รวม	181	106.81			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลจากตาราง 30 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้เข้าอบรมรุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีอาชีพต่างกัน มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้โดยรวม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ผู้เข้าอบรมรุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีอาชีพต่างกัน มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ในด้านเพื่อส่วนตัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านที่เหลือมีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ไม่แตกต่างกัน

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจึงทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ตามวิธีของเชฟเฟ่ ดังตาราง 31

ตาราง 31 ทดสอบรายคู่การนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรม รุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์
ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ		นิสิต / นักศึกษา	รับราชการ / พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	ประกอบ อาชีพส่วนตัว	ลูกจ้าง / พนักงาน บริษัท	ยังไม่ประกอบ อาชีพ /ว่างงาน
	$\bar{X}$	4.48	3.50	4.09	3.91	4.19
นิสิต / นักศึกษา	4.48	-	-.98*	-.40	-.58	-.29
รับราชการ / พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	3.50		-	.59	.41	.69
ประกอบอาชีพส่วนตัว	4.09			-	-.18	.11
ลูกจ้าง / พนักงานบริษัท	3.91				-	.28
ยังไม่ประกอบอาชีพ / ว่างงาน	4.19					-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลจากตาราง 31 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้อบรมรุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด คู่ที่มีอาชีพนิสิต/นักศึกษา กับรับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้เพื่อส่วนตัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่ที่เหลือ มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้เพื่อส่วนตัวไม่แตกต่างกัน

ตาราง 32 เปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรม รุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์
ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

การนำความรู้ไปใช้	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
เพื่อส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	3	1.84	.61	1.33	.266
	ภายในกลุ่ม	178	82.22	.46		
	รวม	181	84.06			
เพื่อประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	3	5.28	1.76	2.12	.099
	ภายในกลุ่ม	178	147.85	.83		
	รวม	181	153.13			
เพื่อชุมชน	ระหว่างกลุ่ม	3	11.86	3.95	3.98*	.009
	ภายในกลุ่ม	178	176.69	.99		
	รวม	181	188.55			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	3	4.78	1.59	2.78*	.043
	ภายในกลุ่ม	178	102.03	.57		
	รวม	181	106.81			

ข้อมูลจากตาราง 32 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้เข้าอบรมรุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้เข้าอบรมรุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ในด้านเพื่อชุมชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านที่เหลือมีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ไม่แตกต่างกัน

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจึงทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ตามวิธีของเชฟเฟ่ ดังตาราง 33 - 34

ตาราง 33 ทดสอบรายคู่นำความรู้ไปใช้ของผู้บรม รุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์
ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ด้านการนำความรู้ไปใช้โดยรวม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	$\bar{X}$	ไม่มีรายได้	ต่ำกว่า 5,000 บาท	5,000 - 8,000 บาท	8,001 บาทขึ้นไป
		4.04	3.66	3.95	3.70
ไม่มีรายได้	4.04	-	-.38	-.09	-.34*
ต่ำกว่า 5,000 บาท	3.66		-	.29	.04
5,000 - 8,000 บาท	3.95			-	-.25
8,001 บาทขึ้นไป	3.70				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลจากตาราง 33 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้บรมรุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด กลุ่มที่ไม่มีรายได้กับกลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือน 8,001 ขึ้นไป มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้โดยรวมทุกด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่ที่เหลือ มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 34 ทดสอบรายคู่นำความรู้ไปใช้ของผู้บรม รุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์
ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	$\bar{X}$	ไม่มีรายได้	ต่ำกว่า 5,000 บาท	5,000 - 8,000 บาท	8,001 บาทขึ้นไป
		3.89	3.22	3.69	3.39
ไม่มีรายได้	3.89	-	-.68	-.20	-.50*
ต่ำกว่า 5,000 บาท	3.22		-	.47	.17
5,000 - 8,000 บาท	3.69			-	.30
8,001 บาทขึ้นไป	3.39				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลจากตาราง 34 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้บรมรุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด กลุ่มที่ไม่มีรายได้กับกลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือน 8,001 ขึ้นไป มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้เพื่อชุมชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่ที่เหลือ มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้เพื่อชุมชนไม่แตกต่างกัน

ตาราง 35 เปรียบเทียบการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรม รุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์
ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

การนำความรู้ไปใช้	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
เพื่อส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	10	22.78	2.28	6.36*	.000
	ภายในกลุ่ม	171	61.28	.358		
	รวม	181	84.06			
เพื่อประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	10	40.33	4.03	6.11*	.000
	ภายในกลุ่ม	171	112.80	.66		
	รวม	181	153.13			
เพื่อชุมชน	ระหว่างกลุ่ม	10	46.37	4.64	5.58*	.000
	ภายในกลุ่ม	171	142.17	.83		
	รวม	181	188.55			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	10	31.56	3.16	7.17*	.000
	ภายในกลุ่ม	171	75.25	.44		
	รวม	181	106.81			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลจากตาราง 35 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้ว ผู้เข้าอบรมรุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีสาขาวิชาที่ศึกษาต่างกัน มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ การนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว การนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ และการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน ผู้เข้าอบรมรุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีสาขาวิชาที่ศึกษาต่างกัน มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจึงทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ตามวิธีของเซฟเฟ่ ดังตาราง 36 - 39

ตาราง 36 ทดสอบรายการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรม รุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยาศรีของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวม จำแนกตาม

สาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาวิชา	คอมพิวเตอร์	ซ่อม เครื่องมือ สื่อสาร	เขียน แผ่นซีดี	บัดกรีและ มัลติมิเตอร์	ดอกไม้ ดินไทย	สมุนไพร สมุนไพร	การออกแบบ เครื่องประดับ สตรี	อาหารว่าง	นวด แผนไทย	การทำ พวงมาลัย ดอกไม้สด และบายศรี
ค่าเฉลี่ย	3.22	3.83	3.79	3.77	3.34	3.90	3.99	3.85	4.51	3.84
คอมพิวเตอร์	3.22	.61	.57	.55	.12	.68	.78	.63	1.29*	.62
ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร	3.83	-	-.04	-.07	-.50	.06	.16	.02	.68	.01
เขียนแผ่นซีดี	3.79	-	-	-.03	-.46	.10	.20	.06	.71	.05
บัดกรีและมัลติมิเตอร์	3.77	-	-	-	-.43	.13	.23	.09	.72	.08
ดอกไม้ดินไทย	3.34	-	-	-	-	.56	.66	.51	1.17*	.51
สมุนไพร	3.90	-	-	-	-	-	.10	-.05	.61	-.06
การออกแบบเครื่องประดับสตรี	3.99	-	-	-	-	-	-	-.15	.51	-.16
เบเกอรี่	3.47	-	-	-	-	-	-	.38	1.04*	.38
อาหารว่าง	3.85	-	-	-	-	-	-	-	.66	-.01
นวดแผนไทย	4.51	-	-	-	-	-	-	-	-	-.67
การทำพวงมาลัยดอกไม้สดและบายศรี	3.84	-	-	-	-	-	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลจากตาราง 36 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้อบรมรุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้นของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด คู่ที่จบจากสาขาคอมพิวเตอร์กับנדแผนไทย เบเกอร์กับนวดแผนไทย และ ดอกไม้จีนไทยกับนวดแผนไทย มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพระยะ สั้นไปใช้โดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสาขาวิชานวดแผนไทยมี การนำความรู้ไปใช้มากกว่าสาขาอื่น ส่วนคู่ที่เหลือไม่แตกต่างกัน

ตาราง 37 ทดสอบรายอยู่การนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรม รุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยาศรีสุทนต์ของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานคร ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาวิชา	คอมพิวเตอร์	ซ่อมเครื่องมือน้ำ	เขียนแผ่นซีดี	บัดกรีและบัดกรี	ดอกไม้ดินไทย	สมุนไพร	การออกแบบเครื่องประดับ	เบเกอรี่	อาหารว่าง	นวดแผนไทย	การทำพวงมาลัยดอกไม้สดและบายศรี
$\bar{X}$	3.53	4.14	3.94	3.93	3.77	4.18	4.02	3.83	4.07	4.65	4.10
คอมพิวเตอร์	3.53	.62	.41	.40	.25	.66	.49	.31	.54	1.13*	.58
ซ่อมเครื่องมือน้ำ	4.14	-	-.20	-.22	-.37	.04	-.13	-.31	-.08	.51	-.04
เขียนแผ่นซีดี	3.94	-	-	-.02	-.17	.24	.08	-.11	.13	.71	.16
บัดกรีและบัดกรี	3.93	-	-	-	-.15	.26	.09	-.09	.14	.73	.18
ดอกไม้ดินไทย	3.77	-	-	-	-	.41	.24	.06	.30	.88	.33
สมุนไพร	4.18	-	-	-	-	-	-.17	-.35	-.12	.47	-.08
การออกแบบเครื่องประดับ	4.02	-	-	-	-	-	-	-.18	.05	.64	.09
เบเกอรี่	3.83	-	-	-	-	-	-	-	.23	.82	.27
อาหารว่าง	4.07	-	-	-	-	-	-	-	-	.58	.04
นวดแผนไทย	4.65	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-.55
การทำพวงมาลัยดอกไม้สดและบายศรี	4.10	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลจากตาราง 37 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้อบรมรุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะ
 สันของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด คู่ที่จบหลักสูตรสาขาคอมพิวเตอร์กับนวดแผนไทย มี
 การนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ในด้านส่วนตัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
 ระดับ .05 โดยสาขาวิชานวดแผนไทยมีการนำความรู้ไปใช้มากกว่าสาขาอื่น ส่วนคู่ที่เหลือไม่แตกต่าง
 กัน

ตาราง 38 ทดสอบรายค่าการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรม รุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยาศรีของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ด้านการนำความรู้ไปใช้
เพื่อประกอบอาชีพ จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาวิชา	คอมพิวเตอร์	ซ่อม เครื่องมือ สื่อสาร	เขียน แผนชี นค้อม	บันทึกและ นค้อม	ดอกไม้ ดินไทย	สมุนไพร	การออกแบบ เครื่องประดับ สตรี	เบเกอรี่	อาหารว่าง	นวด แผนไทย	การทำพวงมาลัย ดอกไม้สด และบายศรี
$\bar{X}$	3.16	3.83	3.82	3.63	3.19	3.55	3.93	3.30	3.83	4.54	3.57
คอมพิวเตอร์	3.16	.67	.66	.47	.04	.39	.78	.14	.68	1.38*	.42
ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร	3.83	-	-.01	-.20	-.63	-.28	.10	-.53	.00	.71	-.26
เขียนแผนชีนค้อม	3.82	-	-	-.19	-.62	-.27	.11	-.52	.01	.72	-.25
บันทึกและนค้อม	3.63	-	-	-	-.43	-.08	.30	-.33	.20	.91	-.06
ดอกไม้ดินไทย	3.19	-	-	-	-	.35	.74	.10	.64	1.34*	.38
สมุนไพร	3.55	-	-	-	-	-	.38	-.25	.28	.97*	.02
การออกแบบ เครื่องประดับสตรี	3.93	-	-	-	-	-	-	-.64	-.10	.60	-.36
เบเกอรี่	3.30	-	-	-	-	-	-	-	.53	1.24*	.27
อาหารว่าง	3.83	-	-	-	-	-	-	-	-	.70	-.26
นวดแผนไทย	4.54	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-.96
การทำพวงมาลัย ดอกไม้สด และบายศรี	3.57	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลจากตาราง 38 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้อบรมรุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะ
 สันของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด คู่ที่จบจากสาขาคอมพิวเตอร์กับนวดแผนไทย ดอกไม้
 ดินไทยกับนวดแผนไทย สมุนไพรกับนวดแผนไทย และเบเกอรี่กับนวดแผนไทย มีการนำความรู้จาก
 หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ในการประกอบอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
 .05 โดยสาขาวิชานวดแผนไทยมีการนำความรู้ไปใช้มากกว่าสาขาอื่น ส่วนคู่ที่เหลือไม่แตกต่างกัน

ตาราง 39 ทดสอบรายต่อการนำความรู้ไปใช้ของผู้อบรม รุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาวิชา	คอมพิวเตอร์	ซ่อม เครื่องมือ สื่อสาร	เขียน แฟมชี	บัดกรีและ มัลติคอม	ดอกไม้ ดินไทย	สมุนไพร	การออกแบบ เครื่องประดับ สตรี	เบเกอร์	อาหารคาว อาหารว่าง	นวด แผนไทย	การทำ ดอกไม้สด และบายศรี
$\bar{X}$	2.82	3.34	3.52	3.70	2.84	3.93	4.05	3.12	3.53	4.24	3.80
คอมพิวเตอร์	2.82	.52	.70	.88	.02	1.11	1.24	.30	.71	1.42*	.98
ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร	3.34	-	.18	.36	-.50	.59	.71	-.22	.19	.90	.46
เขียนแฟมชี	3.52	-	-	.18	-.68	.41	.53	-.40	.01	.72	.28
บัดกรีและมัลติคอม	3.70	-	-	-	-.86	.23	.35	-.58	-.17	.54	.10
ดอกไม้ดินไทย	2.84	-	-	-	-	1.09	1.22	.28	.69	1.40*	.96
สมุนไพร	3.93	-	-	-	-	-	.13	-.81	-.40	.31	-.13
การออกแบบเครื่องประดับสตรี	4.05	-	-	-	-	-	-	-.94	-.53	.18	-.25
เบเกอร์	3.12	-	-	-	-	-	-	-	.41	1.12	.68
อาหารคาว - อาหารว่าง	3.53	-	-	-	-	-	-	-	-	.71	.27
นวดแผนไทย	4.24	-	-	-	-	-	-	-	-	-	.44
การทำพวงมาลัยดอกไม้สด และบายศรี	3.80	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลจากตาราง 39 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้อบรมรุ่นที่ 2 ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะ
 สันของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด คู่ที่จบจากสาขาคอมพิวเตอร์กับนวดแผนไทย และ
 ดอกไม้ดินไทยกับนวดแผนไทย มีการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ในด้านเพื่อชุมชน
 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสาขาวิชานวดแผนไทยมีการนำความรู้ไปใช้
 มากกว่าสาขาอื่น ส่วนคู่ที่เหลือไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงต้นทุนและประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมรวมทั้งประสิทธิภาพของหลักสูตรการจัดฝึกอบรมโดยพิจารณาจากการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้ของผู้เข้าฝึกอบรม รุ่นที่ 1 กับรุ่นที่ 2 ที่จบการศึกษาของ ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปผล อภิปรายผลและเสนอแนะดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาต้นทุนของการจัดฝึกอบรม ของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด รุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรม ของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด รุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา
3. เพื่อศึกษาถึงการนำความรู้ที่ได้จากการฝึกอบรมไปใช้ โดยจำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และสาขาวิชาที่ศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้ที่เข้ารับการฝึกอบรมวิชาชีพ หลักสูตร 1 เดือนของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่ลงทะเบียนและเรียนจบในรุ่นที่ 1 เดือน มีนาคม และรุ่นที่ 2 เดือน พฤษภาคม ของปีการศึกษา 2548

ข้อมูล แหล่งข้อมูล และตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

มีรายละเอียดดังนี้

1. ต้นทุนที่เป็นค่าใช้จ่ายในการจัดฝึกอบรมวิชาชีพของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด
2. จำนวนผู้สำเร็จการฝึกอบรม รุ่นที่ 1 และ รุ่นที่ 2
3. คุณลักษณะของผู้สำเร็จการฝึกอบรม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และสาขาวิชาที่ศึกษา

เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้เป็นแบบบันทึกและแบบสอบถาม ซึ่งมีดังนี้

1. แบบบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับต้นทุนและจำนวนของผู้สำเร็จการฝึกอบรมวิชาชีพของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด

2. แบบสอบถามเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษา และการนำไปใช้ของผู้เข้ารับการฝึกอบรมจนจบหลักสูตรของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม คำถามมีลักษณะเป็นให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ ระดับรายได้ สาขาวิชาที่ศึกษา

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพไปใช้ของผู้เข้าฝึกอบรม ที่สำเร็จการศึกษาจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด (รุ่นที่1 และรุ่นที่2) ใน 3 ด้าน คือ การนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว การนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ และการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน ข้อคำถามมีลักษณะเป็น ให้ผู้ตอบเลือกระดับการนำไปใช้ตรงกับตนมากที่สุด ซึ่งแบ่งคำตอบออกเป็น 5 ระดับตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังต่อไปนี้ (รวิวรรณ ชินะตระกูล.2540:123-124)

ระดับ 5	หมายถึง	การนำไปใช้ในระดับมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	การนำไปใช้ในระดับมาก
ระดับ 3	หมายถึง	การนำไปใช้ในระดับปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	การนำไปใช้ในระดับน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	การนำไปใช้ในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์ในการวิเคราะห์ระดับการนำไปใช้มีดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตนะ . 2541:75)

1.00 – 1.50 เป็นระดับที่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเห็นด้วยน้อยที่สุด

แสดงว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีการนำไปใช้น้อยที่สุด

1.51 – 2.50 เป็นระดับที่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเห็นด้วยน้อย

แสดงว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีการนำไปใช้น้อย

2.51 – 3.50 เป็นระดับที่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเห็นด้วยปานกลาง

แสดงว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีการนำไปใช้ปานกลาง

3.51 – 4.50 เป็นระดับที่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเห็นด้วยมาก

แสดงว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีการนำไปใช้มาก

4.51 – 5.00 เป็นระดับที่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเห็นด้วยมากที่สุด

แสดงว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีการนำไปใช้มากที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเด็นดังนี้

1. การวิเคราะห์ต้นทุนในการจัดฝึกอบรม ประกอบด้วย ต้นทุนรวม ค่าเสียโอกาส และค่าความสูญเปล่า
2. การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมโดยการเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมของรุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2
3. การวิเคราะห์การนำความรู้ไปใช้ของผู้ที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัจจกัญญาจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ต้นทุนในการจัดฝึกอบรม

1.1 ผลการวิเคราะห์ต้นทุนรวม และค่าเสียโอกาส

จากการวิเคราะห์ต้นทุนรวมในการจัดฝึกอบรมของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ในรุ่นที่ 1 และ รุ่นที่ 2 พบว่า รุ่นที่ 1 มีต้นทุนรวมทั้งสิ้น 291,999.50 บาท และรุ่นที่ 2 มีต้นทุนรวมทั้งสิ้น 280,033.75 บาท ส่วนใหญ่เป็นค่าวิทยากร ค่าสาธารณูปโภค และค่าครุภัณฑ์ ต้นทุนรวมของรุ่นที่ 1 มีต้นทุนที่สูงกว่า รุ่นที่ 2 จำนวน 11,965.75 บาท ทั้งนี้เนื่องมาจากค่าเสื่อมราคาของ ครุภัณฑ์ และค่าสาธารณูปโภคที่มีการลดลง พิจารณาได้จากจำนวนของผู้เข้ารับการฝึกอบรมในรุ่นที่ 1 ที่มากกว่ารุ่นที่ 2

การวิเคราะห์ค่าเสียโอกาส ที่เกิดขึ้นจากการจัดฝึกอบรมของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ในรุ่นที่ 1 และ รุ่นที่ 2 พบว่า ค่าเสียโอกาสโดยรวมของรุ่นที่ 1 คือ 182.50 บาท และ ค่าเสียโอกาสในรุ่นที่ 2 คือ 175.02 บาท ซึ่งรุ่นที่ 1 มากกว่า รุ่นที่ 2 จำนวน 7.48 บาท ทั้งนี้เนื่องมาจากจำนวนของผู้ที่เข้ารับการอบรมจากศูนย์ฝึกอาชีพจนจบหลักสูตรในรุ่นที่ 1 มีจำนวนมากกว่า รุ่นที่ 2 อยู่ 40 คน เป็นผลให้ต้นทุนรวมค่าเสียโอกาส ของรุ่นที่ 1 สูงกว่า รุ่นที่ 2

แต่จากการวิเคราะห์ในแง่ของต้นทุน และค่าเสียโอกาสโดยรวมถึงแม้ว่า ต้นทุนดังกล่าวแสดงให้เห็นว่ารุ่นที่ 1 มีค่าของตัวเลขที่สูงกว่าในรุ่นที่ 2 ก็ตาม หากแต่ความเป็นจริงแล้วค่าเฉลี่ยของต้นทุนทั้งสองเมื่อเทียบระหว่างสัดส่วนของต้นทุน กับ จำนวนคนที่สำเร็จการศึกษาจากศูนย์ฝึก ทำให้ทราบว่า ต้นทุนเฉลี่ยที่แท้จริงของรุ่นที่ 2 มีค่ามากกว่ารุ่นที่ 1 เมื่อพิจารณาโดยเปรียบเทียบการใช้จ่ายต่อ ผู้สำเร็จการศึกษา 1 คน โดยที่ต้นทุนเฉลี่ย ของรุ่นที่ 1 คือ 1,316.14 บาท และรุ่นที่ 2 คือ 1,539.61 บาทซึ่งต่างกันอยู่ 223.47 บาทแสดงให้เห็นว่าต้นทุนโดยรวมที่ใช้ในการจัดฝึกอบรมในรุ่นที่ 1 มีค่าต่ำกว่าการจัดฝึกอบรมในรุ่นที่ 2

1.2 ผลการวิเคราะห์ค่าความสูญเสียเปล่าในการจัดฝึกอบรม

จากการวิเคราะห์ค่าความสูญเสียเปล่าในการจัดฝึกอบรมของรุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 ซึ่งพิจารณาจากต้นทุนเฉลี่ยต่อผู้เข้าอบรมจนจบหลักสูตร คุณด้วย ผู้ไม่สามารถเข้าอบรมจนจบหลักสูตร พบว่า ความสูญเสียเปล่าในการจัดฝึกอบรมทั้งในรุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 มีค่าเป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น 430,954.18 บาท ซึ่งเกิดขึ้นมาจากมีผู้ไม่สามารถเข้าอบรมจนจบหลักสูตร เป็นจำนวนรวมทั้งหมด 255 คน ความสูญเสียเปล่าในการจัดฝึกอบรมของรุ่นที่ 1 มีค่าต่ำกว่ารุ่นที่ 2 โดยมีความสูญเสียเปล่าเป็นจำนวนเงิน 188,087.19 ต่ำกว่ารุ่นที่ 2 เป็นจำนวนเงิน 54,779.80 บาท ทั้งนี้เนื่องจากผู้ไม่สามารถเข้ารับการอบรมจนจบหลักสูตรของรุ่นที่ 1 จำนวน 109 คน ต่ำกว่ารุ่นที่ 2 จำนวน 37 คน แสดงให้เห็นว่า รุ่นที่ 2 การจัดฝึกอบรมมีความสูญเสียเปล่ามากที่สุด

2.ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมโดยการเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมของรุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2

จากผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรม ของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด รุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา พบว่า ประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมพิจารณาจากจำนวนผู้เข้าอบรมจนจบหลักสูตรจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด รุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 รวมทั้งสิ้น มีค่า 0.0159262 แสดงให้เห็นถึงต้นทุนที่ใช้ดำเนินการจัดฝึกอบรม 1 บาท สามารถจัดอบรมให้ผู้เข้าอบรมจนจบหลักสูตรได้ 0.0159262 คน ซึ่งในรุ่นที่ 1 มีประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมสูงกว่าแสดงให้เห็นถึงต้นทุนที่ใช้ดำเนินการจัดฝึกอบรม 1 บาท สามารถจัดอบรมให้ผู้เข้าอบรมจนจบหลักสูตรได้ 0.0084908 คน สาขาที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด คือ การนวดแผนไทย สามารถจัดอบรมให้มีผู้เข้าอบรมจนจบหลักสูตรได้ 0.0020727 คน ต่อต้นทุน 1 บาท และสาขาที่มีประสิทธิภาพน้อยที่สุดที่สุด คือการทำพวงมาลัยดอกไม้สดและบายศรี สามารถจัดอบรมให้มีผู้เข้าอบรมจนจบหลักสูตรได้ 0.0003114 คน ต่อต้นทุน 1 บาท ในขณะที่การฝึกอบรมในรุ่นที่ 2 มีประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมต่ำกว่ารุ่นที่ 1 คือ 0.0074215 คน ซึ่งรุ่นที่ 2 สาขาที่มีประสิทธิภาพสูงสุดคือ การนวดแผนไทย สามารถจัดอบรมให้มีผู้เข้าอบรมจนจบหลักสูตรได้ 0.0016336 คน ต่อต้นทุน 1 บาท และสาขาที่มีประสิทธิภาพน้อยที่สุดที่สุด คือเบเกอรี่ สามารถจัดอบรมให้มีผู้เข้าอบรมจนจบหลักสูตรได้ 0.0003205 คนต่อต้นทุน 1 บาท ซึ่งเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบแยกตามสาขาวิชาที่ศึกษาแล้วทำให้ทราบว่าประสิทธิภาพ ของรุ่นที่ 1 มีค่ามากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับรุ่นที่ 2

3.ผลการวิเคราะห์การนำความรู้ไปใช้ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันจากศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด

3.1 การนำความรู้ไปใช้ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมและรายด้าน นำเสนอได้ดังนี้

การนำความรู้ไปใช้ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัดโดยรวมทุกด้าน แยกตามรุ่นที่ศึกษาดังนี้

รุ่นที่ 1 การนำไปใช้โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.77$) และการนำไปใช้ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = 0.72) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า การนำไปใช้ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับมาก โดยการนำความรู้ไปใช้ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ และด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชนอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ที่ 3.96 3.69 และ 3.56 ตามลำดับ

รุ่นที่ 2 การนำไปใช้โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.86$) และการนำไปใช้ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = 0.768) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า การนำไปใช้ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับมาก โดยการนำความรู้ไปใช้ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ และด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชนอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ที่ 4.09 3.78 และ 3.60 ตามลำดับ

เพื่อพิจารณารายด้าน พบว่า

3.2 การนำความรู้ไปใช้ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว แยกตามรุ่นที่ศึกษาดังนี้

รุ่นที่ 1 ด้านการนำไปใช้เพื่อส่วนตัวโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.96$) และการนำไปใช้ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = 0.68) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยของการนำไปใช้สูงสุดในระดับต้นๆ คือ ข้อที่ว่า ความรู้ที่ได้รับสามารถนำไปใช้ให้เกิดความภาคภูมิใจกับตนเอง ($\bar{x} = 4.20$) รองลงมา คือ นำไปใช้ในการช่วยให้ตนเองและครอบครัว รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ($\bar{x} = 4.10$)

รุ่นที่ 2 ด้านการนำไปใช้เพื่อส่วนตัวโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.09$) และการนำไปใช้ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = 0.68) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยของการนำไปใช้สูงสุดในระดับต้นๆ คือ ข้อที่ว่า นำไปใช้ในการช่วยให้ตนเองและครอบครัว รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ($\bar{x} = 4.22$) รองลงมา คือ ความรู้ที่ได้รับสามารถนำไปใช้ให้เกิดความภาคภูมิใจกับตนเอง และ นำไปใช้เพื่อส่งเสริมความรู้ และทักษะในด้านต่างๆ ให้เกิดประโยชน์กับตนเอง เช่น สามารถผลิตสินค้าใช้เอง ทำอาหารให้กับตนเอง และพิมพ์งานเองได้ ($\bar{x} = 4.21$)

3.3 การนำความรู้ไปใช้ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่ออาชีพ แยกตามรุ่นที่ศึกษาดังนี้

รุ่นที่ 1 ด้านการนำไปใช้เพื่ออาชีพโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.69$) และการนำไปใช้ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = 0.84) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยของการนำไปใช้สูงสุดในระดับต้นๆ คือ ข้อที่ว่า นำไปใช้เพื่อเพิ่มศักยภาพในการทำงานให้ดีขึ้น เช่น ช่วยให้

ทำงานได้รวดเร็วขึ้นกว่าเดิม มีเทคนิคในการทำงานเพิ่มขึ้น ($\bar{x} = 3.82$) รองลงมา คือ นำไปใช้เพื่อช่วยเพิ่มรายได้จากการทำงานเพิ่มขึ้น เช่น ทำให้มีรายได้พิเศษ ($\bar{x} = 3.80$)

รุ่นที่ 2 ด้านการนำไปใช้เพื่ออาชีพโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.78$) และการนำไปใช้ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = 0.92) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยของการนำไปใช้สูงสุดในระดับต้นๆ คือ ข้อที่ว่า นำไปใช้ในการประกอบอาชีพส่วนตัว / อาชีพอิสระ / เป็นเจ้าของกิจการ เช่นนำไปเปิดร้านขนม - เบเกอรี่ ร้านอาหาร ($\bar{x} = 3.88$) รองลงมา คือ นำไปใช้เพื่อเพิ่มศักยภาพในการทำงานให้ดีขึ้น เช่น ช่วยให้งานได้รวดเร็วขึ้นกว่าเดิม มีเทคนิคในการทำงานเพิ่มขึ้น ($\bar{x} = 3.86$)

3.4 การนำความรู้ไปใช้ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน แยกตามรุ่นที่ศึกษาดังนี้

รุ่นที่ 1 ด้านการนำไปใช้เพื่อชุมชนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.56$) และการนำไปใช้ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = 1.00) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยของการนำไปใช้สูงสุดในระดับต้นๆ คือ ข้อที่ว่า นำไปใช้ทำให้ประชาชนในท้องถิ่นใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์มากขึ้น ($\bar{x} = 3.61$) รองลงมา คือ นำไปใช้เพื่อถ่ายทอดความรู้ให้กับชุมชน เช่น เป็นวิทยากรสอนวิชาชีพให้แก่กลุ่มเยาวชนในชุมชน ($\bar{x} = 3.56$)

รุ่นที่ 2 ด้านการนำไปใช้เพื่อชุมชนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.60$) และการนำไปใช้ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = 1.02) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยของการนำไปใช้สูงสุดในระดับต้นๆ คือ ข้อที่ว่า นำไปใช้เพื่อถ่ายทอดความรู้ให้กับชุมชน เช่น เป็นวิทยากรสอนวิชาชีพให้แก่กลุ่มเยาวชนในชุมชน ($\bar{x} = 3.71$) รองลงมา คือ นำไปใช้ทำให้ประชาชนในท้องถิ่นใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์มากขึ้น ($\bar{x} = 3.65$)

4.ผลการวิเคราะห์การนำความรู้ไปใช้จำแนกตามตัวแปรด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ และสาขาวิชาที่ศึกษาของผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน จำแนกตามรุ่นที่สำเร็จการศึกษาดังต่อไปนี้

4.1 ผู้ที่สำเร็จการศึกษาในรุ่นที่ 1

4.1.1 ผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันในรุ่นที่ 1 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีเพศต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งในกรณีศึกษาโดยรวมและกรณีศึกษาแยกเป็นรายด้าน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.1.2 ผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันในรุ่นที่ 1 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีอายุต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ 0.05 ทั้งในกรณีที่ศึกษาโดยรวมและกรณีที่ศึกษาแยกเป็นรายด้าน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.1.3 ผู้ที่สำเร็จการศึกษาลัทธิสุตราชีพระยะสันในรุ่นที่ 1 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งในกรณีที่ศึกษาโดยรวมและกรณีที่ศึกษาแยกเป็นรายด้าน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.1.4 ผู้ที่สำเร็จการศึกษาลัทธิสุตราชีพระยะสันในรุ่นที่ 1 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีอาชีพต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งในกรณีที่ศึกษาโดยรวมและกรณีที่ศึกษาแยกเป็นรายด้าน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.1.5 ผู้ที่สำเร็จการศึกษาลัทธิสุตราชีพระยะสันในรุ่นที่ 1 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีรายได้ต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งในกรณีที่ศึกษาโดยรวมและกรณีที่ศึกษาแยกเป็นรายด้าน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.1.6 ผู้ที่สำเร็จการศึกษาลัทธิสุตราชีพระยะสันในรุ่นที่ 1 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีสาขาวิชาที่ศึกษาต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ การนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว การนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ และการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาใน รุ่นที่ 1 จากหลักสูตรวิชาชีพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัดที่มีสาขาวิชาที่ต่างกัน ก็จะมีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ จากนั้นจึงนำไปทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ตามวิธีของเชฟเฟ่ (Scheffe) พบว่า

การนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพระยะสันไปใช้โดยรวม ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาในรุ่นที่ 1 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่ศึกษาในสาขาคอมพิวเตอร์ บาดิกและมัดย้อม และดอกไม้ดินไทย มีการนำความรู้ไปใช้โดยรวมแตกต่างจากผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชานวดแผนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสาขาวิชานวดแผนไทยมีการนำไปใช้มากกว่าสาขาอื่น นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ในด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว ผู้ที่สำเร็จการศึกษาในรุ่นที่ 1 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่ศึกษาในสาขาคอมพิวเตอร์ มีการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว ต่างจากผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชานวดแผนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสาขาวิชานวดแผนไทยมีการนำไปใช้มากกว่า

ในการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ ผู้ที่สำเร็จการศึกษาในรุ่นที่ 1 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัดที่ศึกษาในสาขาคอมพิวเตอร์ บาดิกและมัลติมีเดีย มีการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ แตกต่างจากผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชานวดแผนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสาขาวิชานวดแผนไทยมีการนำไปใช้มากกว่า

ในการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน ผู้ที่สำเร็จการศึกษาในรุ่นที่ 1 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัดที่ศึกษาในสาขาสุนัขไพร และนวดแผนไทย มีการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน แตกต่างจากผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสาขาวิชาสุนัขไพรมีการนำไปใช้มากกว่า

4.2 ผู้ที่สำเร็จการศึกษาในรุ่นที่ 2

4.2.1 ผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันในรุ่นที่ 2 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีเพศต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และกรณีที่พิจารณาแยกเป็นรายด้าน พบว่าผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันในรุ่นที่ 2 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีเพศต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว และการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4.2.2 ผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันในรุ่นที่ 2 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีอายุต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งในกรณีที่ศึกษาโดยรวมและกรณีที่ศึกษาแยกเป็นรายด้าน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.2.3 ผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้ เมื่อพิจารณาโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาใน รุ่นที่ 2 จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัดที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว และการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน มีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพบความแตกต่างจึงนำไปทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ตามวิธีของเชฟเฟ (Scheffe) พบว่า

การนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้โดยรวม ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาในรุ่นที่ 2 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีระดับการศึกษา ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

(ปวส.) มีการนำความรู้ไปใช้โดยรวมแตกต่างจากผู้สำเร็จการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ในด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ ผู้สำเร็จการศึกษาในรุ่นที่ 2 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัดที่มีระดับการศึกษา ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) จะมีการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ แตกต่างจากผู้สำเร็จการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4.2.4 ผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นในรุ่นที่ 2 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีอาชีพต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้โดยรวม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติและเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว ของผู้สำเร็จการศึกษาในรุ่นที่ 2 จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัดที่มีอาชีพต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ และการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน มีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพบความแตกต่างจึงนำไปทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ตามวิธีของเชฟเฟ (Scheffe) พบว่า

ในด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว ผู้สำเร็จการศึกษาในรุ่นที่ 2 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัดที่มีอาชีพนิสิต / นักศึกษา มีการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว แตกต่างจากผู้ที่มีอาชีพรับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4.2.5 ผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้ เมื่อพิจารณาโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน ของผู้สำเร็จการศึกษาใน รุ่นที่ 2 จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัดที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว และการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ มีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพบความแตกต่างจึงนำไปทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ตามวิธีของเชฟเฟ (Scheffe) พบว่า

การนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นไปใช้โดยรวม ของผู้สำเร็จการศึกษาในรุ่นที่ 2 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ในกลุ่มที่ไม่มีรายได้ มีการนำความรู้ไปใช้โดยรวม แตกต่างจากผู้ที่มีรายได้ต่อเดือน 8,001 ขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ในการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน ผู้ที่สำเร็จการศึกษาในรุ่นที่ 2 จากศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัดในกลุ่มที่ไม่มีรายได้ มีการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน แตกต่างจากผู้ที่มีรายได้ ต่อเดือน 8,001 ขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4.2.6 ผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันในรุ่นที่ 2 จากศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีสาขาวิชาที่ศึกษาต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ การนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว การนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ และการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาใน รุ่นที่ 2 จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัดที่มีสาขาวิชาที่ต่างกัน ก็จะมีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ จากนั้นจึงนำไปทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ตามวิธีของเชฟเฟ (Scheffe) พบว่า

การนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้โดยรวม ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาในรุ่นที่ 2 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่ศึกษาในสาขาคอมพิวเตอร์ เบเกอร์ และ ดอกไม้ดินไทย มีการนำความรู้ไปใช้โดยรวมแตกต่างจากผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชานวดแผนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสาขาวิชานวดแผนไทยมีการนำไปใช้มากกว่าสาขาอื่น นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ในการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว ผู้ที่สำเร็จการศึกษาในรุ่นที่ 2 จากศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ที่ศึกษาในสาขาคอมพิวเตอร์ มีการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว แตกต่างจากผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชานวดแผนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสาขาวิชานวดแผนไทยมีการนำไปใช้มากกว่า นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ในการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ ผู้ที่สำเร็จการศึกษาในรุ่นที่ 2 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัดที่ศึกษาในสาขาคอมพิวเตอร์ ดอกไม้ดินไทย สมุนไพร และเบเกอร์ มีการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ แตกต่างจากผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชานวดแผนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสาขาวิชานวดแผนไทยมีการนำไปใช้มากกว่า นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ในการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน ผู้ที่สำเร็จการศึกษาในรุ่นที่ 2 จากศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัดที่ศึกษาในสาขาคอมพิวเตอร์ และดอกไม้ดินไทย มีการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชนแตกต่างจากผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสาขาวิชาสมุนไพรมีการนำไปใช้มากกว่า

อภิปรายผล

ผลจากการศึกษาถึงต้นทุนและประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมรวมทั้งประสิทธิภาพของหลักสูตรการจัดฝึกอบรมโดยพิจารณาจากการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นไปใช้ของผู้เข้าฝึกอบรม รุ่นที่ 1 กับรุ่นที่ 2 ที่จบการศึกษาของ ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด มีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายผลดังนี้

1. จากการวิเคราะห์ต้นทุนในการจัดการฝึกอบรม ประกอบด้วย ต้นทุนรวม ต้นทุนเฉลี่ย และต้นทุนค่าเสียโอกาส พบว่าสอดคล้องตามทฤษฎีต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ระยะสั้นกับแนวคิดของ สุรักษ์ บุญนาค และวันรักษ์ มิ่งมณีนาถ (2524 :83) ที่ว่าต้นทุนรวมในการจัดการฝึกอบรมอันได้แก่ ต้นทุนคงที่ ประกอบด้วย ค่าวิทยากร และต้นทุนผันแปร ที่ประกอบด้วย ค่าสาธารณูปโภค และค่าครุภัณฑ์ โดยที่ต้นทุนดังกล่าวจะเปลี่ยนแปลงไปตามจำนวนสินค้าที่ผลิต (ในที่นี้หมายถึง จำนวนผู้เข้ารับการอบรมจนจบหลักสูตร) ซึ่งถ้าการผลิตมีมากเท่าไรก็ยิ่งทำให้เสียต้นทุนมากขึ้นเท่านั้น ดังจะเห็นได้จากการเปรียบเทียบต้นทุนในการจัดฝึกอบรมของรุ่นที่ 1 กับ รุ่นที่ 2 พบว่า จำนวนของผู้สำเร็จการศึกษาในรุ่นที่ 1 ที่มีมากกว่า รุ่นที่ 2 จะมีผลต่อต้นทุนรวมในการจัดฝึกอบรมของรุ่นที่ 1 ซึ่งมีต้นทุนค่าใช้จ่ายในการจัดการฝึกอบรมที่สูงกว่ารุ่นที่ 2 และเมื่อพิจารณาไปถึง ค่าเสียโอกาสในการฝึกอบรมก็จะพบว่า ในรุ่นที่ 1 ก็มีมากกว่ารุ่นที่ 2 เช่นกัน เพราะการผันแปรของต้นทุนจะเพิ่มขึ้นตาม ปริมาณของการผลิต และราคาของปัจจัยในการผลิต

และจากการวิเคราะห์ค่าความสูญเปล่าในการจัดการฝึกอบรม ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด จากการเปรียบเทียบในรุ่นที่ 1 และ รุ่นที่ 2 พบว่า ในรุ่นที่ 2 มีค่าความสูญเปล่าสูงสุด ทั้งนี้เนื่องมาจากจำนวนผู้ที่ไม่สามารถเข้ารับการอบรมจนจบหลักสูตรสูงกว่ารุ่นที่ 1 ทั้งนี้การลดลงของจำนวนผู้ไม่สามารถเข้าอบรมจนจบหลักสูตรได้ มีผลเนื่องมาจากปัจจัย 2 ประการ ได้แก่ ประการแรก คือ ปัจจัยจากภายในของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ในด้านการบริหารจัดการทั้งหลายไม่ว่าจะเป็น ด้านของความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ของวิทยากร การจัดสรรทรัพยากรในการฝึกอบรม และกระบวนการในการปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องต่อสภาพเศรษฐกิจ สังคมในปัจจุบัน และสอดคล้องกับความต้องการของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ประการที่สอง คือ ปัจจัยภายนอก เนื่องจากสถานการณ์ทางเศรษฐกิจในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และความมั่นคงทางเศรษฐกิจส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงความสนใจ และความต้องการของผู้เข้ารับการอบรมจึงทำให้หลักสูตรบางหลักสูตรมีปริมาณผู้เข้ารับการอบรมจนจบหลักสูตรลดจำนวนลงได้

2. การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการจัดการฝึกอบรม

จากการวิเคราะห์ประสิทธิภาพ (Efficiency) ของการจัดการฝึกอบรม ของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ทั้ง 2 รุ่น พบว่า รุ่นที่ 1 มีประสิทธิภาพมากกว่า ทั้งนี้เนื่องมาจากจำนวนของผู้เข้าอบรม และจำนวนผู้เข้ารับการอบรมจนจบหลักสูตรมีมากกว่า รุ่นที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ประสิทธิภาพของการฝึกอบรมที่สูงจะขึ้นอยู่กับจำนวนผู้เข้าอบรมที่เพิ่มขึ้น และเงินที่เป็นต้นทุนในการดำเนินการ ใน

ทุก ๆ 1 บาท ซึ่งสามารถจัดอบรมให้ผู้เข้ารับการอบรมได้เพิ่มมากกว่าที่จะใช้ไปในการดำเนินการ และเมื่อเปรียบเทียบไปถึงกรณีของประสิทธิภาพของการจัดการฝึกอบรมที่รวมค่าความสูญเปล่าที่เกิดขึ้น ทำให้ได้ค่าประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรมที่ต่ำกว่าค่าเดิม โดยที่ค่าประสิทธิภาพของรุ่นที่ 1 ยังคงมีมากกว่ารุ่นที่ 2 ทั้งนี้เนื่องมาจาก ค่าความสูญเปล่าของรุ่นที่ 2 มีมากกว่ารุ่นที่ 1 ถึงแม้ว่าการจัดฝึกอบรมจะมีความสูญเปล่าที่เพิ่มขึ้น ก็ไม่ได้หมายความว่า ประสิทธิภาพของศูนย์ฝึกมีน้อยลงไปด้วย เพราะจากการวิเคราะห์ค่าความสูญเปล่า ควบคู่ไปกับประสิทธิภาพ แสดงให้เห็นว่า ยังคงมีบางสาขาวิชาที่มีจำนวนของผู้ที่เข้ารับการอบรมตั้งแต่ต้น จนจบหลักสูตรเป็นจำนวนที่เท่ากัน ซึ่งหมายถึงไม่มีค่าของความสูญเปล่าเกิดขึ้นเลยในวิชานั้นๆ โดยในรุ่นที่ 1 ได้แก่ สาขาบาติกและมัดย้อม กับสาขาการออกแบบเครื่องประดับสตรี และในรุ่นที่ 2 ได้แก่ สาขาวิชาเทียนแพนชี สมุนไพร และการออกแบบเครื่องประดับสตรี ดังนั้น ประสิทธิภาพของการฝึกอบรมไม่สามารถที่จะสรุปผลจากค่าของประสิทธิภาพในเชิงปริมาณเพียงอย่างเดียว เพราะเมื่อมีการวิเคราะห์ไปถึงค่าของความสูญเปล่า และจากการได้พูดคุยสัมภาษณ์จากผู้เข้ารับการอบรมทำให้ทราบว่า ผู้เข้ารับการอบรมส่วนใหญ่มองเห็นถึงประโยชน์ของการเข้ารับการฝึกอบรมทั้งในด้านของเนื้อหา การจัดการ วิธีการสอน รวมไปถึง การนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับตนเองได้ทั้งทางตรง และทางอ้อม

3. จากการวิเคราะห์การนำความรู้ไปใช้ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด

3.1 การนำความรู้ไปใช้ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก ทั้งในรุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 ($\bar{x}$) ที่ 3.77 และ 3.86 ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การจัดการศึกษาของศูนย์ฝึกอาชีพที่สามารถเลือกหลักสูตรที่สอดคล้อง สนองต่อความต้องการของประชาชน และตลาดแรงงาน ในระดับท้องถิ่น นั้นๆ ได้อย่างเหมาะสม ซึ่งแสดงให้เห็นได้ว่า ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ในภาพรวมแล้วสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ตามแผนงานของศูนย์ส่งเสริมอาชีพกรุงเทพมหานครที่ได้ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาการนำความรู้ไปใช้ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด เป็นรายด้าน ทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับมากเกือบทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ และด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยของการนำไปใช้ ($\bar{x}$) ในรุ่นที่ 1 ที่ 3.96 3.69 และ 3.56 ตามลำดับ และค่าเฉลี่ยของการนำไปใช้ ($\bar{x}$) ในรุ่นที่ 2 ที่ 4.09 3.78 และ 3.60 ตามลำดับ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ส่วนใหญ่จะนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัวเป็นอันดับแรก รองลงมา ถึงจะนำไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ แล้วนำไปใช้เพื่อชุมชนเป็นอันดับสุดท้าย

3.2 การนำความรู้ไปใช้ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว อยู่ในระดับมาก ทั้งในรุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 มีค่า เท่ากับ 3.96 และ 4.09 ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยของการนำไปใช้

สูงสุด ทั้งในรุ่นที่ 1 และ 2 คือข้อที่ว่า ความรู้ที่ได้รับสามารถนำไปใช้ให้เกิดความภาคภูมิใจกับตนเอง, นำไปใช้ในการช่วยให้ตนเองและครอบครัว รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ และ นำไปใช้เพื่อส่งเสริมความรู้ และทักษะในด้านต่างๆ ให้เกิดประโยชน์กับตนเอง เช่น สามารถผลิตสินค้าใช้เอง ทำอาหารให้กับตนเอง และพิมพ์งานเองได้ ผลดังกล่าวสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ พิเชษฐ์ เกษตรเวทิน(2535) ที่พบว่า ปัจจัยหลัก คือ ด้านส่วนบุคคล และ ปัจจัยเสริมคือเรื่องครอบครัว และ ด้านการเรียนวิชาชีพ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการนำความรู้ไปใช้

ผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด มีโอกาสในการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว ซึ่งนับว่าบรรลุตามวัตถุประสงค์ของศูนย์ฝึก คือ สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับตนเอง และครอบครัว ส่งเสริมความรู้และทักษะในวิชาชีพ ให้แก่ประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ตามความต้องการของท้องถิ่น และเป็นการเพิ่มความสามารถในการช่วยตนเอง และครอบครัวให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

3.3 การนำความรู้ไปใช้ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ อยู่ในระดับมาก ทั้งในรุ่นที่ 1 และ รุ่นที่ 2 มีค่าเท่ากับ 3.69 และ 3.78 ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยของการนำไปใช้สูงสุด ทั้งในรุ่นที่ 1 และ 2 คือ ข้อที่ว่า นำไปใช้เพื่อเพิ่มศักยภาพในการทำงานให้ดีขึ้น เช่น ช่วยให้งานได้รวดเร็วขึ้นกว่าเดิม มีเทคนิคในการทำงานเพิ่มขึ้น , นำไปใช้เพื่อช่วยเพิ่มรายได้จากการทำงานเพิ่มขึ้น เช่น ทำให้มีรายได้พิเศษ และ นำไปใช้ในการประกอบอาชีพส่วนตัว / อาชีพอิสระ / เป็นเจ้าของกิจการ เช่น นำไปเปิดร้านขนม – เบเกอรี่ ผลดังกล่าวสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ชูชัย สมบัติไกร.(2535 : 5 – 6) ที่พบว่า วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม เพื่อเพิ่มพูนทักษะในการทำงาน (Job Skill) ของแต่ละบุคคล

ผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด มีโอกาสในการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ ซึ่งนับว่าบรรลุตามวัตถุประสงค์ของศูนย์ฝึก คือ เพื่อนำทักษะที่ได้ไปใช้ในการประกอบอาชีพ เพิ่มพูนรายได้ให้กับตน ช่วยให้ผู้ประกอบอาชีพที่ดกงานสามารถช่วยตนเองได้ และนำความรู้ใหม่ซึ่งเป็นทางเลือกอิสระออกไปประกอบอาชีพได้

3.4 การนำความรู้ไปใช้ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน อยู่ในระดับมาก ทั้งในรุ่นที่ 1 และ รุ่นที่ 2 มีค่าเท่ากับ 3.56 และ 3.60 ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยของการนำไปใช้สูงสุด ทั้งในรุ่นที่ 1 และ 2 คือ ข้อที่ว่า นำไปใช้เพื่อถ่ายทอดความรู้ให้กับชุมชน เช่น เป็นวิทยากรสอนวิชาชีพให้แก่กลุ่มเยาวชนในชุมชน และ นำไปใช้ทำให้ประชาชนในท้องถิ่นใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์มากขึ้น และยังมีการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชนของรุ่นที่ 2 ในข้อที่ว่า การนำความรู้ที่ได้ไปช่วยให้คน

ในชุมชนได้ใช้สินค้าและบริการที่มีคุณภาพดี เช่น บริการตัดเสื้อผ้าให้คนในชุมชนด้วยราคายุติธรรมและมีคุณภาพซึ่งมีค่า การนำไปใช้อยู่ในระดับปานกลาง จากผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด มีโอกาสในการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน ได้ในระดับมาก ถึงแม้จะยังมีส่วนน้อยในแง่ของการพัฒนาคุณภาพสินค้า อาจเป็นเพราะผลกระทบจากเศรษฐกิจที่มาจากราคาน้ำมันที่สูงขึ้น หรือเป็นผลมาจากคนในชุมชนเอง มีกำลังการผลิตขนาดเล็กไม่สามารถเข้าไปมีส่วนแบ่งในการตลาดได้สูงเท่ากับผู้ผลิตรายใหญ่ ทำให้ราคาสินค้าและคุณภาพที่ได้ไม่ดึงดูดความสนใจของผู้บริโภค ซึ่งถ้ามองในภาพรวมจะเห็นได้ว่าศูนย์ฝึกที่สามารถที่จะสนองความต้องการของท้องถิ่นได้ในระดับที่น่าพอใจแล้ว ซึ่งก็ถือได้ว่าบรรลุตามวัตถุประสงค์ของแผนงาน

4. การนำความรู้ไปใช้จำแนกตามตัวแปรด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และ สาขาวิชาที่ศึกษา ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ตามการทดสอบสมมติฐาน ดังนี้

4.1 ผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันในรุ่นที่ 1 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือนที่ ต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งในกรณีที่ศึกษาโดยรวมและกรณีที่ศึกษาแยกเป็นรายด้าน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ กลุ่มตัวอย่างส่วนมากเป็น เพศหญิง ที่มี อายุตั้งแต่ 36 ปีขึ้นไป โดยมากมีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช. กำลังว่างงาน และไม่มีรายได้จากการทำงาน จึงพอจะสรุปได้ว่าส่วนใหญ่เป็นกลุ่มแม่บ้านที่ว่างงาน ที่มาเรียนเพราะต้องการที่จะใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการเพิ่มทักษะส่วนตน หรือเพื่อเพิ่มความสามารถนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน โดยไม่คิดที่จะนำไปใช้เพื่อประกอบอาชีพอย่างจริงจัง หรือบางคนก็อาจจะต้องการเพิ่มพูนทักษะเพื่อนำไปใช้ในการประกอบอาชีพเพื่อให้มีสามารถที่พอจะเลี้ยงปากเลี้ยงท้องตนเองได้ จึงส่งผลให้การนำไปใช้โดยรวมและในรายด้านไม่พบความแตกต่างกันเท่าใด

ในขณะที่ผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันในรุ่นที่ 1 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีสาขาวิชาที่ศึกษต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ การนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว การนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ และการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาใน รุ่นที่ 1 จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัดที่มีสาขาวิชาที่ต่างกัน ก็จะมีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยพบว่าผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันในสาขาวิชานวดแผนไทย มีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างจากสาขาวิชาอื่นๆ โดยรวมและรายด้าน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ปัจจุบัน การนวดแผนไทยกำลังได้รับความนิยมทั้งในกลุ่มของชาวไทย และ ต่างชาติ เนื่องจาก วิชานวด

คนไทยได้รับการรับรองจากกรมการแพทย์แผนไทยว่าสามารถที่จะช่วย ลด บรรเทาอาการบาดเจ็บ หรือ รักษาโรคบางประเภทได้ เช่น อาการปวดเมื่อย เส้นตึง และช่วยให้ผ่อนคลายความตึงเครียดจากการทำงานได้ จึงทำให้มีร้านเสริมสวย และ สปาต่างๆ เปิดให้บริการอย่างแพร่หลาย อันเป็นผลไปสู่การนำความรู้ไปใช้ทั้ง 3 ด้านแตกต่างจาก สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ สมุนไพร และ บาดกัมคัซยัม

4.2 ผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นในรุ่นที่ 2 จากศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีเพศต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อพิจารณาแยกเป็นรายด้าน พบว่า มีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง ซึ่งปัจจุบันความแตกต่างของเรื่องเพศไม่ได้มีกระทบต่อการทำงาน เพราะเนื่องจากปัจจุบันผู้หญิงหันมาทำงานนอกบ้านกันมากขึ้น อันเป็นผลมาจากพิษของเศรษฐกิจที่จะต้องช่วยกันทำมาหากินเพื่อปากท้องให้มากที่สุด จึงต้องมีการดิ้นรนออกมาหาความรู้เพิ่ม เพื่อนำไปใช้ในการประกอบอาชีพต่อไป

ผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นในรุ่นที่ 2 จากศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีอายุต่างกันต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งในกรณีที่ศึกษาโดยรวมและกรณีที่ศึกษาแยกเป็นรายด้าน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุตั้งแต่ 36 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 64.8 ซึ่งถือว่ายังอยู่ในช่วงของวัยทำงานตอนปลาย ไปจนถึงผู้ที่เกษียณอายุแล้ว ที่มาเรียนก็เพื่อที่จะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม และใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์จึงมีการนำความรู้ไปใช้ทั้งโดยรวมและรายด้านที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณิช จุฬสุวรรณ (2537 : 163-196) ซึ่งได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพในเรือนจำคลองเปรมเกี่ยวกับการเรียนการสอนในหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พบว่า นักศึกษาสายอาชีพที่มีอายุต่างกันจะมีการนำความรู้จากหลักสูตรไปใช้ ทั้งโดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร บางพลัด ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้ เมื่อพิจารณาโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว และการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน มีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งพบว่าผู้ที่สำเร็จการศึกษา ที่มีระดับการศึกษา ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มีการนำความรู้ไปใช้โดยรวม และการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ แตกต่างจากผู้สำเร็จการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะระดับการศึกษา ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) อาจจะเป็นช่วงวัยที่ต้องการจะนำความรู้ที่ตนได้มาไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับตนมากที่สุดเพราะ กำลังอยู่ในช่วงของวัยทำงาน ในขณะที่ผู้ที่มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีเป็นช่วงวัยที่พอจะมีทักษะและประสบการณ์มาพอ มีการงานที่มั่นคงพอที่จะเลี้ยงตนเองได้แล้ว ซึ่งสอดคล้องกับ

งานวิจัยของ สิริโสสม นิมิตรภักย์ (2547 : 100-101) ที่พบว่า ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำมาเรียนเพราะต้องการการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพมากกว่าผู้เข้าเรียนที่มีระดับการศึกษาสูง

ผู้ที่สำเร็จการศึกษาลัทธิสุตตราชีพระยะสันในรุ่นที่ 2 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีอาชีพต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้โดยรวม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติและเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ และการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน มีการนำความรู้ไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งพบว่าผู้ที่สำเร็จการศึกษาที่มีอาชีพนิสิต / นักศึกษา มีการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว แตกต่างจากผู้ที่มีอาชีพรับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้เนื่องจาก นิสิต / นักศึกษา เป็นช่วงวัยที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง ยังไม่ต้องการรับผิดชอบ เพราะอยู่ในวัยเรียน จึงมองเห็นถึงการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัวมากกว่า ผู้ที่มีอาชีพรับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ เนื่องจากกลุ่มหลังต้องมีความรับผิดชอบในหน้าที่ การงาน และครอบครัว จึงมีความเห็นเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวน้อยกว่า นิสิต และนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ชุชัย สมิตธิไกร(2542 : 5-6) พบว่าการนำความรู้ไปใช้ของคนเรา ประการแรกก็เพื่อปรับปรุงระดับความตระหนักรู้ในตนเอง (Self – Awareness) ของแต่ละบุคคลตระหนักรู้ในตนเอง คือ การเรียนรู้เกี่ยวกับตนเอง อันได้แก่ การทำความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทและความรับผิดชอบของตนเอง

ผู้ที่สำเร็จการศึกษาลัทธิสุตตราชีพระยะสัน จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน จะมีการนำความรู้ไปใช้ จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้โดยรวม และการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน แตกต่างกันซึ่งพบว่าในกลุ่มของผู้ที่ไม่มีรายได้ จะมีการนำความรู้ไปใช้ แตกต่างจากผู้ที่มีรายได้ต่อเดือน 8,001 ขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เนื่องจากคนที่ไม่มียาได้จะมีความต้องการที่จะนำความรู้ไปใช้โดยรวมสูงกว่า ผู้ที่มีรายได้สูง เพื่อนำไปประกอบอาชีพเลี้ยงปากท้องของตน ในขณะที่คนที่มียาได้ต่อเดือน 8,001 บาทขึ้นไป นั้นยังพอที่จะมีความรู้ มีโอกาสในหน้าที่สูงกว่าคนที่ไม่มีรายได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศมีความเหลื่อมล้ำ ไม่เสมอภาคทำให้คนที่ไม่มีรายได้มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น จึงมีความคิดที่จะนำความรู้ที่ได้ไปใช้เพื่อสร้างรายได้ และพัฒนาแหล่งชุมชนของตน

ผู้ที่สำเร็จการศึกษาลัทธิสุตตราชีพระยะสันในรุ่นที่2 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่มีสาขาวิชาที่ศึกษาต่างกัน มีการนำความรู้ไปใช้ โดยรวมและรายด้าน ทั้ง 3 ด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ การนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไปใช้โดยรวม และรายด้านทั้ง 3 ด้าน ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาในรุ่นที่ 2 จากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ที่ศึกษาในสาขาคอมพิวเตอร์ เบเกอร์ สมุนไพร และดอกไม้ดินไทย มีการนำความรู้ไปใช้โดยรวมแตกต่างจากผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชานวดแผนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสาขาวิชานวดแผนไทยมีการนำไปใช้มากกว่าสาขาอื่น ทั้งนี้

เนื่องมาจากกระแส ความนิยมในวิชานวดแผนไทย และร้านสปาต่างๆ ที่ได้รับความสนใจจากผู้บริโภค ทำให้วิชานวดแผนไทยเป็นวิชาที่ได้รับความสนใจจากตลาดในปัจจุบัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ขวัญสุดา เข้มทอง (2546 : 101-102) ที่ศึกษาถึงการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยະสันไปใช้ กรณีศึกษา ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนอำเภอพระนครศรีอยุธยา พบว่านักศึกษาสาขาอาชีพที่จบหลักสูตร วิชาชีพพระยະสันที่มีอาชีพต่างกัน จะมีการนำความรู้ไปใช้ทั้งในด้านส่วนตัว การนำไปใช้เพื่อประกอบ อาชีพ และการนำไปใช้เพื่อชุมชนที่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากผลการวิเคราะห์ต้นทุนและประสิทธิภาพของการจัดฝึกอบรม รวมทั้งประสิทธิภาพของ หลักสูตรการจัดฝึกอบรม โดยพิจารณาจากการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยະสันไปใช้ของผู้เข้า ฝึกอบรม รุ่นที่ 1 กับรุ่นที่ 2 ที่จบการศึกษาของ ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ผู้วิจัยมี ข้อเสนอแนะดังนี้

1. จากการศึกษาพบว่า ต้นทุนของการจัดฝึกอบรมของ ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบาง พลัด ยังขาดประสิทธิภาพในการจัดสรรงบประมาณ ให้มีความประหยัด และคุ้มค่าตามทฤษฎี โดย พิจารณาจากค่าความสูญเสียเปล่าที่เพิ่มขึ้นในรุ่นที่ 2 อันเนื่องมาจากจำนวนผู้ที่เข้ารับการอบรมจนจบ หลักสูตรมีปริมาณที่ลดลง ดังนั้นทาง ศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด ควรมีการพัฒนาและ ปรับปรุงกระบวนการเรียน การสอนเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียน หรือ เพิ่มเติมเนื้อหาหลักสูตรที่ผู้เรียน สนใจ เพื่อลดปัญหาจำนวนของผู้ที่เข้ารับการอบรมจนจบหลักสูตร ไม่ให้น้อยลงไปกว่าจำนวนผู้ที่สมัคร เรียนตั้งแต่ต้นซึ่งจะช่วยขจัดปัญหาของความสูญเสียเปล่าที่อาจเกิดขึ้นได้
2. จากการศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของรุ่นที่ 1 และ รุ่นที่ 2 ในเชิงของต้นทุนพบว่า รุ่น ที่ 1 มีประสิทธิภาพมากกว่ารุ่นที่ 2 สืบเนื่องจากเนื้อหาวิชาสอดคล้องกับความต้องการของผู้เข้ารับการ อบรมในช่วงเวลาดังกล่าว และเมื่อพิจารณาควบคู่ไปกับค่าความสูญเสียเปล่าที่ไม่เกิดขึ้นกับสาขาวิชาบาง สาขาวิชา ยังคงแสดงให้เห็นถึงแนวทางในการที่จะพัฒนาประสิทธิภาพให้เป็นไปตามสาขาวิชานั้นได้ โดยนำมาเป็นหลักในการพิจารณาประสิทธิภาพของหลักสูตรอื่นๆ ต่อไป
3. จากการศึกษาพบว่า การนำความรู้ไปใช้ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด ในรุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก ทั้ง ในด้านของการนำ ความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว การนำความรู้ไปใช้เพื่ออาชีพ และ การนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน ก็อยู่ในระดับ มาก ซึ่งเมื่อพิจารณาจาก คุณลักษณะของผู้ที่สำเร็จการศึกษาในรุ่นที่ 1 และ รุ่นที่ 2 พบว่า ส่วนใหญ่เป็นผู้ ที่ว่างงาน และยังไม่มียาได้ จึงเห็นว่า ทางศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด และกองส่งเสริม อาชีพ สำนักพัฒนาชุมชน กรุงเทพมหานคร ควรจัดมีการจัดการศึกษาและพัฒนาหลักสูตรที่สามารถ

นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์จริง เพื่อให้ผู้ที่เข้ารับการอบรมนำความรู้ และทักษะไปใช้เพื่อสร้างงาน สร้างรายได้ ให้กับตนเอง และครอบครัว เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนา ส่งเสริมอาชีพ ให้แก่ชุมชน ตรงตามแผนงานและวัตถุประสงค์ของโครงการ เพราะผลของการพัฒนาในครั้งนี้จะมีส่วนช่วยเพิ่มคุณภาพของประชากร หรือทรัพยากรมนุษย์ให้มีประสิทธิภาพ และเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับประเทศได้อีกทางหนึ่ง

4. ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน จากการศึกษาพบว่า การนำความรู้ที่ได้ไปช่วยให้คนในชุมชนได้ใช้สินค้าและบริการที่มีคุณภาพดี ราคายุติธรรม เป็นข้อที่มีการนำไปใช้อยู่ในระดับปานกลาง จึงเห็นว่าทางศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด และกองส่งเสริมอาชีพ สำนักพัฒนาชุมชน กรุงเทพมหานคร ควรเป็นแกนนำในการจัดตั้ง หรือรวบรวมกลุ่มผู้ที่สำเร็จการศึกษาในแต่ละสาขาวิชา เพื่อก่อตั้งเป็น “สหกรณ์” ในการที่จะช่วยเพิ่มและยกระดับขีดความสามารถของผู้ผลิตให้มีศักยภาพ จัดหาตลาด และพัฒนาคุณภาพสินค้าให้มีมาตรฐานตรงตามความต้องการของผู้บริโภคในท้องถิ่นได้

5. จากการการวิเคราะห์ในเรื่องของต้นทุนเพียงอย่างเดียวไม่อาจสรุปได้ว่าศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด มีการบริหารจัดการไม่มีประสิทธิภาพ หากแต่ต้องอาศัยการพิจารณาไปถึงการนำความรู้ไปใช้ของผู้ที่เข้ารับการอบรมทั้ง 3 ด้านดังที่ได้ทำการวิจัยไปแล้วนั้น แสดงให้เห็นถึงการบรรลุตามแผนงานของศูนย์ฝึก และสอดคล้องกับความต้องการของคนในชุมชน อันเนื่องมาจากผลของการมีระดับการนำไปใช้ทุกด้านอยู่ในระดับมาก จึงพอจะสรุปได้ว่า การบริหารงานของศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัดโดยรวมแล้วถือว่ามีประสิทธิภาพในเชิงของการนำเอาความรู้ไปใช้ได้อย่างเหมาะสม ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้

6. สำหรับผู้เรียนที่สนใจเข้ารับการอบรมจากศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัด เนื่องจากการเข้ารับการฝึกอบรมในแต่ละสาขาวิชาไม่มีการเรียกเก็บค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น จึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งสำหรับผู้สนใจที่จะหาวิชาความรู้เพิ่มเติม อีกทั้งยังสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ หรือนำไปเป็นประโยชน์สำหรับการพัฒนาทักษะในการทำงานให้เพิ่มมากขึ้นกว่าเดิมจากการฝึกอบรม โดยพิจารณาจากความสนใจในแต่ละเนื้อหาวิชาที่เปิดสอนซึ่งมีความหลากหลาย และสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับตนได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิเคราะห์ต้นทุน ประสิทธิภาพ และการนำความรู้ไปใช้ของผู้ที่จบหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้นที่ประสบความสำเร็จจากการฝึกอบรมไปแล้ว เพื่อเป็นการยืนยันผลการทดสอบ และเปรียบเทียบความแตกต่างของการนำไปใช้ได้อย่างแน่ชัดมากยิ่งขึ้น

2. ควรมีการวิเคราะห์ต้นทุนในด้านของผู้เรียน หรือค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่นอกเหนือจากต้นทุนที่ได้วิเคราะห์ไปแล้ว

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล ติระณะประกิจ.(2547). การวิเคราะห์ต้นทุน-ประสิทธิผลของโครงการพัฒนาความรู้ด้านปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.2544 – 2545 : สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กองบัญชาการตำรวจนครบาล .ปริญญานิพนธ์ ศ.ม.(การศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กิตติพร รอดรุ่งเรือง.(2545). การวิเคราะห์ต้นทุนและประสิทธิผลของต้นทุนในการจัดฝึกอบรม “โครงการเผยแพร่ความรู้งานประกันสังคม”.สารนิพนธ์ ศ.ม.(การศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เกล็ดแก้ว ยศเจริญกิจ.(2547). ประสิทธิภาพของโครงการฝึกอบรม หลักสูตร “ความรู้พื้นฐานด้านการตรวจสอบภาษีสำหรับข้าราชการระดับ 3-5” กรณีศึกษา สำนักงานสรรพากรพื้นที่ กรุงเทพมหานคร 2 สรรพากรภาค 1. สารนิพนธ์ ศ.ม.(การศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ขวัญสุดา เข้มทอง.(2546). การนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ไปใช้ กรณีศึกษาศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน อำเภอพระนครศรีอยุธยา. สารนิพนธ์ ศ.ม.(การศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เครือวัลย์ ลิ้มอภิชาติ. (2531). หลักและเทคนิคการจัดการฝึกอบรมและการพัฒนา. กรุงเทพฯ : สยามศิลป์การพิมพ์.
- ชาญชัย อาจินสมาจาร. (2540). ศัพท์การบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ: บริษัท ดันอ้อแกรมมี จำกัด.
- ชูชัย สมितिไกร. (2542) . การฝึกอบรมบุคลากรในองค์กร. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2541). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : เทพเนรมิตการพิมพ์.
- ณัฐ จุลสุวรรณ.(2537). ความคิดเห็นของนักศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพในเรือนจำกลางคลองเปรมเกี่ยวกับการเรียนการสอนตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธำรงค์ อุดมไพจิตรกุล. (2543). เศรษฐศาสตร์การศึกษา : สำหรับผู้บริหารการศึกษา. ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ.
- น้อย สิริโชติ. (2523). เทคนิคการฝึกอบรม. กรุงเทพฯ : ฟірพัฒนา.
- นิสา ชูโต.(2538). การประเมินโครงการ. กรุงเทพฯ : ฟิเอนการพิมพ์.
- บัวผืน ศัสตราพฤกษ์. (2530). หลักสูตรกศศึกษา. ภาควิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.

- ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์. (2529). *การวิจัยประเมินผลหลักการและกระบวนการ*. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดพระนคร.
- พรทิพย์ มีสัดย. (2536). *การประเมินประสิทธิผลและประสิทธิภาพการฝึกอบรมวิชาชีพชั้น : ศึกษาเฉพาะกรณีวิทยาลัยสารพัดช่าง*. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พิเชษฐ์ เกษตรเวทิน. (2533). *ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำความรู้ที่ได้รับจากการฝึกอบรมวิชาชีพช่างตัดผม – เสริมสวย โดยศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จังหวัดสระบุรีไปใช้ประกอบอาชีพ : ศึกษาเฉพาะกรณี นักศึกษาจากศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน*. วิทยานิพนธ์ ศศ.บ. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ไพพรรณ เกียรติโชติชัย. (2546). *การศึกษายบนเส้นทางธุรกิจ*. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า 2000.
- ไพโรจน์ ปุณณวัฒน์กุลชัย. (2545). *การวิเคราะห์ความคุ้มค่าของโครงการฝึกอบรมครูเพื่อสอนรายวิชาคอมพิวเตอร์ ของสสวท. ปี 2535-2543*. สารนิพนธ์ ศ.ม. (การศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ไพศาล หวังพานิช. (2526). *การวัดผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ปัญญา สาร. (2517). *การบริหารงานบุคคล*. ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2537) *ประมวลสาระชุดวิชา การบริหารทรัพยากรการศึกษา (Educational Resource Administration) หน่วยที่ 1 – 4*. กรุงเทพฯ : สาขาศึกษาศาสตร์.
- รวิวรรณ ชินะตระกูล. (2540). *วิจัยทางการศึกษา EDUCATIONAL RESEARCH*. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2542*. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- วันรักษ์ มิ่งมณีนากิน. (2539). *หลักเศรษฐศาสตร์จุลภาค*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- วิจิตร อาวะกุล. (2537). *การฝึกอบรม*. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิระพล สุวรรณนันท. (2534). *ต้นทุน-ประสิทธิผล ในเอกสารการสอนชุดวิชาการศึกษาความเป็นไปได้ และการวิเคราะห์โครงการ หน่วยที่ 1-7 นนทบุรี : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช*.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ. (2538). *ศัพท์การบริหาร*. กรุงเทพฯ : บริษัท วิสิทธิ์พัฒนา จำกัด.
- สรีระเพ็ญ วงศ์ไตรรัตน์. (2540). *ประสิทธิผลของโครงการฝึกอบรมพนักงานธนาคารนครหลวงไทย จำกัด ของศูนย์ฝึกอบรมธนาคารนครหลวงไทย จำกัด*. สารนิพนธ์ ศ.ศ.ม. (การบริหารองค์กร) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกริก. ถ่ายเอกสาร.

- สมคิด แก้วสนธิ และคณะ. (2534). *การวิเคราะห์และการประเมินผลบริการทางสาธารณสุข โครงการ ดำราลำดับ 3*. กรุงเทพฯ : ศูนย์บริการเอกสารวิชาการ คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สิริโสม นิมิตรภักย์.(2547). *การศึกษาค่าใช้จ่ายส่วนตัวและการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ไปใช้ของนักศึกษาที่จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน โรงเรียนฝึกอชีพกรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ ศ.ม.(การศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุชาติ จิระพันธุ์ทอง.(2546). *การวิเคราะห์ต้นทุน-ผลตอบแทนของการที่รัฐจัดเงินอุดหนุนให้แก่ การศึกษาเอกชน*. สารนิพนธ์ ศ.ม.(การศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุมาลี ปิตยานนท์.(2539). *เศรษฐศาสตร์ทรัพยากรมนุษย์การศึกษาและการฝึกอบรมในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรภัย์ บุญนาค และวันรักษ์ มิ่งมณีนาคิน. (2524). *เศรษฐศาสตร์จุลภาค*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์กรุงเทพ.
- อดิรุจ หาญวิญญานันท์.(2545). *การวิเคราะห์ประสิทธิผลของต้นทุนและประสิทธิผลของการฝึกอบรม วิชาทกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยสำนักพัฒนาอุตสาหกรรมรายสาขา กรมส่งเสริม อุตสาหกรรมกรณีศึกษา การอบรมเรื่อง GMP ในอุตสาหกรรมอาหารขนาดกลางและขนาดย่อม*. สารนิพนธ์ ศ.ม.(การศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่าย เอกสาร.
- อนันต์ แก้วยานะ.(2543). *ประสิทธิผลการบริหารหลักสูตรศึกษาเฉพาะกรณี : มหาวิทยาลัยมหา จุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย*. สารนิพนธ์ ศศ.ม.(วิชาการบริหารองค์กร). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกริก. จัดสำเนา.
- อัจฉรา แสงจำ.(2534). *การประเมินผลโครงการฝึกอบรมวิชาชีพเกษตรกรรมหลักสูตรระยะสั้นโดยการ วิเคราะห์ค่าใช้จ่ายกับประสิทธิผล*. วิทยานิพนธ์ ศ.ม.(การศึกษาผู้ใหญ่) กรุงเทพฯ : บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- อัมพร วิจิตรพันธ์.(2520). *"เศรษฐศาสตร์การศึกษาและการวางแผนกำลังคน"*. (เอกสารประกอบการ สอนวิชาเศรษฐศาสตร์และการวางแผนกำลังคน). กรุงเทพฯ : คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัย รามคำแหง.
- Chen, Elchanan.(1990). *The Economics of Education*. Oxford : Pergamon.
- L.L Thurstone and E.J.Chave. (1996). *The Measurement of Attitude (Eighth Impression)*. Chicago : The University of Chicago Press.

Schiffman, Leon G. And Kanuk, Leslie Lazer. (2000). *Consumer Behavior*. 7th ed. New Jersey : Prentice – Hall, Inc.

Good, Carter V.(1973) *Dictionary of Education*. New York: Mcgraw-Hill Inc.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบบันทึกประสิทธิภาพการจัดฝึกอบรม

แบบบันทึกประสิทธิภาพการจัดฝึกอบรม วิชาชีพของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัดปีการศึกษา 2548
 รุ่นที่ 1 (เดือน มีนาคม) และ รุ่นที่ 2 (เดือนพฤษภาคม)

รุ่นที่	จำนวนผู้ เข้า อบรม ทั้งหมด (คน)	จำนวนผู้ เข้าอบรม จนจบ หลักสูตร (คน)	ต้นทุนรวม			ค่าเสีย โอกาส	ต้นทุนรวม (Tcopp) กรณีต้นทุน ค่าเสียโอกาส (บาท)	ประสิทธิภาพของ ของการจัดฝึกอบรม O ₁
			ค่า วิทยากร	ค่า สารานุกร ปโภค	ค่า ครุภัณฑ์			
รุ่นที่ 1 คอมพิวเตอร์ ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร(โทรศัพท์มือถือ) เทียบแทนซี बाटักและมัลติอม ดอกไม้จากดินไทย สมุนไพร การออกแบบเครื่องประดับสตรี เบเกอรี่ อาหารดาว-อาหารว่าง นวดแผนไทย การทำพวงมาลัยดอกไม้สดและบายศรี	65	37						
	20	8						
	23	14						
	24	24						
	24	16						
	25	18						
	18	18						
	23	13						
	24	15						
	70	53						
	15	6						
	331	222						
รวม								

รุ่นที่	จำนวนผู้ เข้า อบรม ทั้งหมด (คน)	จำนวนผู้ เข้าอบรม จนจบ หลักสูตร (คน)	ต้นทุนรวม			ค่าเสีย โอกาส	ต้นทุนรวม (Topp) กรณีรวมต้นทุน ค่าเสียโอกาส (บาท)	ประสิทธิภาพของ ของการจัดฝึกอบรม O ₁
			ค่า วิทยากร	ค่า สาธารณ ูปโภค	ค่า ครุภัณฑ์			
หลักสูตร	รุ่นที่ 2 คอมพิวเตอร์	72	23					
	ซ่อมเครื่องมีสื่อสาร(โทรศัพท์มือถือ)	45	20					
	เทียนแผ่นซี	15	15					
	บาติกและมัดย้อม	15	10					
	ดอกไม้จากดินไทย	22	11					
	สมุนไพร	19	19					
	การออกแบบเครื่องประดับสตรี	15	15					
	เบเกอรี่	19	12					
	อาหารคาว-อาหารว่าง	15	11					
	นวดแผนไทย	73	40					
การทำพวงมาลัยดอกไม้สดและบายศรี		18	6					
รวม		328	182					

ภาคผนวก ข

แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง การนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยาสัณโฑไปใช้ของผู้เข้าฝึกอบรมที่จบการศึกษาของ ศูนย์ฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานครบางพลัด

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ใน () ตามที่เป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

1. เพศ

() 1.1 ชาย

() 1.2 หญิง

2. อายุ

() 2.1 16 – 20 ปี

() 2.2 21 – 25 ปี

() 2.3 26 – 35 ปี

() 2.4 36 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

() 3.1 ระดับประถมศึกษา

() 3.2 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

() 3.3 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย / ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นต้น (ปวช.)

() 3.4 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

() 3.5 ระดับปริญญาตรี

() 3.6 ระดับสูงกว่าปริญญาตรี

4. อาชีพ

() 4.1 นิสิต / นักศึกษา

() 4.2 รับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ

() 4.3 ประกอบอาชีพส่วนตัว

() 4.4 ลูกจ้าง / พนักงานบริษัท

() 4.5 ยังไม่ประกอบอาชีพ /ว่างงาน

5. รายได้ต่อเดือน

() 5.1 ไม่มีรายได้

() 5.2 ต่ำกว่า 5,000 บาท

() 5.3 5,000 - 8,000 บาท

() 5.4 8,001 บาทขึ้นไป

6. สาขาวิชาที่ศึกษา

- () 6.1 คอมพิวเตอร์
- () 6.2 ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร (โทรศัพท์มือถือ)
- () 6.3 เทียนแฟนซี
- () 6.4 บาดิกและมัดย้อม
- () 6.5 ดอกไม้ดินไทย
- () 6.6 สมุนไพร
- () 6.7 การออกแบบเครื่องประดับสตรี
- () 6.8 เบเกอรี่
- () 6.9 อาหารคาว - อาหารว่าง
- () 6.10 นวดแผนไทย
- () 6.11 แกะสลักผักและผลไม้

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยาบันไปใช้

คำชี้แจง โปรดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการนำความรู้ของท่านไปใช้โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่เว้นไว้ตามความเป็นจริง

การนำไปใช้	ระดับการนำไปใช้				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว 9. นำไปใช้เพื่อส่งเสริมความรู้ และทักษะในด้านต่างๆ ให้เกิดประโยชน์กับตนเอง เช่น สามารถผลิตสินค้าใช้เอง ทำอาหารให้กับตนเอง และพิมพ์งานเองได้ 10. นำไปใช้ช่วยยกระดับความรู้ตนเอง และเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อด้านอาชีพให้สูงขึ้น 11. นำไปใช้พัฒนาตนเอง ทำให้รู้จักคิดสามารถตัดสินใจได้อย่างมีเหตุผลยิ่งขึ้น 12. นำไปใช้ในการฝึกฝนตนเองให้มีมนุษยสัมพันธ์และสามารถทำงานเป็นทีมได้ 13. นำไปใช้เพิ่มความสามารถในการเลี้ยงตนเอง 14. นำไปใช้ในการผลิตสินค้าและบริการเพื่อให้เกิดรายได้โดยไม่ต้องเป็นภาระของผู้ปกครอง 15. นำไปใช้ในการช่วยให้ตนเองและครอบครัวรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ 16. ความรู้ที่ได้รับสามารถนำไปใช้ให้เกิดความภาคภูมิใจกับตนเอง					
การนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ 1. นำไปใช้ในการประกอบอาชีพหลัก / ใช้ในการทำงานในสถานประกอบการ เช่น ร้านเสริมสวย เจ้าหน้าที่ธุรการหรือเสมียน 2. นำไปใช้ในการประกอบอาชีพส่วนตัว / อาชีพอิสระ / เป็นเจ้าของกิจการ เช่น นำไปเปิดร้านขนม-เบเกอรี่ ร้านอาหาร					

การนำไปใช้	ระดับการนำไปใช้				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
3. นำไปใช้เป็นอาชีพเสริม เช่น รับทำดอกไม้ประดิษฐ์ รับนวดตามบ้าน 4. นำไปใช้ในการเปลี่ยนอาชีพ 5. นำไปใช้เพื่อช่วยเพิ่มรายได้จากการทำงานเพิ่มขึ้น เช่น ทำให้มีรายได้พิเศษ 6. นำไปใช้เพื่อให้ตรงกับอาชีพที่กำลังเป็นที่ต้องการของตลาด หรือสามารถหางานได้ง่ายขึ้น 7. นำไปใช้เพื่อเพิ่มศักยภาพในการทำงานให้ดีขึ้น เช่น ช่วยให้งานได้รวดเร็วขึ้นกว่าเดิม มีเทคนิคในการทำงานเพิ่มขึ้น					
การนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน 1. นำไปใช้ประโยชน์เพื่อถ่ายทอดความรู้ให้กับชุมชน เช่น เป็นวิทยากรสอนวิชาชีพให้แก่กลุ่มเยาวชนในชุมชน 2. การนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ช่วยให้ชุมชนมีสภาพเศรษฐกิจที่ดีขึ้น เช่น ชาวบ้านมีรายได้เพิ่มขึ้นจากการผลิตสินค้าด้วยความรู้ที่ถ่ายทอดไปให้ 3. นำไปใช้ทำให้ประชาชนในท้องถิ่นใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์มากขึ้น 4. นำความรู้ที่ได้ไปช่วยให้คนในชุมชนได้ใช้สินค้าและบริการที่มีคุณภาพดี เช่น บริการตัดเสื้อผ้าให้คนในชุมชนด้วยราคาและคุณภาพยุติธรรม 5. นำความรู้ที่ได้รับไปใช้ช่วยให้คนในชุมชนประหยัดค่าใช้จ่ายและเวลาที่จะต้องเสียไปในการซื้อสินค้า/บริการจากที่อื่น					

ภาคผนวก ก

การคำนวณต้นทุนที่ใช้ในการฝึกอบรม

การคำนวณต้นทุนที่ใช้ในการจัดฝึกอบรม

การคำนวณค่าตอบแทนวิทยากร

รุ่นที่ 1 (เดือนมีนาคม 2548) และ รุ่นที่ 2 (เดือนพฤษภาคม 2548) ของหลักสูตร 1 เดือน เรียนวันจันทร์ - วันศุกร์ ตั้งแต่เวลา 09.30 - 14.30 น.

วิทยากร 1 คน มีค่าตอบแทนชั่วโมงละ 200 บาท

การอบรม 1 วันใช้เวลา 4 ชั่วโมง

ค่าตอบแทนรายวัน ของวิทยากร เท่ากับ $200 \times 4 = 800$ บาท

การอบรมต่อ 1 รุ่นใช้เวลาทั้งหมด 20 วัน

ดังนั้น วิทยากร 1 คน จะได้รับค่าตอบแทนต่อ 1 รุ่น เท่ากับ $800 \times 20 = 16,000$ บาท

การคำนวณค่าสาธารณูปโภค

ค่าสาธารณูปโภคของศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครบางพลัดประกอบด้วย ค่าไฟฟ้า ค่าน้ำประปาและค่าโทรศัพท์

ประมาณการ ค่าสาธารณูปโภค ของการฝึกอบรมในรุ่นที่ 1 ประจำเดือน มีนาคม 2548 อยู่ที่ 28,100 บาท ต่อเดือน ห้องที่ทำการเปิดสอนแยกตามสาขาวิชา ทั้งหมด 11 สาขาวิชา

ดังนั้น ค่าสาธารณูปโภค ของการอบรมในรุ่นที่ 1 เท่ากับ $28,100 / 11 = 2,554.50$ บาท ต่อ 1 สาขาวิชา

ประมาณการ ค่าสาธารณูปโภค ของการฝึกอบรมในรุ่นที่ 2 ประจำเดือน พฤษภาคม 2548 อยู่ที่ 16,500 บาท ต่อเดือน ห้องที่ทำการเปิดสอนแยกตามสาขาวิชา ทั้งหมด 11 สาขาวิชา

ดังนั้นค่าสาธารณูปโภค ของการอบรมในรุ่นที่ 2 เท่ากับ $16,500 / 11 = 1,500$ บาท ต่อ 1 สาขาวิชา

การคำนวณค่าครุภัณฑ์

สาขาวิชา	ค่าครุภัณฑ์ รุ่นที่ 1	ค่าครุภัณฑ์ รุ่นที่ 2
คอมพิวเตอร์	28,000.00	$28,000 \times 0.00417 = 27,883.33$
ซ่อมเครื่องมือสื่อสาร	5,000.00	$5,000 \times 0.00417 = 4,979.17$
เทียนแฟนซี	2,500.00	$2,500 \times 0.00417 = 2,489.58$
บาติกและมัดย้อม	5,000.00	$5,000 \times 0.00417 = 4,979.17$
ดอกไม้จากดินไทย	800.00	$800 \times 0.00417 = 796.67$
สมุนไพร	8,000.00	$8,000 \times 0.00417 = 7,966.67$
การออกแบบเครื่องประดับสตรี	900.00	$900 \times 0.00417 = 896.25$
เบเกอร์รี่	20,000.00	$20,000 \times 0.00417 = 19,916.67$
อาหารคาว - อาหารว่าง	10,000.00	$10,000 \times 0.00417 = 9,958.33$
นวดแผนไทย	7,000.00	$7,000 \times 0.00417 = 6,970.83$
การทำพวงมาลัย + บายศรี	700.00	$700 \times 0.00417 = 697.08$

** หมายเหตุ ค่าครุภัณฑ์ ของรุ่นที่ 2 คำนวณจากการคิดค่าเสื่อมราคาของค่าครุภัณฑ์ในรุ่นที่ 1 ที่อัตราค่าเสื่อมราคา ร้อยละ 5 ต่อปี แสดงว่า ระยะเวลา 1 เดือนจะมีค่าเสื่อมราคาเท่ากับ $0.05 / 12 = 0.00417$ ต่อปี

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ	นางสาวสุภาพร บริสุทธิ์บัวทิพย์
วันเดือนปีเกิด	24 กุมภาพันธ์ 2522
สถานที่เกิด	เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย จังหวัดกรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	42/4 หมู่ 4 ซอยแก้วประกาศิต 2 ถนนสุขาภิบาล 5 แขวงออเงิน เขตสายไหม จังหวัดกรุงเทพมหานคร 10220
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	หัวหน้างานฝ่ายจัดซื้อ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	บริษัท ยูนิลีเวอร์ ไทยเทรดดิ้ง จำกัด
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2539	มัธยมศึกษาตอนปลาย จาก โรงเรียนสตรีวิทยา 2 กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2544	ศึกษาศาสตร์บัณฑิต จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
พ.ศ.2548	ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์การศึกษา) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร